

Phùng Văn Phụng
(Sưu Tầm)

**NGƯỜI VIỆT
XẤU XÍ**

Phùng Văn Phụng
(Sưu Tâm)

**NGƯỜI VIỆT
XẤU XÍ**

Đôi lời phi lộ

Nhân đọc một số tin tức bài vở từ các báo Việt Nam và các đài quốc tế cũng như được các bài vở của các anh chị em bạn bè gửi.

Thu thập lại những bài thấy hay hay xin phép các tác giả được để vào tập sách sưu tầm này.

Nếu chịu khó suy tư và nhận định vô tư, đừng tự ái sẽ tìm thấy được nhiều điều bổ ích chăng?

Phùng Văn Phụng
(sưu tầm)

MỤC LỤC

Chương I: Văn Hóa Chen Lấn	Trang
1) Gì cũng cười	09
2) Chen Lấn cướp quà tại công viên	10
3) Văn Hóa Chen Lấn	12
4) Chen lấn, đập đồ công trường xin chỗ học cho con	16
5) Văn hoá chen lấn của người Việt	18
Chương II : Gian lận, tham ăn, suy đồi đạo đức	
• Sự gian lận	
6) Người Việt ở Sài gòn	20
• Tham ăn	
7) Khi người Việt” xấu xí” ở nước ngoài	23
8) Xấu hổ vì tham ăn tục uống	26
9) Người Việt xia răng giữa thủ đô Pháp	28
• Sự bất lịch sự	
10) Bị đũa, bị chửi bị dọa đánh ở Hà Nội	31
11) Người Hà Nội bây giờ , 1001 thói xấu	33
12) Ấn tượng xấu về du lịch Việt Nam	36
13) Tại sao tôi không trở lại Việt Nam	40
14) Người Mỹ phản hồi chuyện blogger “nói xấu” V.N.	44
• Lừa gạt, Trán lột	
15) Nạn trần lột du khách ngoại quốc ở Hà Nội	49
16) Người Việt các anh sẽ muôn đời khổ	52
17) Người Việt khôn ngoan	54

- **Đạo đức suy đồi**
- 18) Giá đổi lên ngôi, đạo đức suy đồi 57
- 19) Vài chuyện cũng nên nói? 62
- 20) Hà Nội và Văn Hóa chữ 73
- 21) Người Việt và thói vô ơn 75
- 22) Người Việt và Nạn vờ bạc 78

Chương III: Tai nạn Giao Thông

- 23) Hơn 3000 người chết do TNGT 82
- 24) Tai nạn giết chết 34,000 người mỗi năm 83

Chương IV: Nạn Cờ Bạc, Nhậu nhẹt, Chơi đê, Xả Rác

- **Nạn Thiếu Vệ Sinh**

- 25) “Bệnh Tiêu Đường” ở Sài Gòn 84
- 26) Nạn xả rác bừa bãi 88
- 27) Sài Gòn rác và chất thải gây ô nhiễm 92

- **Thuốc lá, Rượu Bia**

- 28) 40 ngàn người chết vì thuốc lá mỗi năm 95
- 29) Người VN uống bia nhiều hạng ba trên thế giới 97
- 30) Sài Gòn, Hà Nội nhậu 99
- 31) Khi đàn bà miền tây nhậu 101
- 32) Đàn ông Việt “thăng tiến trên bàn nhậu” 106
- 33) Việt Nam đứng đầu ĐNÁ về tiêu thụ bia 110
- 34) Bia rượu: Vấn nạn quốc gia 111

35) Văn Hóa nhậu đạt ngưỡng đỉnh cao	115
36) Tám giờ vàng ngọc sau ngày Tết	119
37) Người Việt trộm cắp, ăn tham, xả rác	123
38) Dây sòng với tâm thư của người Nhật gửi VN	128

*** Văn nạn chơi đê**

39) Văn nạn chơi lô đề	131
------------------------	-----

Chương V: *Bằng giả, Gian lận thi cử*

40) Mua bằng giả ở Việt Nam dễ như mua rau	136
41) Một huyện, 52 cán bộ dùng bằng giả	139
42) Phó giám đốc sở xài bằng giả bị cách chức	141
43) “Phao” thi vẫn trắng sân trường	143
44) Giám thị bị tổ tung “phao” làm rối phòng thi	145
45) Thi tốt nghiệp trung học ở VN vẫn còn gian lận	147
46) Thi tú tài ở VN, quay cóp vẫn phổ biến	149
47) Khi Thầy, Cô chôm sáng kiến	152

Chương VI: *Trộm cắp cướp giật*

48) Nhiều tài xế taxi Vinasun bị tổ trộm đồ của khách	154
49) Dự Đại Hội Interpole	157
50) Dân Việt đi máy bay thích cầm nhầm	159
51) Cảnh thận bị móc ruột hành lý	161
52) Cướp của và cướp tinh thần trên đường phố SG	164
53) Chê ít, phu xích lô ném tiền vào mặt khách	167

Chương VII: *Bạo Lực Học Đường*

54) Hiện tượng nữ sinh đánh nhau	169
55) Nạn bạo lực học đường ở VN tăng vọt	175
56) Nữ sinh thác loạn	177
57) Học sinh tự tử	179

Chương VIII: ** Tham nhũng*

58) VN đứng thứ 112/183 nước ...	181
59) Chánh Án Tòa Tối Cao thú nhận	183

60) Phong Bì Lót Tay	185
61) Tham nhũng tại Việt Nam trắng trợn và lộ liễu	187
62) Công An giao thông đứng đầu thành tích tham nhũng	189
63) VN: Phí bôi trơn bất động sản tới 27 tỉ USD	191
64) Xây đường mới một năm đã nát	194
65) Hai cây số đường làm 10 năm chưa xong	196
66) Đụng đầu cũng gặp tham nhũng	198
67) Làm ăn ở VN muốn được việc thì phải “bôi trơn”	201
68) Đường cao tốc 500 triệu, càng sửa càng hư	203
69) Tham nhũng trong bệnh viện	205
70) Hối lộ chuyện đương nhiên ở Việt Nam	208
71) Hơn 40% công chức Việt Nam nhận hối lộ	211
72) Vốn ODA cho Việt Nam vay bị ăn bớt 40%	213
73) Công ty tư ở V.N: Muốn có hợp đồng phải hối lộ	216
74) Đường cao tốc Sài Gòn-Long Thành bị rút ruột	219
75) Cảnh sát Hà Nội đánh dân treo cột sống	220
76) Công an đánh dân	223
77) Chết ở trụ sở công an vì bị “mượn đi làm việc”	227

Chương IX: *Tổng quát tật xấu của người mình*

78) Nhân tài Việt Nam mạnh gì, yếu gì	230
79) Mười tật xấu của người mình	234
80) Người Mỹ nhận xét về người Việt Nam	236
81) Tính nông nổi của người Việt	241
82) Tính ưa khoe khoang và khoác lác của người Việt	246
83) Thói hư tật xấu của người mình	249
84) Năm tính xấu của người Việt	261
85) Hãnh diện là người Việt Nam?	264
86) Mẹ đánh con tết trán bắt đi bán vé số	271
87) Xây lăng mộ bạc tỉ ở Huế ...	273

Chương X: *Kết Luận*

88) Nhật và Việt sao khác nhau thế?	275
89) Tại sao có sự khác biệt quá lớn giữa VN và Nhật (1)	280
90) Tại sao có sự khác biệt quá lớn giữa VN và Nhật (2)	294

Gì cũng cười

Nguyễn Văn Vĩnh
Đông Dương Tạp Chí 1913

An Nam ta có một thói lạ là thế nào cũng cười. Người ta khen cũng cười, người ta chê cũng cười. Hay cũng hì, mà dở cũng hì. Nhấn răng hì một tiếng, mọi việc hết nghiêm trang.

Có kẻ bảo cười hết cả, cũng là một cách của người hiền. Cuộc đời muôn việc chẳng qua là trò phường chèo hết thầy không có chi là nghiêm đến nỗi người hiền phải nhăn mày mà nghĩ ngợi.

Vì dù được y như vậy, thì ra nước An Nam ta cả dân là người hiền. Nếu thế tôi đâu dám đem lời phường chèo mà nhủ người nhếch mép bỏ tính tự nhiên mà làm bộ đứng đắn lại, nghiêm nhìn những cuộc trẻ chơi.

Nhưng mà xét ra cái cười của ta nhiều khi có cái vô tình độc ác; có cái láo xược khinh người; có câu chửi người ta; có nghĩa yên trí không phải nghe hết lời người ta mà gièm trước ý tưởng người ta; không phải nhìn kỹ việc người ta làm mà đã chê sẵn công cuộc người ta.

Thực không có tức gì bằng cái tức phải đối đáp với những kẻ nghe mình nói chỉ lấy tiếng cười hì hì mà đáp. Phản đối không tức, kẻ bịt tai chẳng thèm nghe cũng không tức đến thế...

Ừ, mà gì bực mình bằng rát cổ bỏng họng, mồm lưỡi, tê môi, để mà hỏi ý một người, mà người ấy chỉ đáp bằng một tiếng thì khen chẳng ơn, mắng chẳng cãi, hỏi chẳng thưa, trước sau chỉ có miệng cười hì hì, thì ai không phải phát tức.

Ta phải biết rằng, khi người ta nói với ta, là để hỏi tình ý ta thế nào. Ai nói với mình thì mình phải đáp. Tùy ý mình muốn tỏ tình ý cho người ta biết thì nói thực; không hiểu thì hỏi lại; mà không muốn nói tình ý cho người ta biết, thì khéo lấy lời lịch sự mà tỏ cho người ta hiểu rằng câu hỏi khi phạm đến một điều kín của mình. Hoặc là có khôn thì lựa lời mà tỏ cho người ta biết những điều mình muốn cho biết mà thôi, và khiến câu chuyện cho người ta không khỏi căn vặn được mình nữa.

Nhưng phàm người ta hỏi, mình đã lắng tai nghe, là mình nợ người ta câu đáp.

Chen lấn cướp quà tặng tại công viên

19-12- 2011

Báo Ngoai-Viet

SÀI GÒN (NV) - Cuộc thi có tặng quà diễn ra tại một công viên trung tâm Sài Gòn đã biến thành cuộc xô đẩy, chen lấn, cướp bóc thể thảm giữa một đám đông lên tới gần 10,000 người. Phần lớn người tham dự cuộc thi này là các học sinh tiểu học có cha mẹ đi cùng.

Chen lấn cướp quà tặng trong cuộc thi tài tổ chức tại công viên. (Hình: Báo Tuổi Trẻ)

Đây là cuộc thi mang tên “Khám phá thành phố anh hùng nhí Toonies” của một công ty thương mại tổ chức nhằm mục đích quảng bá thương hiệu của mình. Vì thiếu tổ chức chu đáo, cuộc thi tài ứng xử và tham gia các trò chơi có thưởng sáng ngày 18 tháng 2 lâm vào cảnh hỗn loạn khủng khiếp.

Hàng ngàn người không ai bảo ai, chen lấn, xô đẩy nhau tiến sát đến khu vực dành riêng cho ban tổ chức để... cướp quà tặng, từ các ba lô đeo vai

cho đến các gói bánh. Hàng trăm em học sinh thoát được khỏi đám đông chen lấn thì mình mấy ướt đầm, quần áo tả tơi. Tiếng khóc thét vang lên trong đám đông hỗn loạn. Rất may không có ai bị thương, chỉ một số nhỏ bị xây xát nhẹ vì té ngã. Tuy nhiên, rất nhiều bậc phụ huynh bị giật điện thoát đi động, rọc túi lấy tiền, mất bóp...

Báo Tuổi Trẻ cho biết, hàng trăm người rượt đuổi một nhân viên của ban tổ chức chạy vòng vòng trong công viên để giật chông phiếu quà tặng mà ông này đang cầm trên tay.

Đám đông người rượt đuổi nhau chạy lòng vòng không khác đang chạy marathon.

Cảnh hỗn loạn chưa từng có diễn ra tại công viên ở góc đường Hai Bà Trưng và Điện Biên Phủ, quận 1. Nhiều người hốt hoảng tìm cách tháo chạy nhưng bị kẹt cứng giữa đám đông.

Theo đại diện công ty thương mại Hồng Thủy Communications, đơn vị tổ chức cuộc thi tài có phát thưởng thì họ đã chuẩn bị sẵn 4,000 chiếc ba lô, không kể hàng ngàn bọc bánh để phân phát cho các em học sinh giỏi. Tuy nhiên, theo một nhân viên khác thì công ty đã tung ra 20,000 thư mời. Số phụ huynh học sinh nhận được thư mời đưa con đến tham dự chương trình này quá đông đã làm một chương trình có ý nghĩa văn hóa mất văn hóa.
(PL)

“VĂN HÓA” CHEN LẤN

28-03-2011

Tác giả: Tạ Phong Tần

Chen lấn để cướp án ở đền Trần tết 2011

Bài hát “Chuyến xe Tây Ninh” được tác giả Thanh Hiền sáng tác khoảng tháng 10 năm 1976 và được nam nghệ sĩ Thanh Tuấn ca trên làn sóng phát thanh. Bài hát vui tươi, tràn đầy tình lịch sự, văn hóa, tình cảm giữa con người với nhau, một thời gian dài thu hút người hâm mộ. Trong bài hai lần lặp lại một ý, đoạn mở đầu bằng điệu Xang Xừ Lúu vui vẻ, tác giả viết:

*“Có một chuyện vui nhỏ trên đường,
Nên chép lại khúc ca.
Tôi quen cô bạn đường xa,
Bạn đường xa nên hóa ra gần.
Lên xe nhường chỗ bạn ngồi, nhường nơi bạn chọn, nhường lời bạn trao,
Bốn bề sắc áo màu hoa, bốn bên lời ca tiếng cười,
Xe lên đường, mời anh chọn chỗ”.*

Đoạn dưới, ở câu vọng cổ thứ 2, tác giả lặp lại: “*Lên xe nhường chỗ bạn ngồi, nhường nơi bạn dựa nhường lời bạn trao. Một vùng nhà thấp lúa cao, qua cầu sông võ nô náo đôi bờ*”.

Cái văn hóa miền Nam thời ấy làm con người miền Nam trở nên lịch sự chẳng khác các nhà quý tộc Pháp thời xưa. Tôi, sau ngày 30/4/1975 mới 7 tuổi, nhưng đã hấp thụ được một số vốn kha khá “nền giáo dục Mỹ – Ngụy”

là phải biết “đi thưa về trình”, “kính già yêu trẻ”, bắt cứ nơi nào cũng phải nhường chỗ ngồi cho người già, phụ nữ có thai hay có con nhỏ, hoặc em bé hơn mình.

Bây giờ, sau mấy chục năm “được” ngồi dưới mái trường XHCN, bỗng nhiên người Việt mất đi tính khiêm nhường, lịch sự “nuông chỗ bạn ngồi, nhường nơi bạn dựa nhường lời bạn trao” mà dễ nóng giận, dễ gây gỗ, lại thích chen lấn thấy sợ luôn.

Chen lấn cướp ăn đến ngắt xiú

Trước Tết Tân Mão, có lần tôi đi qua đường Trần Quang Khải (gần chợ Tân Định) bỗng thấy phía trước có đám đông làm ùn tắc giao thông. Đến gần thì thấy một ông khoảng hơn 50 tuổi, tướng tá bệ vệ, ăn mặc lịch sự nhưng lại một tay nắm cái xe máy Wave màu xanh, một tay nắm vào tay cô gái mặc áo dài trắng đồng phục nữ sinh trung học, miệng gào lên thật to chửi bới: “Mày đui hay sao mà chạy xe như vậy? Tao sẽ đến tận trường của mày, tận nhà của mày mà kiện, v.v... và v.v...”. Hóa ra, ông kia đi xe máy Dream, cô nữ sinh đi xe Wave, cô này muốn vượt lên nhưng lại điều khiển xe chen lấn ông nọ từ bên phải, làm ông té vào xe taxi bên trái xém “die”, thảo nào ông ta chẳng bùng bùng thịnh nộ như vậy. Mọi sự cũng tại cô kia cố chen lấn mà ra. Cô gái đứng nín thinh, cúi đầu cam chịu nghe chửi mắng một lúc ông mới chịu buông tay cho cô đi. Tôi nhìn thấy mắc cười, thầm nghĩ: May cho ông đó nghe, cô này cũng là loại nữ sinh ngoan hiền, chớ gặp loại “nữ sinh nữ tặc” thì nó “oánh” cho một trận rồi còn quay “phin” tung lên mạng nữa.

Cận tết, có tiền đi mua hàng cũng chen lấn ở các siêu thị đến khô sở. Siêu thị thuộc loại có uy tín với khách hàng như Big C, Nguyễn Kim thì cái sự khách hàng chen lấn để vào- ra càng dữ dội. Báo Việt Nam tạm thống kê,

bình quân mỗi người mất hơn 6 giờ đồng hồ để xếp hàng, mua hàng, tính tiền, mà thời gian chọn hàng vào giỏ thì chỉ chiếm từ 30 phút đến 1 giờ.

Chưa kịp quên máy vụ chen lấn kia thì ùng một cái, ngày 7/2/2011 báo chí loan tin tai nạn giao thông cầu Ghềnh thảm khốc làm 2 người chết, 24 người bị thương, 7 người phải vào tù... cũng đều xuất phát từ nguyên nhân không ai chịu nhường đường cho ai mà ra. Người ta đổ lỗi tai nạn xảy ra do đường sắt dùng chung với đường bộ, nhưng cố tình làm lơ việc cái đường sắt chung đường bộ này có từ thời Pháp thuộc chớ đâu phải mới đây, mà hồi trước đâu có những tai nạn thảm khốc như kiểu này. Nếu anh tài xế taxi kia chịu thụt lui lại nhường đường cho 5 cái ô tô ngược chiều kia qua thì đã không gây ra cảnh ùn tắc ngay trên cầu, làm cho cái xe lửa chạy thẳng tới cán bẹp đi cả 5 cái ô tô.

Đạp lên đầu nhau để chen vào cướp ấn

Ngày tết, đi lễ ở nhà thờ Kỳ Đồng cũng có người chen lấn giành chỗ đứng, giành chỗ ngồi với tôi dù họ đến sau tôi. Tuy nhiên, những người này, nhờ ơn Chúa, vẫn còn biết xấu hổ, nên khi tôi phàn nàn: “Đi lễ mà cũng chen lấn giành chỗ” thì họ bèn lên đứng dậy đi chỗ khác.

Ở các bệnh viện, người ta chen lấn nhau để được khám bệnh đến nỗi có câu chuyện vui thế này (*Tôi đọc được trên báo tường ở Bệnh viện nhân dân Gia Định, Sài Gòn. Tôi không nhớ nguyên văn nên viết lại ý chính*): Một ông cụ sau khi chen lấn lên phía trước đến gần được bác sĩ bèn kể lể đủ thứ bệnh tật v.v... và v.v... Bác sĩ nói: “Cụ khỏi khám tôi cũng biết cụ không bệnh tật gì hết. Chúc mừng cụ, cụ mà chen được đến đây thì cụ còn khỏe hơn cả tôi”.

Sau Tết, báo chí lại đưa tin ngoài Bắc người ta tranh nhau chen lấn để đi chùa Hương cầu lộc thánh, chen lấn ở đền Trần để “xin ấn” với nhiều hình ảnh minh họa thật sống động, hãi hùng. Cả mấy ngàn người tranh nhau chen lấn, đạp lên đầu nhau để trèo vào bên trong “cướp ấn”, ảnh chụp cho thấy không ít người thân thể xơ xác, quần áo nhàu nhĩ, mặt méo xệch khóc lóc, ngất xỉu, v.v... đủ kiểu “hi nộ ái ố” hết, làm lực lượng bảo vệ, cảnh sát giữ trật tự “kiêng vác” nạn nhân mệt nghỉ. Nếu Thánh Trần mà sống lại chứng kiến cảnh chen lấn này hẳn Ngài sẽ chết khiếp, hoặc lấy làm đau lòng khi thấy con cháu Ngài hành xử với nhau kém văn hóa cùng cực như thế.

Chợt nhớ, trước đó không lâu, người Việt cũng chen lấn, xô đẩy đến ngất xỉu để mua vé trận bán kết lượt về VN – Malaysia đã tái diễn tại sân Mỹ Đình sáng 16/12/2010. “Ngay sau trận bán kết lượt đi kết thúc, tại sân Mỹ Đình đã có hàng trăm người mang theo áo mưa, chăn chiếu, đồ ăn, ghé nhựa... chờ đến giờ bán tổ chức mở cửa bán vé vào buổi sáng”. “Cảnh tượng chen lấn kinh hoàng, giẫm đạp lên nhau tại hàng rào cuối sân Mỹ Đình khiến hàng chục cổ động viên bị ngạt ngã lăn xuống đất. Cảnh sát cơ động đã phải tràn áp đám đông định phá hàng rào vào trong sân. Rời đám đông, chị Nguyễn Thị Thơm (ở thôn Nhân Mỹ, Mỹ Đình) quần áo tả toai, tóc tai rối bù, vừa đi vừa khóc vì tiếc công xếp hàng từ 22g đêm 15-12...”.

Còn bây giờ, cứ đến giờ tan tầm, hãy ra ngoài đường thì sẽ thấy cảnh chen lấn nghẹt thở. Trong cái nóng gay gắt, cái khói bụi của Sài Gòn, tất cả các loại phương tiện và người cùng chen nhau nhích từng centimet. Người khỏe chen người ốm, đàn ông chen phụ nữ, chen bắt kẻ thân thể, chen bắt cần sĩ diện, miễn sao mình vượt lên được phía trước... Từ trên cao nhìn xuống, cảnh đường phố giống y như bày kiến (là các xe nhỏ) đông đen vây quanh mấy cục đường (là xe buýt).

Cái sự chen lấn bắt kẻ chết, chen lấn không biết xấu hổ miễn được việc của mình xuất hiện ở người Việt phải chăng bắt nguồn từ thời bao cấp, khi mà tất cả trẻ con như tôi đều có “nhiệm vụ” chen lấn để xếp hàng, giữ chỗ, mua hàng của hợp tác xã. Công mình xếp hàng cả ngày nhiều khi gần đến phiên mình thì thấy đùng đùng xuất hiện trước mặt hai chữ “hết hàng” làm cho người ta phải bằng mọi giá chen lên phía trước nhằm cố gắng mua được hàng (phân phối).

Tất cả mọi sự lịch sự, khiêm nhường, sĩ diện, xấu hổ... của người Việt vốn có từ xưa giờ bỗng dung mất hết, để lại một thứ đáng xấu hổ vô cùng là “văn hóa” chen lấn thời nay.

Tạ Phong Tần

Phùng Văn Phụng 15

Chen lấn, đập đổ cổng trường xin chỗ học cho con

May 13, 2012

Báo Người Việt

HÀ NỘI (NV) - Kiên nhẫn đợi mưa suốt đêm để chờ đến sáng, hàng trăm bậc cha mẹ chen nhau mua hồ sơ thi vào lớp 1 cho con đã làm đổ ngã cả cổng sắt của trường tiểu học.

Chen nhau xin hồ sơ thi vào lớp 1 cho con. (Hình: Báo Tuổi Trẻ)

Những hình ảnh thê thảm này diễn ra trước sân trường Thực Nghiệm, Hà Nội sáng 12 tháng 5 khiến nhiều bậc phụ huynh cười ra nước mắt.

Báo Sài Gòn Tiếp Thị cho biết, hàng trăm bậc cha mẹ đã nằm, ngồi xếp hàng trước cổng sắt trường Thực Nghiệm từ tối 11 tháng 5. Tất cả đều phải che dù, mặc áo mưa để chống lại cơn mưa dầm lạnh lẽo. Từ mờ sáng, khoảng 4 giờ sáng ngày 12 tháng 5, người người tấp nập đổ về khiến dòng người xếp hàng rộng rãi dài thêm ra.

Cảnh hỗn loạn xảy ra khoảng một tiếng đồng hồ sau. Hàng trăm người vây phía trước đòi mở cổng để được vào trong. Nhiều người ném ghế nhựa, ghế đá vào sân trường ngổn ngang.

Cảnh chen lấn, xô đẩy dữ dội khiến nhân viên bảo vệ và cả công an được phái tới giữ trật tự bó tay, đứng nhìn. Cuối cùng thì cánh cổng sắt nặng nề bị xô ngã, hàng trăm người ào chạy vào trong.

Nhưng ai nấy tỏ vẻ thất vọng ra mặt vì lệnh dời việc bán hồ sơ nhập học lớp 1 vào ngày hôm sau vì lý do “không duy trì được trật tự.”

Tin báo Tuổi Trẻ tường thuật “tập hai” của đợt chen lấn, xô đẩy để dành mua bộ hồ sơ xin thi vào lớp 1 trường Thực Nghiệm sáng 12 tháng 5 hầu như rơi vào tình cảnh hỗn loạn như hôm trước.

Trong ngày này, người ta thấy một cựu binh đeo đầy huy chương trước ngực, trưng bày “uy danh” của ngày xưa để mong mua được bộ hồ sơ cho con. Có lẽ tự thâm tâm của ông không ngờ máu người lính đã đổ ngày xưa nay cũng không làm gì được tốt hơn cho con cháu của mình, đừng nói đến con cháu người khác.

Tuy nhiên, cuối cùng thì nhà trường với lực lượng đông hơn cũng đã phát ra 350 bộ hồ sơ. Khoảng 100 phụ huynh chậm chân đành “chào thua” “trận đấu” giành chỗ học lớp 1 quá đỗi khắt nghiệt này cho con em mình.

Văn hóa chen lấn của người Việt

23-12- 2011

Hình như cái tật chen lấn của người Việt đã ăn sâu vào tim óc hơn 4,000 năm văn hiến! Xin kể các bạn những chuyện xảy ra ở Mỹ mà tôi nhận là quê hương thứ hai hơn 30 năm.

Một lần nọ, đi làm về, nhận được message của boss at home (bà xã), ghé qua tiệm đậu hũ. Đang đứng trước quầy kiếng chờ người để order, ba cô VN xinh đẹp ăn mặc rất thời trang, lái những chiếc xe đắt tiền của Đức (Mercedes, BMW) bước vào đi thẳng tới người bán hàng mới bước ra, order luôn, không cần biết tôi đứng trước! Cứ như pho tượng đá, như bị diêm trúng huyết, tôi đứng chết trân luôn!

Một lần nữa, ghé qua một chợ VN để mua thịt. Vừa tới quầy thịt, một bà cụ đang nhìn vào hàng thịt. Một người gốc Mỹ, bước ra hỏi: "May I help you?" Phép lịch sự, tôi hỏi bà cụ: "Bác có cần gì không bác?". Bà cụ trả lời: "Không tôi mua rồi." Lập tức, giọng một người đàn bà VN phía sau lưng tôi: "Hey, armigo! give me two of this and four of that!" Không cần biết tôi đang đứng phía trước!

Rồi một hôm sau, lại nhận lệnh của bà xã: "Anh đi làm ra ghé tiệm giò chả DH mua cho em hai cái giò, một bò, một heo." Đến tiệm, buổi chiều sau khi tan sở nên tiệm khá đông, tôi theo thứ tự để order. Một đoàn gần 8 bà VN, già trẻ bé lớn, đi sau lưng tôi ập vào. Chưa tới phiên, mạnh ai nấy order như chợ Cầu Ông Lãnh ở Sài Gòn ngày xưa! Tôi than phiền với người bán hàng: "Sao ở đây anh không để số thứ tự để khách order?" Anh bán hàng trả lời rất Việt Nam: "Anh thông cảm cho, người Việt mình mà! Đi đâu cũng vậy thôi! Cảm ơn anh ghé tiệm nha!"

Chán nản tôi đề nghị với bà xã là tôi đi chợ Mỹ, còn chợ VN là her job! Nhưng những đề nghị của tôi đều bị bác bỏ vì lý do gián dị là tôi đi làm về sớm hơn!

Chưa hết đâu các bạn. Tôi xin tiếp câu chuyện đi Los Angeles bằng xe đò VN.

Cách đây vài năm, tôi bị thất nghiệp, sẵn dịp, tôi muốn về thăm Mẹ ở Los Angeles. Bà xã kẹt việc làm nên tôi phải đi một mình. Tôi quyết định đi xe đò VN một lần cho biết.

Khi ông tài xế bắt đầu mở cửa cho lên, mọi người nhón nháo tràn lên xe không theo thứ tự gì cả cứ như là sợ bị bỏ lại như thời đi vượt biên đến nỗi ông tài xế phải nhắc đi nhắc lại nhiều lần: "Xin bà con từ từ, đừng chen lấn nghe!" Nghe rất Việt Nam! Tôi thấy thương cho ông tài xế Việt Nam

vì tài xế Mỹ, không cần phải nhắc nhở điều này. Về đến nơi, cũng chứng nào tật nấy, nhiều người phía sau, chen lên phía trước để được xuống trước, miệng còn nói: "Xin lỗi, người nhà đang chờ!"

Còn nữa, sẵn đây, tôi kể cho các bạn nghe luôn. Có lần tôi đến khu Lion, giống như Phước Lộc Thọ ở Little Sài Gòn. Hai bà VN tuổi cũng đã xồn xồn như tôi, không biết chuyện gì la ó ồm tồm vang vọng cả góc phố. Tôi cứ tưởng chuyện "đánh ghen", thì ra chuyện "giành chỗ đậu xe". Gây gổ một lúc sau, một bà de xe đi. Bà ở lại quay sang hỏi tôi: "Anh thấy tui làm vậy có đúng không? Chỗ này, vừa nói vừa chỉ tay xuống cái chỗ đậu xe, của con tui mà bà đó đòi vào đậu. Tôi không cho, bà còn cà chướng với tui nữa!" Tôi hỏi: "Xe con bà đâu?" Bà ta trả lời gọn lỏn: "Nó đi qua bên kia đường mua phở, một chút trở lại".

Đúng là bó tay văn hóa chen lấn của người Việt!

Ngọc Sa, San Jose. 23/12/2011.

Người Việt ở Sài Gòn

* Tại chợ Bến Thành

Lần đầu tiên cầm tiền Việt Nam, chồng tôi chưa kịp nhận diện giá trị tiền. Lúc hai vợ chồng vừa xuống khỏi taxi đến chợ Bến Thành thì một người đàn ông tật nguyền một chân chống nạng đến xin tiền. Chồng tôi rút luôn gần hai trăm ngàn ra đưa. Tôi giật mình: - Ôi! Sao lại cho nhiều thế? Lúc tôi quay sang nhìn thì người đàn ông “tật nguyền” ấy - chắc nghĩ tôi sẽ giật lại số tiền đó hay sao mà nhanh như chớp, hai tay nhấc hai cái nạng, vác lên vai, co hai chân chạy thẳng. Ha ha ha. Chồng tôi lúc đầu choáng, xong lăn ra cười. Đến giờ mỗi khi nhắc lại vẫn cứ cười.

* Tại quầy lễ tân Khách sạn Riverside Sài Gòn

Anh chị cho xem giấy kết hôn? - Chúng tôi không mang theo. Thế anh không thấy vợ chồng chúng tôi mang cùng họ trong hộ chiếu và cùng đến từ Đan Mạch à? - Nhưng đây là khách sạn 4 sao. Tất cả khách sạn 4-5 sao đều yêu cầu như vậy. - Chúng tôi xưa giờ toàn ở khách sạn 5 sao, hôm nay hết phòng nơi khác mới đến khách sạn 4 sao của anh để ở đây chứ. Có thấy nơi nào quy định vậy đâu? - Không, khi một người Việt đi với một người nước ngoài thì bắt buộc xuất trình giấy kết hôn. - Thế người yêu đi với nhau cũng không được à? - Không, vì có thể là gái mại dâm. - Thế anh nói vợ tôi là gái à? - Vâng, không có giấy kết hôn thì bị coi là vậy. (Kết quả sau đó: Suýt choáng nhau!!!)

* Ngoài đường

Hai vợ chồng tôi về Việt Nam chơi, mấy người chạy xe ôm cứ mời đi không ngớt (mà thiệt lạ, người ta mặc váy mà cứ mời đi xe ôm thì ngòai kiểu gì nhỉ??!). Tôi luôn miệng trả lời không, lấy lý do là vì thích đi bộ ngắm phố phường hơn. Nhóm xe ôm bám nhí nhằng cả 15 phút không được, mới buông giọng: “Xời ơi, keo gì mà keo thế? Nói cho cô em biết, cô em lấy chồng Tây thì phải chia sẻ cho đồng bào một chút, nhá?”.

* Trong công viên nước

Hai vợ chồng và mấy đứa cháu đi công viên nước chơi, tôi đang chơi bóng dưới hồ tạo sóng với cháu gái thì một gã bơi đến: - Em ơi, sao em lại đẹp quá vậy? Mà người vừa nãy đứng cùng em là chồng em hả? Ôi, sao em lại lấy chồng Tây, anh là người Việt Nam, cũng đâu đến nỗi nào. Em bỏ nó, em lấy anh đi, nhé em! Mặc tôi nói lơ, hấn cứ “bao vây” bằng những hành

động và lời nói cợt nhả như thế dưới bể bơi hàng chục phút đến khi trời không chịu nổi phải trào lên bờ.

Người Việt ở Hà Nội

*** Tại khu phố cổ, lúc 10 giờ đêm**

Hai vợ chồng dắt cô cháu gái đi chơi, nhìn thấy con búp bê trong cửa hàng đẹp quá, tôi ghé vào định mua cho cháu thì:- Ê ê, mười giờ đêm rồi, có biết phải mua gì chưa? Chắc chắn mua thì hẵng vào, nhá! - bà chủ cửa hàng chưa một chút giọng còn mạnh hơn cả... giảm.. - Chưa coi hàng chất lượng ra sao, sao biết chắc mua hay không há cô? - tôi hỏi lại. Nghe vậy, bà chủ nhảy lên, tưởng muốn chạm nóc nhà.- Chắc thì hẵng vào, muộn rồi, không thì... xéo... cú xéo thẳng, đừng vào nhá. Hết hồn!

Người Việt ở Hạ Long

Tôi ngủ dậy muộn trên tàu du lịch ở vịnh Hạ Long, lúc nhìn xuống thấy có 2 cô gái trẻ trên hai chiếc thuyền (chợ nổi) treo bán đủ thứ bánh kẹo đang trò chuyện rất to. Không biết tôi là người Việt Nam, một cô chỉ vào chồng tôi, cười há hê nói:- Này, lúc này tao mới bán cho ông Tây kia cái hộp bánh 220 ngàn đấy, lãi hẳn 200 ngàn mày ạ, hí hí hí. - !!!

Người Việt ở Sapa

Chồng tôi vào chợ Sapa hỏi mua giúp tôi một chai nước tẩy sơn móng tay. Hai bà bán hàng nói với nhau (rất to): “Nhớ xé cái mác giá đi, trên đó ghi có 2 ngàn à”. “Ừ! Thế nói nó giá bao nhiêu nhí. Năm chục ngàn nhí?”. “Ừ!”. - Fifty thousand Dong! (Năm chục ngàn) - bà ta nói với chồng tôi. Tôi đứng đó, bật cười:- Chứ không phải cái lọ đó giá chỉ 2 ngàn thôi sao há chị? Tẽn tẽn!

Người Việt ở Pháp

Trong nhà hàng Cây Ót – Quận 13, Paris

Hai vợ chồng chọn được 5-6 món, hào hứng ngồi chờ. Bàn bên cạnh là hai thực khách Pháp. Chủ nhà hàng mang ra một nồi thịt kho tộ, một đĩa xào (giống tôi đã đặt) nhưng lại bỏ lên bàn của hai vị khách Pháp. Có lẽ vì là người nước ngoài nên họ không biết, bắt đầu cầm cúi ăn. 5 phút sau, dường như phát hiện ra sự nhầm lẫn, bà chủ liền chạy ra, không nói câu nào, giục mạnh nồi thịt kho và đĩa xào từ bên đó bỏ sang bàn tôi. Mặc kệ hai vị khách kia miệng đang há, tay đang cầm đũa cắm vào nồi thịt. - Này chị ơi, nhầm lẫn thì làm lại chứ bắt chúng tôi ăn thừa à? - tôi hỏi. - Nhầm có mấy

phút mà làm sao? - Không, chị phải làm lại chứ. Khách người ta ăn vào rồi còn gì. - Không. Chi mà khó tính dữ vậy. Nhầm có chút xiu mắc chi tôi làm lại - mặt bà chủ cau có. - Vậy chị cho tính tiền nước đi, chúng tôi không ăn nữa - tôi chán nản nói. Hai vợ chồng chủ quán mang hóa đơn xuống bàn, rồi nói với nhau: - Lần sau nhớ mặt hai đứa này, đừng cho vào nhá. - Cũng chẳng ai muốn đến nữa đâu chị ơi - tôi lắc đầu cười méo mó. - Đến có mà tao tát vào mặt, nhá! - bà chủ tru tréo như còi xe lửa. Ôi, nghe muốn xỉu.

Còn bạn thì sao? Bạn đã gặp những chuyện tương tự như vậy bao giờ chưa?

Trúc Quỳnh, từ Đan Mạch - Viết tặng NCTG

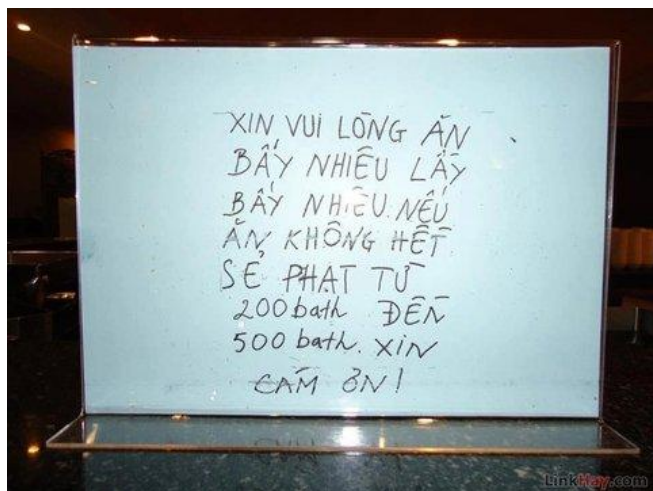
Khi người Việt "xấu xí" ở nước ngoài

07-09-2012

Trong mắt nhiều người nước ngoài, du khách Việt Nam ồn ào, ăn tham và thích xả rác bừa bãi.

Khách Việt ăn tham?

Mới đây, một bức hình được cho là chụp tại một nhà hàng buffet ở Thái Lan đã khiến cộng đồng mạng nổi sóng và đặt ra những suy nghĩ về văn hóa ứng xử của một số du khách Việt Nam khi đi du lịch nước ngoài. Từ bức ảnh, không khó để nhận ra tác dụng của dòng chữ Việt được viết trên chiếc bảng là để “cảnh báo” những vị khách Việt: “Xin vui lòng ăn bao nhiêu lấy bấy nhiêu. Nếu ăn không hết sẽ phạt từ 200 bath (bạt) đến 500 bath. Xin cảm ơn!”.

Bức ảnh đã gây nên nhiều ý kiến trái chiều, tuy nhiên đại đa số đều cảm thấy xấu hổ khi người Việt bị “phân biệt đối xử” nơi đất khách như vậy. Mặc dù có nhiều ý kiến tỏ rõ sự tự ái khi nhà hàng Thái Lan kia chỉ cảnh báo người Việt, nhưng cũng có một sự thật là nhiều người khách Việt đã “gửi” lại những hình ảnh không đẹp trong mắt bạn bè quốc tế từ những chuyến du lịch xuất ngoại của mình.

Trước đó, hồi tháng 7/2012, một đoạn clip ăn buffet như ăn cướp tại một nhà hàng ở TP.HCM đã gây sốc cho cộng đồng mạng. Người ta choáng bởi kiểu giành giật món ăn, những tiếng gào thét, la ó như tăng thêm sự “kinh khủng” cho bữa tiệc này. Thêm một lần nữa, văn hóa ăn uống của người Việt lại trở thành một đề tài đáng phải đem ra xem xét. Có lẽ, văn hóa buffet vẫn còn khá xa lạ với nhiều người Việt Nam vì tình trạng trên không những xảy ra thường xuyên ở trong nước mà ngay cả khi đi ra nước ngoài, tật xấu này vẫn không hề thay đổi. Anh Sơn, một nghiên cứu sinh đang theo học tại Singapore chia sẻ: “Mình ăn buffet tại một số nhà hàng bên này thì cũng thấy có biển ghi bằng tiếng Việt: “**Lấy vừa đủ ăn**”. Lúc đầu thì cũng không để ý, nhưng sau nhận ra không hề có biển các nước khác thì thấy rất xấu hổ”.

Ồn ào, tò mò và thích xả rác Từ chuyện ăn buffet, có thể nhận thấy trong mắt bạn bè quốc tế, nhiều du khách Việt còn có không ít tật xấu khác như ồn ào, thích vứt rác bừa bãi, thậm chí cả ăn cắp vặt. Một trong những “ấn tượng” đầu tiên của người nước ngoài về người Việt, ngoài sự nhiệt tình, cởi mở thì “người Việt rất ồn ào”. Sự ồn ào thể hiện ngay ở văn hóa bấm còi inh ỏi trên đường hay nói chuyện “maximum” mọi lúc mọi nơi: trong thang máy, trên xe buýt, thậm chí giữa cuộc họp. Một thói quen xấu khác cũng phổ biến không kém và thường bị bắt gặp ở du khách Việt là thói quen xả rác bừa bãi. “Nếp nhà” này được nhiều người giữ nguyên khi du lịch nước ngoài.

"Tôi chưa bao giờ chứng kiến hành vi nào đáng hổ thẹn như thế trong nhà hàng. Họ bốc đồ ăn bằng tay, không có bất cứ loại màn vệ sinh nào. Thật khó tin rằng người Việt có một nền văn hóa hàng ngàn năm. Vì Chúa hãy bắt đầu cư xử như những người trưởng thành lịch sự đi". Mặc dù thùng rác công cộng không ít, thế nhưng dường như đã quen với kiểu “tiền đâu ném đấy” nên bất cứ chỗ nào cũng có thể bị du khách Việt biến thành “nơi chứa rác”. “Mình đi mãi mà không thấy chỗ nào để vứt nên mình để lại luôn. Mà mình để túi rác rất gọn gàng chứ có vứt tung ra đâu. Sẽ có công nhân vệ sinh dọn thôi” – một du khách người Việt hồn nhiên nói. Một điều nữa đáng bàn là khách du lịch Việt Nam ra nước ngoài thường không quan tâm đến văn hóa nước bạn. Gọi đây là thói xấu thì hơi quá, nhưng nếu coi đó là “một sự lãng phí lớn” thì điều này cũng đáng để suy ngẫm. *Thứ nghĩ xem, bạn phải bỏ một khoản tiền lớn cho những chuyến tham quan ngoài biên giới. Vậy tại sao không nhân cơ hội này để vừa thăm thú cảnh đẹp, vừa học hỏi tinh hoa văn hóa của đất nước mà bạn đến thăm?*

Anh Giang, hướng dẫn viên của một công ty du lịch, chia sẻ: “Người nước ngoài, đặc biệt là khách châu Âu, họ sẽ tìm hiểu về văn hóa Việt Nam trước lúc sang đây. Khi được hướng dẫn viên thuyết trình về các địa danh

lịch sử, họ đều chăm chú lắng nghe, có thể hỏi lại những điều chưa rõ. Thế nhưng, nhiều khách Việt lại khác. Trong khi hướng dẫn viên cố đem đến cho khách những thông tin bổ ích về lịch sử thì nhiều người lại bỏ ngoài tai, chỉ mãi mê chụp ảnh”.

Không thể đánh đồng tất cả người Việt Nam đều mang những "tật" trên, nhưng đó cũng là một bộ phận không nhỏ. Và trong mắt không ít người ngoại quốc, nhiều trường hợp khách du lịch Việt Nam đã trở thành "con sâu làm rầu nồi canh". *Xin mượn ý kiến một cư dân mạng thay cho lời kết: “Thay vì tìm cách biện hộ, mỗi chúng ta nên cần tự rút ra bài học cho bản thân trong việc hành xử, đặc biệt là ở xứ người”.*

Nguồn: TTVN/ VNN

Xấu hổ vì trí thức Việt cũng "tham ăn tục uống"

 - Tôi đã từng học tập và làm việc ở Đức gần chục năm cho nên rất tâm đắc một vài phong cách văn hóa của người Đức. Câu nói "đi càng nhiều hiểu biết càng rộng" thật không đúng với nhiều người Việt đã từng học ở Đức.

Nhân dịp kỉ niệm 35 năm ngày thiết lập quan hệ ngoại giao Đức-Việt, 2010 được chọn là "Năm Đức ở Việt Nam" với nhiều chương trình đa dạng, phản ánh toàn diện và sâu sắc mối quan hệ song phương giữa hai nước. Trong đó phía Đức đã tài trợ chi phí đi lại và ăn ở để mời toàn bộ cựu học sinh tại Đức tham gia hội nghị và thực hiện chương trình lớn tại một khách sạn 5 sao ở Hà Nội.

Khách tham dự hội nghị có khoảng hơn 200 đại biểu đến từ nhiều thành phần trong chính phủ, bộ giáo dục từ hai phía, các tổ chức, sứ quán và đồng đạo các cựu học sinh du học Đức.

Thật xấu hổ với việc ăn uống của một số người VN

Có thể nói rằng, hầu hết các anh chị du học tại Đức thời Đông Đức hầu hết đã ngoài 50 tuổi và đa số có địa vị, chức vụ lớn, nếu không thì cũng làm kinh doanh khá giả, và các anh chị thời đất nước thống nhất thì cũng đang và sẽ nắm giữ những vị trí quan trọng trong các cơ quan, doanh nghiệp. Ý tôi muốn nhấn mạnh rằng đối với họ, một khi đã thành đạt trong sự nghiệp thì sơn hào, hải vị đã nếm đũa và không còn thèm khát như thời bao cấp nữa.

Vậy mà tôi và nhiều bạn bè khác vô cùng thấy xấu hổ với hành động của nhiều anh chị thuộc giới trí thức giàu có. Đó là cho dù có tới hơn 200 đại biểu tham dự, nhưng duy nhất có một khu đặt buffet cho tiệc trưa. Và người Đức thì xếp hàng ngay ngắn lấy đồ ăn chứ không chen lấn xô đẩy.

Chúng tôi cũng xếp hàng, người Việt do nhanh chân nên toàn đứng hàng đầu, các giáo sư, thầy cô giáo, quan chức Đức thì nhường hết cho "cựu học sinh" nên họ xếp gần như là cuối cùng của con số hơn 200 người đó.

Và chúng ta đã biết là có cái gì ngon thì bị những người đầu và giữa hàng lấy hết, có rất nhiều đĩa thức ăn của người Việt đây tú hụ thức ăn, có những người lấy cả chục con tôm hấp, họ ăn không hết và bỏ lại tại bàn ăn. Còn người Đức do đứng sau cùng nên phải vét từng hạt cơm, nhiều người còn không còn gì để vét.

Tôi đã thực sự thấy xấu hổ vì có những trí thức đã học ở Đức mà không học được văn hóa ăn uống của nước bạn.

Thật đáng tiếc!

Nguyễn Thị Hoan

(Cựu sinh viên Hohenheim 2003-2005- CHLB Đức)

Xấu hổ thay cho người Việt

Nhà ngoại giao kể chuyện người Việt xia răng giữa thủ đô Pháp

Là một công chức ngoại giao, thường xuyên đưa các đoàn công tác của các tỉnh ra nước ngoài, tôi xin được kể một số mẩu chuyện về các công chức, trí thức Việt như sau:

1. Ở giữa sân bay Charles de Gaulle (Pháp) hay sân bay Frank Furt (Đức), hoặc bất kỳ một sân bay lớn nào khác ở châu Âu, nếu nhìn thấy đoàn người nhón nháo, vali, hành lý cồng kềnh, túi to, túi nhỏ, tay xách nách mang thì đích thị là người... Việt Nam. Dù đã rất nhiều lần nhắc là phải tôn trọng tuyệt đối quy định cân nặng của hành lý, nhưng lần nào tôi cũng thấy nhóm công tác đem thừa đến chục cân hành lý. Gặp nhân viên sân bay nào dễ tính, nếu mình xin xỏ thì họ cho đem theo một vài cân thừa. Nhưng đa số lần, ngay giữa những sân bay hoành tráng nhất châu Âu, tôi chứng kiến cảnh người Việt tháo tung hành lý, nào là đồ ăn thức uống, nào là quần áo mỹ phẩm bày bừa ra sánh đọi..., í ới, ồn ã loạn cả lên gọi nhau xem có đồ nào thừa, đồ nào thiếu.

Có hành khách còn mang quả mít to dùng sang Séc cho người thân, nhưng do thừa cân, người này vứt quả mít vào thùng rác. Thế là an ninh sân bay được một phen náo loạn... vì tưởng quả mít là quả bom. Cảnh tượng trông nhếch nhác và lộn xộn đến mức người châu Âu đi qua không khỏi ném lại cái nhìn tò mò và ái ngại.

2. Một lần, tôi đưa đoàn công tác ở tỉnh X đi thưởng thức món đặc sản bò bít tết trên Đại lộ Champs-Élysées (Pháp). Ăn xong, trong lúc đang chờ trả tiền, nhìn ra ngoài thì ôi thôi, hơn chục người nhà mình đứng giữa vỉa hè vừa cười nói chỉ trỏ, vừa cầm tấm xia răng. Có cán bộ còn vừa há mồm vừa xia, xong cũng không vứt đi mẩu tăm bản mà cứ ngậm lúng búng trong mồm đi dạo khắp các địa điểm tham quan khác. Họ không biết, đối với người Pháp, việc cầm tăm xia răng... không khác gì việc họ nhìn bạn đi tiểu tiện giữa chốn đông người. Nói đến việc này, lại xấu hổ khi có vài người trong đoàn vì quá buồn... tiểu, không nhịn được nên đã tự động lảng ra đi tìm bụi rậm giữa vườn hoa trên thủ đô nước bạn để... tè bậy.

Vào quán ăn, không ít người nhìn sang các bàn bên cạnh, chỉ trỏ vào chai rượu của họ rồi bán tán xem đó là rượu gì? Có người hồn nhiên thò tay lấy túi giấy đựng hàng để sau quầy tính tiền khiến người bán được phen hết hồn vì không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Ăn to, nói lớn, đi lại âm âm... là chuyện hồn nhiên như cơm bữa mà tôi gặp ở hầu hết các đoàn công tác người Việt, trong đó có không ít những người là cán bộ cao cấp của các tỉnh.

Nhà tắm và vệ sinh ở khách sạn Pháp được trải thảm vì họ thiết kế một buồng tắm riêng bằng kính nên nước không thể bắn ra ngoài. Một số người Việt khi tắm xong có thói quen giặt quần áo trên lavabo rửa mặt, có người còn xối nước giặt ngay trong buồng tắm kính, thế là nước chảy tràn ướt đầm cả thảm, tràn cả ra ngoài. Nhìn phục vụ phòng và quản lý người Pháp lên giải quyết vụ việc mà tôi không còn có cái lỗ nào để chui...

Đây chỉ là một vài chuyện nhỏ mà không nhỏ của những người Việt “hồn nhiên” khi đi công tác nước ngoài.

Độc giả Quang Sơn

Muối mặt mỗi khi đi Tây ăn buffet.

Đọc bài viết Không bán hàng cho người Việt vì họ xấu tính , tôi thấy cũng phải nhìn hai mặt của một vấn đề. Cứ ra nước ngoài đi du lịch, công tác mới thấy xấu hổ thay cho người Việt bởi cái thói ham ăn, tục uống.

Các cụ ta bảo miếng ăn là miếng nhục, đúng thật. Ở trong nước thì không sao, nhưng ra nước ngoài mà gặp người Việt mình ăn cùng nhà hàng thì thật nhục không tả nổi. Không chỉ tham ăn, tham uống mà người Việt mình còn gây ồn ào, xả rác bừa bãi.

Hè năm ngoái đi du lịch sang Thái Lan, vào một nhà hàng ăn buffet. Tôi ngạc nhiên khi nhìn thấy cái biển ghi tiếng Việt “xin mời ăn bao nhiêu lấy bấy nhiêu”. Vào ăn rồi mới biết tại sao người ta phải trưng cái biển đấy.

Nhà hàng đông khách, ai ai cũng xếp hàng đợi đến lượt mình lấy đồ ăn. Bỗng dung một cặp đôi người Việt từ đâu ùa tới chen ngang, những người xung quanh chỉ biết lắc đầu cười. Hai người này vô duyên đến mức đứng hóng lấy tận 4-5 con hầu, trong khi bồi bàn đang tách từng con hầu một cho khách. Nhìn thấy mà nhục không dám hé răng nói nửa lời vì sợ người ta biết mình cùng dân tộc với hai con người kia.

Vào một nhà hàng khác thì lại gặp thằng cha người Việt ăn tham, bê mấy đĩa đồ ăn đầy bực về bàn, cứ như kiểu không lấy thì sợ ai hốt hết ấy, ăn không hết rồi bỏ bê ở đấy. Nhìn mà ngán ngàm.

Thêm một lần choáng nữa ở nhà vệ sinh khi gặp cái biển to tướng, đánh máy hẳn hoi “đi vệ sinh nhớ dội nước”. Nhục nhất là chỉ có mỗi tiếng Việt mà không có tiếng khác. Đúng là dân Việt mình đây thói xấu trong mắt người nước ngoài.

Còn chuyện xả rác bừa bãi thì nhiều vô kể. Hay gặp nhất là ở sân bay. Có lần tôi đang ở sân bay Đà Loan, vì thời tiết xấu nên bị hoãn chuyến bay lại 2 giờ. Sân bay đông người không đủ chỗ ngồi, rất nhiều người nước ngoài phải đứng. Thế mà một đoàn người Việt, toàn những người trẻ 8x, 9x lôi báo ra trải dưới sàn ngồi, lôi bài ra đánh reo hò âm cả sảnh. Đến khi đứng dậy thì báo mỗi chỗ một mảnh, mặc đấy cho nhân viên sân bay dọn. Thói xấu của người Việt mình thì đây, có kể đến 3 trang giấy cũng không hết. Nghĩ mà xấu hổ.

Độc giả Nguyễn Bá

Bị đuổi, bị chửi và bị dọa đánh ở Hà Nội

“Cái con dở hơi kia, tao có ăn cắp, có bóp chết gì mày hay bà kia đâu mà mày phải kéo bà ý đi như vậy. Mày có tin là tao tát thẳng vào mặt mày không?” - mấy người bán hàng rong ở Văn Miếu đã chửi chúng tôi như vậy khi không mua hàng của họ.

Tôi thường qua Bờ Hồ, Hà Nội, để có cơ hội nói chuyện với du khách nước ngoài nhằm nâng cao kỹ năng giao tiếp. Hôm đó, khi đi quanh bờ hồ tôi gặp Paml, một giáo viên đến từ Mỹ.

Bà ấy hỏi đường đến Văn Miếu nhưng rất khó khăn nên tôi đã chủ động đến làm quen và làm hướng dẫn viên miễn phí đưa bà ấy đi thăm thú Hà Nội.

Trên đường đi chúng tôi trò chuyện rất vui vẻ, nhưng thỉnh thoảng lại có mấy người bán hàng rong đến chèo kéo. Tất nhiên điều này không thể tránh khỏi, nhưng vấn đề ở đây là Paml từ chối rất nhiều mà họ vẫn nhất quyết bám theo. Ngay bản thân tôi cũng thấy rất khó chịu huống chi là khách tham quan tới đây.

Khi tới cổng Văn Miếu, có mấy người bán hàng rong đến hỏi han xem khách du lịch có mua gì không, rồi họ gọi mấy người khác cùng tới bán. Paml liên miêng nói “Sorry” (Xin lỗi) nhưng họ vẫn không chịu buông tha. Thấy vậy tôi bảo họ là bà ấy không muốn mua, họ liền trừng mắt nhìn tôi và mắng: “Mày là đứa nào, tao hỏi bà ấy chứ có hỏi mày đâu!”

Tôi không bận tâm và dẫn Paml đi nhưng người bán hàng kia còn sung sĩa chửi: “Cái con dở hơi kia, tao có ăn cắp, có bóp chết gì mày hay bà kia đâu mà mày phải kéo bà ý đi như vậy. Mày có tin là tao tát thẳng vào mặt mày không?”

Tôi chỉ là dân huyện lên đây học, chả bao giờ dám đối co với họ làm gì nên thôi thì đi nhanh tới cổng mua vé vào là thượng sách. Nếu như Paml hiểu những gì mấy cô bán hàng kia nói thì không hiểu liệu bà ấy nghĩ gì về con người Việt Nam, về du lịch Việt?

Chuyện chưa kết thúc ở đó. Khi chúng tôi ra khỏi Văn Miếu, Paml muốn được đi xe xích lô quay về Bờ Hồ, chúng tôi đã hỏi và định giá trước khi lên xe là 120.000 đồng.

Vậy mà khi xuống xe Paml đưa cho ông xịch lô 150.000 đồng nhưng ông ta cố ý lờ đi, không thối tiền lại.

Tôi hỏi lại ông ấy thì ông ấy à ở một lúc rồi mới trả lại 20.000 đồng và nói mấy câu bâng quơ rồi bỏ đi luôn. Dẫu biết là Tây họ cũng chả tính toán thiệt hơn mấy đồng làm gì, nhưng dù sao nó cũng phản ánh một điều trong mắt họ là người Việt mình thiếu trung thực cho dù chỉ là bộ phận nhỏ.

Chưa hết, chiều hôm đó Paml có nhờ tôi dẫn bà ấy đến hồ Tây thăm thú. Sau khi đi loanh quanh bờ hồ, vì khá mệt nên tôi và Paml chọn một ghé đá ngồi nghỉ chân.

Một bà hàng nước bước tới hỏi chúng tôi có uống gì không, chúng tôi bảo không. Sau một hồi giới thiệu nước non này nọ nhưng không nhận được sự đồng tình từ vị khách Tây, bà hàng nước liền buông một câu xanh rờn: “Mày dẫn bà kia đi đi, đây là chỗ tao bán hàng, không phải chỗ cho chúng mày ngồi”.

Không còn biết nói gì tôi đành cười bảo Paml tiếp tục đi. Thế đấy!

Nguyễn Thị Trâm

Người Hà Nội bây giờ? 1,001 thói xấu

09-12- 2012

Báo Nguoi-Viet

HÀ NỘI 9-12 (NV) - “Lối cư xử nhã nhặn, thanh lịch của người Hà Nội đang mất dần. Thay vào đó là lối nói xô bồ, tục tĩu, huých toẹt, thiếu văn hóa, kiểu ăn nói lệch chuẩn, nhất là ở giới trẻ”.

Hình ảnh thiếu kèm chế khi va chạm giao thông trên đường. (Ảnh: Internet)

Bà Lê Thị Bích Hồng - phó vụ trưởng Vụ Văn Hóa-Văn Nghệ, Ban Tuyên Giáo Trung Ương của đảng CSVN kêu than như trên về “thực trạng văn hóa ứng xử của người Hà Nội hiện nay” qua một bài viết thấy đăng tải trên báo mạng VTC hôm Chủ Nhật 9 tháng 12, 2012.

Cái danh tiếng thanh lịch, nhã nhặn của người Hà Nội của thế kỷ trước, trước khi miền Bắc bị Cộng Sản tràn tới nhuộm đỏ không còn nữa theo với hàng đoàn cán bộ. Theo thời gian, cái thành phố này phình ra với đà phát triển của kinh tế. Cái đầu của guồng máy đảng và nhà nước CSVN đặt ở đây, dân số từ vài trăm ngàn xưa kia nay đã lên hơn 6.5 triệu người, đông dân thứ hai sau Sài Gòn.

Trong bài viết của bà Hồng, bà kể ra đủ mọi thứ thói xấu của người Hà Nội ngày nay, cả dân thường đến cán bộ trong tất cả các mặt của cuộc sống hàng ngày.

Nhà hàng ăn thì “bún măng, cháo chửi” từng thấy mô tả trên mặt báo chí tại Việt Nam hồi năm ngoái đến đầu năm nay.

“Những chủ hàng sẵn sàng chửi bới thậm tệ, đốt vĩa nêu như khách vô tình mở hàng không mua. Trên phương tiện công cộng, một số nhà xe thiếu tôn trọng khách, thoải mái văng, ném những phụ tử tục tĩu với âm lượng rất lớn đập vào tai hành khách. Ngoài đường phố, dù chỉ một va chạm nhỏ, người ta cũng dễ dàng nổi khùng, chửi bới thậm chí dùng mũ bảo hiểm làm vũ khí để quật nhau không thương tiếc.” Bà Lê Thị Bích Hồng viết trên VTC. “Tranh giành nhau ở bến xe, bến tàu, người ta không tiếc lời rủa sả nhau, kể cả người đáng tuổi con cũng túm ngực, quát người đáng tuổi cha chú ‘Thằng già! Biến nhanh cho nước trong...’ Ở cơ quan, người ta ‘ăn cắp’, ‘câu giờ’ của nhà nước, kiếm chuyện làm quà, chén chú, chén anh.”

Theo bà Hồng viết, tại các cơ quan công quyền, cán bộ nhà nước “hách dịch, hắt hăm, nói trống không với khách lớn tuổi và thỏa sức kể chuyện gia đình, sinh hoạt không mấy hay ho buộc khách phải chịu trận mà đập vào tai nghe”.

Theo bà, không chỉ “bún măng, cháo chửi”, mà vấn nạn “chặt chém khách, đong lừa, cân điêu, bán thiếu, bán hàng kém phẩm chất...” cũng phổ biến.

Người Hà Nội, theo bà, có vẻ không còn chú trọng đến “nếp sống văn minh đô thị”. Bởi vì “Người ta xả rác bừa bãi ở bất cứ nơi nào (trừ nhà mình), bất cứ thời điểm nào. Cho trẻ con tè, ị ngay trên vỉa hè, dắt chó ghêch chân tè, phóng uế ở bất cứ đâu thấy tiện... quảng cáo khoan cắt bê tông ở khắp nơi, bờ tường, cây xanh nhem nhuốc vữa bầy, bản, đàn ông thường mắc bệnh ‘đái đường’... vượt đèn đỏ, lạng lách, đánh võng, vượt ẩu, thờ ơ với người bị tai nạn giao thông, chông người thi hành công vụ, ẩu đả khi va quệt trên đường...”

Từ những thí dụ được kể vắn tắt, bà này cho là “Xuất hiện lối sống vô cảm, thiếu tình thương, trách nhiệm vốn đã trở thành nét đẹp trong đời sống của người Hà Nội.”

Sáu năm trước, một cô gái từ Sài Gòn tới Hà Nội một thời gian vì công việc phải đi. Cô viết Blog có tên “Bé Crys” chê bai Hà Nội nhiều thứ. Tức

thì, hàng ngàn người ở Hà Nội và miền Bắc xông vào “ném đá”, chửi bới cô gái này thậm tệ.

Cách đây không bao lâu, ngày 19 tháng 10, 2012 báo Kinh Tế Đô Thị đưa tin “Quy hoạch phát triển văn hóa Hà Nội đến năm 2020, định hướng đến năm 2030” vừa được UBND TP. Hà Nội phê duyệt.

Theo bản tin này, chính quyền thành phố Hà Nội “Xây dựng văn hóa Hà Nội xứng tầm với vị thế là thủ đô của đất nước, trung tâm văn hóa hàng đầu của khu vực, phấn đấu trở thành địa phương tiêu biểu về lối sống và phong cách ứng xử văn hóa, vừa tiên tiến, hiện đại về nội dung, vừa phong phú, đa dạng về bản sắc dân tộc”.

Bà Lê Thị Bích Hồng nói ra cái sự thật của thủ đô một đất nước được bà phó chủ tịch nước Nguyễn Thị Doan xưng tụng là “dân chủ gấp triệu lần tư bản”.

Ấn tượng xấu về du lịch Việt Nam

Lại có thêm những ấn tượng không đẹp về du lịch Việt Nam. Mỗi câu chuyện thực tế từ du khách đề cập đến một vấn đề "muôn thuở" nhưng luôn đáng để suy gẫm.

Bất ngờ đầu tiên mang tên "Taxi"...

Cô bạn Ceridwen xuống sân bay Phú Bài (Huế). Cô đưa địa chỉ ghi trên mảnh giấy cho anh taxi để yêu cầu được về đúng khách sạn đã đặt từ trước. Mọi thứ dường như ổn thỏa cho đến khi Ceridwen bước vào phòng tắm của khách sạn.

Cô hoảng hốt vì địa chỉ ghi trên khăn tắm chính xác không phải là địa chỉ mà cô yêu cầu. Sau khi thanh toán tiền phòng 1 đêm ở khách sạn với giá: 500 ngàn đồng, thay vì 300 ngàn đồng như giá niêm yết, cô lập tức chuyển sang khách sạn như ban đầu cô muốn đến (khách sạn 2 sao với mức tiện nghi hơn khách sạn kia, với giá chỉ 10 euro = 280.000 VND).

Ceridwen nói với tôi: "Tôi không hiểu tại sao người taxi đã làm như vậy, nhưng dường như điều đó luôn xảy ra đối với những người nước ngoài tại Việt Nam. Khi tôi nhận ra rằng, tôi không phải ở DMZ, khách sạn đã lấy Passport của tôi, vì vậy tôi không thể thay đổi khách sạn".

Giá thức uống "bí mật" và 10 USD "boa" cho người chèo đò

Tôi nghỉ đêm tại Hạ Long trên con tàu gỗ H.. Trên tàu chỉ có vợ chồng tôi là người Việt, còn lại là khách nước ngoài. Ở đây có một điểm rất kỳ lạ là không cho du khách biết giá thức uống. Tôi ngồi ăn trưa cùng bàn với một gia đình người Pháp, họ có hỏi tôi về giá một số loại thức uống để gọi thêm.

Tôi đã đến hỏi lễ tân cũng như người phục vụ, nhưng tuyệt đối họ không hé răng mà chỉ nói: "Anh chị cứ uống thoải mái đi, trước khi lên bờ mới có phiếu tính tiền". Nhưng sau đó cả tôi và hầu như toàn bộ du khách trên tàu đều "méo mặt" khi phải thanh toán thức uống với giá "bí mật": Tiger lon 2.5 USD = 60.000, gấp gần 6 lần giá bình thường và gấp 3,4 lần giá dịch vụ trong các nhà hàng khác. Một cốc nước cam giá 3,9 USD = 80.000 VND, gấp 4 lần giá dịch vụ ở các nhà hàng khác....

Con tàu du lịch HA NOI OPERA

Khi đoàn chúng tôi chia nhau lên các ghe nhỏ để đi thăm một số nơi trên vịnh Hạ Long (giá vé tour đã bao trọn gói) thì đến phiên người chèo thuyền không hề đề cho tôi và 3 du khách yên chút nào. Cô ta luôn miệng kêu la như kiểu rống hết sức mỗi khi vung tay chèo, một người khách quay sang hỏi tôi: “Cô ấy bị đau à?” .

Tôi thấy rõ sự khó chịu hẳn lên trên mặt các du khách. Suốt quá trình đi, cô ta luôn nhắc đến từ “boa” rõ to với đồng nghiệp của cô ấy đang tác vụ ở chiếc thuyền sát bên. Khi lên bờ tôi đưa cho cô ta 50.000 VND và tội thay, gia đình ở chiếc xuồng bên kia phải móc ra đến 10 USD để “boa” cho người chèo thuyền. Họ nói với tôi: “Chúng tôi phải trả thêm tiền cho những người này để được họ chèo đi à?!!...”

Gia đình người Pháp đã phải “boa” cho người chèo đò vì tưởng đó là bắt buộc.

Ảnh tượng cuối cùng khi rời Việt Nam

Trên chuyến xe Bus 24 chỗ ngồi ra sân bay, Josiane, một du khách người Pháp nhớ lại: “Tôi không thể hiểu tại sao người tài xế này có thể lái xe bằng một tay, còn tay kia lại có thể gọi điện thoại để huyền thuyên về mệnh đề gì đó suốt nhiều phút liên tục. Anh ta cũng không thềm thắt dây an toàn. Với chúng tôi tất cả điều đó là tối kỵ. Khi xe đỗ xích trước sân bay, chúng tôi mới thực sự tin là mình an toàn. Cầu Chúa cho điều đó”.

Cặp vợ chồng Josiane và Alain sau chuyến du lịch an toàn trở về Pháp

Ngồi trên máy bay với những nghĩ suy miên man về chuyến du lịch Việt Nam, đôi vợ chồng Josiane và Alain lại tiếp tục bất ngờ về cung cách phục vụ của tiếp viên hàng không: “Họ chìa trước mặt chúng tôi một trong hai cái bình gì đó và nói một cách cộc lốc "trà hay cà phê?", liệu có phải đó là cách mời chào thông thường của tiếp viên nước bạn? Josiane hỏi tôi như vậy!

Khi tôi hỏi lại: “Bạn thấy thế nào khi đến du lịch Việt Nam”, bà cho hay: “Tôi hài lòng khi được khám phá các nền văn hóa dân tộc bản địa của các bạn, Hà Nội thật tuyệt đẹp, nhưng có vẻ như người Hà Nội sống khép kín hơn so với người Sài Gòn”.

Cũng đúng thôi, bất cứ du khách nào đến Việt Nam đều thực sự ấn tượng với cảnh quan thiên nhiên đẹp, với các nền văn hóa đậm đà bản sắc dân tộc. Nhưng với cách làm du lịch như trên thì Josiane đã kết thúc bằng câu nói: “Thật khó cho tôi khi nói về cách làm du lịch của đất nước bạn với các bạn bè của tôi khi họ muốn đến Việt Nam”.

Lê Minh Sơn

'Tại sao tôi không trở lại Việt Nam'

Tình trạng bắt chẹt khách du lịch nhất là người nước ngoài khiến hình ảnh của Việt Nam bị ảnh hưởng.

Bãi biển Nha Trang.

Anh Matthew Kepnes, một blogger du lịch nổi tiếng, chia sẻ về chuyến đi tới Việt Nam trên tờ *Huffington Post*:

Khi du lịch tới Đông Nam Á, mọi người thường quan tâm nơi bạn sẽ tới. "Khắp mọi nơi", tôi đã nói như vậy. Đó là chuyến phiêu lưu gân gáy nhất của tôi tới khu vực này.

Tuy nhiên, tôi sẽ bỏ qua Việt Nam. Sau những trải nghiệm ở đây vào năm 2007, tôi sẽ không bao giờ quay lại đất nước này nữa. Không bao giờ. Một chuyến đi công tác hay một cô bạn gái có thể buộc tôi phải trở lại đây nhưng trong tương lai mà tôi có thể hoạch định, tôi sẽ không bao giờ trở lại đây.

Không một ai muốn trở lại nơi họ đã bị đối xử tồi tệ. Khi tôi ở Việt Nam, tôi đã bị làm phiền, bắt chẹt, bị gạt, đối xử tồi tệ.

Tôi gặp những người bán hàng rong cố bán đắt cho tôi. Có một người phụ nữ bán bánh mì từ chối trả tôi đúng số tiền thừa, người bán đồ ăn bán đắt gấp 3 lần cho tôi dù tôi đã nhìn thấy những hành khách khác trả bao tiền, người lái xe taxi gian lận đồng hồ bấm cây số trên đường đưa tôi ra bến xe bus. Khi tôi mua áo phông ở Hội An, ba người phụ nữ đã cố giữ tôi ở cửa hàng của họ cho tới khi tôi mua một thứ gì đó, thậm chí, họ đã kéo cả áo tôi.

Trong chuyến đi ở vịnh Hạ Long, người dẫn tour không chuẩn bị nước uống trên tàu và cho quá nhiều người lên tàu. Bởi vậy, những người đặt

phòng đơn bỗng thấy mình có bạn chung phòng, thậm chí, ngủ chung giường.

Một trong những trải nghiệm tồi tệ nhất của tôi là ở đồng bằng sông Cửu Long. Tôi bắt một chiếc xe bus quay về TP HCM. Tôi khát nước nên mua một loại nước uống phổ biến ở Việt Nam gồm nước, chanh và đường đựng trong túi nilon. Bạn có thể thấy loại nước uống này ở khắp nơi, đặc biệt là ở các trạm trung chuyển. Tôi đi tới chỗ một người bán cạnh xe bus và chỉ vào loại nước tôi muốn mua. Cô ấy nhìn tôi và gật đầu. Người phụ nữ này bắt đầu pha nước, quay sang phía bạn của mình, nói gì đó, cười, nhìn tôi cười, rõ ràng cô ấy không cho tất cả các loại nguyên liệu vào nước. Tôi biết mình tôi đã ngang nhiên bị lừa gạt.

"Cô ấy nói với bạn sẽ bán đắt và gạt anh vì anh là người nước ngoài. Cô ấy nghĩ anh sẽ không để ý", một người Mỹ gốc Việt cùng xe bus nói với tôi.

"Đồ uống này giá bao tiền?", tôi hỏi anh ấy. Đó là một khoản tiền rất nhỏ, vài xu. Tôi đưa cho người bán hàng số tiền đó, nói với cô ấy rằng cô là người xấu và tôi lên xe bus. Không phải chuyện tiền nong mà tôi thất vọng về sự thiếu tôn trọng, khinh thường mà cô ấy dành cho tôi.

Tôi băn khoăn, liệu có phải chỉ riêng mình bị như vậy. Có thể tôi phải trải qua những điều tồi tệ và Việt Nam thật tuyệt vời. Có thể tôi không may. Tuy nhiên, sau khi nói chuyện với một số du khách khác, tôi nhận ra rằng chúng tôi có cùng câu chuyện. Họ đều có **chuyện liên quan tới việc bắt chẹt, lừa gạt**. Chúng tôi phải tranh đấu vì tất cả. Chúng tôi cảm thấy không được chào đón ở đây.

Một người bạn của tôi mua chuối, người bán hàng đã bỏ đi luôn mà không trả tiền thừa. Ở siêu thị, người bạn của tôi nhận chocolate thay cho tiền thừa. Hai người bạn của tôi đã sống ở Việt Nam 6 tháng nhưng vẫn bị đối xử không tốt. Những người hàng xóm không niềm nở, hào hứng.

Hai người bạn tôi đang ngồi ăn thì có một người phụ nữ đi một chiếc xe đạp rất đẹp đi tới. Anh Sean miêu tả đó là một chiếc xe leo núi Huffy mà bạn phải ghen tị. Người phụ nữ khóa xe và bắt đầu đi khắp nhà hàng xin tiền. Khi cô ấy tới chỗ bạn tôi, anh ấy hỏi tại sao cô ấy có thể mua chiếc xe như vậy mà không có tiền ăn? "Đó là chiếc xe của chị tôi", người này trả lời. Sean nhìn cô ấy và nói: "Vậy chị ấy có thể trả tiền ăn cho cô".

Tôi không ở đây để phán xét về Việt Nam hay người Việt Nam. Tôi chỉ có kinh nghiệm đã trải qua. Tuy nhiên, những câu chuyện mà tôi nghe từ người khác càng khẳng định thêm những cảm nhận của tôi.

Du lịch không phải lúc nào cũng cần sự hoàn hảo. Tôi thích khi phải trải nghiệm thử thách. Tôi thích sự tranh đấu và tìm ra con đường của mình. Tôi nghĩ nó sẽ xây dựng tính cách. Và tôi cũng không ngại phải trả thêm tiền. Một đô cho người khác có ý nghĩa hơn một đô với tôi. Tôi biết mình sẽ phải mặc cả ở chợ, cười vui vẻ và tôi sẽ vẫn trả cao hơn mức giá thật. Nhưng tôi không thích bị đối xử như không phải là con người. Tôi không thích bị thiếu tôn trọng và lừa gạt. Tôi không muốn phải nhìn vào tất cả mọi người và băn khoăn, liệu họ có đang cố lừa mình không. Mọi sự giao tiếp không nhất thiết phải là đấu tranh.

Sau 3 tuần ở Việt Nam, tôi hạnh phúc khi không bao giờ trở lại đây.

Lưu ý của anh Matt Kepnes: Khi tôi có những kinh nghiệm tồi tệ ở Việt Nam, nhiều người đã có trải nghiệm thú vị. Bạn cần tìm ra điều thích hợp cho chính mình. Tìm hiểu điều hay, dở để trở thành du khách thông thái và trải nghiệm. Tôi không ủng hộ bất cứ ai bỏ qua Việt Nam. Tôi chỉ nói mình không còn mong muốn trở lại đó.

Vài nét về tác giả Matt Kepnes:

Tác giả Matthew Kepnes.

Anh Matthew Kepnes đã đi du lịch quanh thế giới trong 4 năm qua. Anh điều hành trang web du lịch Nomadic Matt', được đánh giá là blog du lịch lớn thứ 2 trên mạng. Anh từng có bài viết ở nhiều trang danh tiếng như The New York Times, The Guardian, BBC, CNN, Huffington Post...

Là người ở Boston (Mỹ) nhưng gần đây, nhà của Kepnes là khắp nơi trên thế giới. Sau chuyến đi tới Thái Lan vào năm 2005, Kepnes quyết định bỏ việc, hoàn thành nốt bằng MBA và đi khắp nơi. Chuyến đi đầu tiên anh dự định kéo dài trong 1 năm nhưng phải 18 tháng sau, anh mới về nhà. Khi trở

về nhà, anh không thể ở yên, 2 tháng sau, anh lại lên đường và bắt đầu xây dựng trang web khơi gợi niềm đam mê du lịch của mọi người.

Anh đã tới 40 nước trên thế giới. Anh yêu thích tất cả mọi thứ liên quan tới văn hóa Nhật, ăn sáng bằng sushi, mọi thứ đồ của anh có thể gói gọn trong balo, anh từng ăn giòi. Kepnes nói, chúng giống như khoai tây chiên.

Người Mỹ phản hồi chuyện blogger 'nói xấu' Việt Nam

Đọc bài viết của blogger Mỹ Matt Kepnes trên báo *Huffington Post* ngày 30/12/2011, chàng trai Mỹ [Kyo York](#) viết cảm nhận gửi đến [VnExpress.net](#), chia sẻ suy nghĩ về vụ việc cũng như về du lịch Việt Nam.

Tôi đến Việt Nam lần đầu tiên vào năm 2007 bằng tàu biển trong chuyến rèn luyện kỹ năng giao tiếp dành cho những sinh viên Mỹ dịp cuối khóa. Cuối năm 2009, tôi đã đăng ký tình nguyện trở lại Việt Nam trong một dự án đào tạo tiếng Anh tại Hậu Giang theo chương trình "Princeton in Asia". Sau đó, tại vùng đất miền Tây này, tôi phát hiện ra mình yêu âm nhạc Việt Nam. Từ đó, tôi xem Việt Nam như quê hương thứ hai của mình để đeo đuổi niềm đam mê âm nhạc.

Cảm xúc của tôi trong dành cho Việt Nam trong ngày đầu tiên đặt chân đến đất nước này không thể nào quên. Nếu đối với blogger Matt, ở lần đầu bắt đầu chuyến hành trình đến Việt Nam, anh đã có những ấn tượng không tốt, thì đối với tôi và những người bạn Mỹ khác của tôi, chúng tôi rất hào hứng muốn ở lại Việt Nam lâu hơn. Đất nước này giúp chúng tôi có những trải nghiệm mới lạ mà ở nơi chúng tôi ở không có được.

Đọc bài viết của Matt, ta thấy, anh bạn đã không may mắn khi liên tục gặp những điều anh cho là "tồi tệ" khi đến đây. Nhưng tôi thấy, mọi chuyện cũng không rắc rối và quá khó chịu đến độ anh ấy phải phát biểu: "There's not enough money in the world to get me to go back to Vietnam" (Cho tiền cũng không quay lại Việt Nam)". Để khiến sau đó *Huffington Post* đăng tải bài viết với tiêu đề: "Why I'll Never Return To Vietnam?" (Vi sao tôi sẽ không bao giờ quay trở lại Việt Nam?).

Kyo York đang làm việc và hoạt động ca hát tại Việt Nam.

Ở đây, tôi biết mình không có quyền nói Matt đã nói đúng hay sai và tôi cũng không muốn xác nhận những chuyện Matt gặp ở Việt Nam khiến anh ấy khó chịu là có thật hay không? Nhưng có lẽ nếu là Matt, tôi sẽ không phát ngôn như vậy!

Tôi nghĩ nếu anh ta là một “người du lịch bụi” sành điệu thì mọi chuyện anh ta gặp cũng không đủ khiến đề anh ta phải phát ngôn như thế.

Trước khi đi du lịch đến một quốc gia nào đó, các sinh viên Mỹ chúng tôi luôn được thầy cô, bạn bè những người có kinh nghiệm (hoặc chính bản thân chúng tôi tự trang bị) những kiến thức cơ bản về văn hóa, đời sống, phong tục tập quán của vùng miền ở quốc gia đó. Đề từ đó có thể trang bị cho bản thân rất nhiều kỹ năng để hòa nhập với quốc gia mà chúng tôi đến.

Chúng tôi thường thích thử thách hơn là được hưởng thụ. Có lẽ đó là sự khác nhau về quan niệm du lịch của mỗi quốc gia, hoặc mỗi cá nhân.

Đặc biệt khi đến các nước Đông Nam á, chúng tôi luôn bị cuốn hút về văn hóa, ẩm thực, điểm du lịch và con người... Chúng tôi biết có những điều khó khăn sẽ đến với hành trình của mình nhưng chúng tôi vẫn thích trải nghiệm thực tế. Ví dụ, trước khi đến Việt Nam, đa số chúng tôi luôn được cảnh báo trước là: “You shouldn’t go by motorbike unless you would like to be burned on the leg”(Không nên đi xe gắn máy nếu như bạn không muốn có một vết sẹo trên chân). Có lời cảnh báo này là vì đa số chúng tôi đều bị phỏng bởi "bô xe" khi chưa quen đi bằng xe honda tại Việt Nam. Tưởng chừng chúng tôi sẽ rất sợ điều này, nhưng điều đó là sự tò mò khiến chúng tôi phải khám phá. Thậm chí, dù bị "dính sẹo" sau chuyến đi, chúng tôi vẫn thích thú kể lại với bạn bè về vết sẹo ở chân, xem đó như là “thành tích” trải nghiệm giao thông bằng xe Honda ở Việt Nam.

Tôi đã ở Việt Nam hơn 2 năm, đã trải nghiệm nhiều chuyện buồn vui nhưng vẫn chưa dám nói là hiểu hết con người, văn hóa của đất nước này, cũng như chưa thăm hết tất cả những điểm du lịch tuyệt đẹp ở nơi đây. Vì thế, nếu ở góc độ cá nhân của một người “chuyên du lịch bụi” như Matt, thay gì phê phán quá gay gắt, anh nên chia sẻ những trải nghiệm không may mắn của mình cho mọi người rút kinh nghiệm, hoặc chí ít, anh ấy cũng không nên quá đòi hỏi mọi việc đều hoàn thiện tại một đất nước đang phát triển.

Nhưng mặt khác, tôi cũng mong những người bạn Việt Nam hãy hiểu cảm xúc của Matt khi anh ta đã quá thẳng thắn và gay gắt vì nói lên suy nghĩ của mình. Có thể chúng ta chưa hiểu hết về văn hóa của nhau. Những khó khăn Matt gặp quả thật tôi cũng từng gặp, nhưng chỉ vì tôi may mắn biết được tiếng Việt nên biết cách để không phải khó chịu với những tình huống đó.

Tôi thường dừng lại khi thấy một du khách nước ngoài bị kỳ kèo bởi những người địa phương và tôi thường giải thích cho cả hai hiểu về văn hóa của nhau. Khi đi du lịch tôi thường thăm hỏi những người bạn quốc tế và nhận được nhiều chia sẻ về du lịch Việt Nam. Tôi rất muốn Du lịch Việt Nam quan tâm đến nhiều hơn về những điều này.

Có một ví dụ đơn giản nhất mà tôi chia sẻ. Hầu hết những người bạn quen biết của tôi đến Việt Nam họ cảm thấy khó chịu nhất là về việc “giữ vệ sinh nơi công cộng”. Tôi rất buồn khi nghe nhiều bạn bè quốc tế than phiền: “Chúng tôi không đòi hỏi phải quá sạch sẽ. Nhưng ít nhất cũng phải chấp nhận được vì ngay cả những điểm du lịch tôn giáo cũng không được

mọi người giữ gìn sạch sẽ bên ngoài. Nhiều người không hiểu việc mình làm, đa số là người Việt đã bỏ rác trước mặt chúng tôi và những du khách người nước ngoài một cách vô tư. Khi chúng tôi thể hiện sự khó chịu thì họ cười cợt và phản ứng có vẻ không thích. Chúng tôi chỉ muốn giữ gìn sạch đẹp cho chính đất nước bạn?”. Nếu trên blog cá nhân của mình, Matt có những lời chia sẻ ở góc độ như vậy sẽ thuyết phục hơn và trang blog của anh sẽ được mọi người ủng hộ nhiều hơn.

Tôi cũng muốn nói thêm, theo tôi, nếu muốn Du lịch Việt Nam phát triển hơn nữa, chúng ta phải hiểu hơn về tâm lý du khách. Chúng ta phải biết du khách nước ngoài đang suy nghĩ gì và muốn gì khi đến đất nước của chúng ta. Có rất nhiều sự hiểu lầm nhỏ nhưng dễ dẫn đến những ấn tượng không mấy dễ chịu lắm cho những du khách quốc tế. Nhiều bạn bè của tôi đã than phiền rằng họ cảm thấy khó chịu khi bị nhiều người Việt Nam trêu ghẹo khi họ đến Việt Nam, trong khi ở Thái Lan họ được chào đón nồng hậu hơn. Tôi ngạc nhiên và hỏi họ bị trêu ghẹo như thế nào. Những người bạn nói họ luôn cảm thấy bị làm phiền vì những người Việt khi gặp một người nước ngoài thường hay xin tiền hoặc không thì cười đùa và nói với giọng điệu giễu cợt như : “Hế Lỗ ...” (hello). Tôi rất buồn cười về điều này và phải giải thích ngay cho những người bạn của mình biết rằng: Thật sự người Việt rất thân thiện. Họ muốn làm quen và chào chúng ta thật sự đầy chứ không phải trêu ghẹo du khách đâu.

Nhưng những người bạn tôi không đồng ý vì họ nói giọng điệu và cách chào của người Thái nhã nhặn và tinh tế hơn. Ở Thái Lan người dân không xem du khách là người lạ. Họ không hét lên, hoặc cười đùa giống như giễu cợt khi gặp một người nước ngoài. Từ đó, tôi đã hiểu hơn về suy nghĩ của bạn bè mình. Theo tôi, những điều tưởng chừng rất nhỏ như thế cũng ảnh hưởng rất lớn đến tâm lý của du khách.

Trở lại với Matt Kepnes, nếu có cơ hội gặp Matt ngoài đời, tôi sẽ đi cà phê với anh ấy và cùng nhau trò chuyện để anh ta hiểu hơn về Việt Nam và cũng như để Việt Nam hiểu hơn về du khách nước ngoài. Tôi tin rằng Matt sẽ dễ quên đi ấn tượng không đẹp về Du lịch Việt Nam. Biết đâu anh ấy sẽ post lên blog cá nhân của mình là: “I’ll Return To Vietnam in this year”. Hoặc ít nhất anh ta cũng hiểu hơn về Việt Nam. Và cũng thế anh ấy sẽ quay trở lại và yêu Việt Nam như chính Tôi yêu Việt Nam vậy.

Tôi rất vui khi theo dõi báo chí Việt Nam trong những ngày gần đây và thấy các độc giả, nhất là độc giả trẻ bàn tán sôi nổi về những lời nhận xét của Matt. Từ sự trao đổi qua lại, chúng ta sẽ nhìn nhận sự việc ở cả hai mặt. Tôi hy vọng cơ quan du lịch của Việt Nam cũng đọc những bài này để có những cái nhìn thẳng thắn, giúp Du lịch Việt Nam tốt hơn.

Tôi muốn cảm ơn Matt, cảm ơn anh đã cho nhiều người Việt (trong đó phải tính luôn tôi đấy nhé!) có dịp nhìn lại kỹ hơn về du lịch Việt Nam để chúng ta cùng nhau phát triển. Tôi cũng muốn cảm ơn Việt Nam vì đã tạo điều kiện cho tôi và nhiều người bạn quốc tế cảm thấy thuận lợi hơn khi sống và làm việc tại quốc gia xinh đẹp này.

Cuối cùng, tôi muốn nói một điều với mọi người: khả năng viết tiếng Việt của tôi vẫn chưa thật giỏi lắm. Nếu đọc những điều tôi viết bạn có hiểu nhầm gì đó thì xin hãy thông cảm cho tôi!

Bài viết "Why I'll never return to Vietnam" ("Tại sao tôi không bao giờ trở lại Việt Nam?") do blogger Matt Kepnes viết về một chuyến đi tới Việt Nam, được đăng trên báo Huffington Post vào ngày 30/12/2011. Tác giả thẳng thắn tuyên bố "Sau những trải nghiệm ở đây vào năm 2007, tôi sẽ không bao giờ quay lại đất nước này nữa. Không bao giờ. Một chuyến đi công tác hay một cô bạn gái có thể buộc tôi phải trở lại đây, nhưng trong tương lai mà tôi có thể hoạch định, tôi sẽ không bao giờ trở lại".

Lý giải cho lời khẳng định này, Matt kể về chuyến du lịch bụi của anh tới Việt Nam cách đây vài năm. Theo cảm nhận của anh, những người bán hàng rong đường như luôn tìm cách "chặt chém" khách du lịch, có tình "quên" trả lại tiền thừa. Những người bán áo phông ở Hội An tranh nhau kéo áo du khách để mời mua hàng, taxi tính giá cao ngất ngưỡng, tàu du lịch ở Hạ Long không có nước uống, những người già nghèo khổ để ăn xin...

Kyo York

Nạn trấn lột du khách ngoại quốc hoành hành ở Hà Nội

10- 08- 2012

Báo Ngoai-Viet

HÀ NỘI (NV) -Khách ngoại quốc đến thăm viếng phố cổ Hà Nội hiện nay đang bị đông đảo người bán hàng rong bao vây, “ép uống,” móc túi, lừa gạt, trấn lột đến thảm thương.

Du khách đã có quạt trên tay vẫn được mời mua quạt. (Hình: báo Tiền Phong)

Theo báo Tiền Phong, chính quyền địa phương hầu như không làm gì được số người này, đành để mặc cho họ “muốn làm gì thì làm.”

Báo Tiền Phong cũng cho biết, khu vực mà người bán hàng rong “phục kích” du khách dày đặc nhất là khu Hàng Bè, Hàng Bạc, Mã Mây... Người bán hàng rong vây kín tất cả những công vào các khu công cộng, từ nơi trình diễn nghệ thuật cho đến nhà hàng, quán xá... Họ nắm níu, chụp bắt, lôi kéo, ép buộc du khách muốn vào trong thì phải mua một món hàng của họ rồi mới được đi, từ vòng tay, vòng chân, nón vải, quạt giấy, khăn mặt... Mặc dù biết những loại hàng hóa này đã được “hết” với giá cắt cổ, nhiều du khách không muốn lôi thôi, đành phải chia tiền ra mua lấy một món.

Có người bán hàng chỉ cần du khách lơ là, chụp vào cổ tay họ một chiếc vòng và nhất định không chịu cầm lại. Du khách ngoại quốc, thường là các cô gái trẻ, mất không dưới 20 phút để năn nỉ “xin gửi lại chiếc vòng.”

Tại đầu phố Mã Mây, có một phụ nữ ngồi cạnh một đôi gánh với hai cái mẹt, đặt lên trên một ít hoa quả. Rất nhiều du khách lại qua thường tò mò nhìn ngắm gánh hàng lạ. Nhưng ai cũng biết, chỉ nên “ngắm thoáng qua.” Du khách chỉ cần đứng lại một giây, người phụ nữ nọ lập tức quàng đôi gánh vào vai du khách một cách dễ dàng rồi thân nhiên đòi tiền công “chụp ảnh với quang gánh Hà Nội.”

Một số du khách cho biết, khoản tiền này từ vài chục ngàn cho đến vài trăm ngàn, tương đương với vài đô và vài chục đô, tùy theo thái độ của du khách cho thấy thuộc “loại hiền hay loại dữ.”

Tại một số quán nước, số người bán hàng rong này áp dụng chiêu khác: quạt phe phẩy vào những du khách đang ướt đầm mồ hôi vì nóng để rồi đòi tiền công quạt.

Cũng theo báo Tiền Phong, số người bán hàng rong này còn luôn chực chờ những du khách không để ý đến mình để trở mòi đạo chích. Họ trộm ví tiền, sờ thông hành rồi sau đó công khai, thân nhiên đòi tiền chuộc.

Du khách bị đeo vòng vào cổ tay, mất ít nhất 20 phút để nấn nỉ “xin không mua.” (Hình: báo Tiền Phong)

Hồi tháng 7 vừa qua, một nữ du khách bị móc trộm sổ thông hành và liền sau đó bị mất 100 đô la để chuộc lại cuốn sổ trên nóc một chiếc xe taxi đậu trước mặt.

Một số nhân viên hướng dẫn du lịch cho biết, điều đầu tiên mà họ dặn dò du khách bước đến khu phố cổ là “đi theo đoàn, không dừng lại một mình bất cứ nơi nào, coi chừng bị móc túi và mua hàng với giá đắt gấp năm, mười lần giá thị trường.”

Một hướng dẫn viên du lịch không giấu được nỗi buồn rầu khi cho rằng chính vì đội quân bán hàng rong này mà phố cổ Hà Nội và cả Việt Nam mất dần du khách ngoại quốc. **(PL)**

Người Việt các anh sẽ muôn đời khổ

Bạn bè yêu quý gửi cho một nhận xét ngắn này của một người Nhật về người Việt mình. Thẳng thắn và sòng phẳng. Rất đau nhưng tiếc thay rất đúng. Xin đưa lên Blog để bạn đọc đọc và ngẫm nghĩ về tính cách người Việt. Liệu có thể coi tính cách đó là sản phẩm của một môi trường sống và cơ chế quản lý kiểu xin- cho khiến con người ta, trong bất cứ hoàn cảnh nào, ngay lập tức chỉ nghĩ đến cái lợi cùn cùn của mình, mà quên mất những điều về lòng tự trọng, lợi ích chung. Sự cào cấu, xấu xí kiểu đó, xét cho cùng, đáng thương. Và cũng vì thế, mà cái sự “văn minh” còn quãng cách khá xa...

Muốn biết người Nhật thật sự đánh giá thế nào về Việt Nam thì phải nghe những câu chuyện của những người lao động trực tiếp. Còn các nhà nghiên cứu, giáo sư, tiến sỹ, chính trị gia, các nhà ngoại giao, doanh nhân Việt Nam thường chỉ nghe được những lời lẽ ngoại giao từ những người đồng nhiệm với họ phía Nhật Bản nên chưa chắc đã biết được người Nhật thực bụng nhìn vào Việt Nam thế nào.

Chẳng hạn như thế này, một công nhân làm cho một công ty Nhật ở Việt Nam kể lại khi một kỹ sư Nhật về nước ông ấy không ngại ngần nói với người công nhân Việt Nam: “Người Việt các anh sẽ muôn đời khổ. Đấy là vì các anh chỉ biết nghĩ đến những cái lợi lộc nhỏ của cá nhân mà không biết nghĩ đến cái lợi lớn của chung” Rồi viên kỹ sư mình họa: “Một cái vít chúng tôi phải mang từ Nhật sang giá 40.000đ mà rơi xuống đất thì công nhân Việt Nam các anh thân nhiên dẫm lên hoặc đá lăn đi mất vì nó không phải của các anh.

Nhưng các anh đánh rơi điều thuốc lá đang hút dở giá 1.000đ thì các anh sẵn sàng nhặt lên và hút tiếp cho dù nó bị bẩn chỉ vì nó là của các anh. Hay như cuộn cáp điện chúng tôi nhập về giá 5tr/m, nhưng các anh cắt trộm bán được có vài trăm nghìn/m. Tất cả những việc làm đó mang lại chút lợi lộc cho các anh nhưng gây thiệt hại lớn cho doanh nghiệp vì chúng tôi phải nhập bổ sung hoặc nhập thừa so với cần thiết”.

Còn lái xe của viên kỹ sư đó thì được nghe ông ấy tặng quà có giá trị và được nghe ông ấy “tâm sự” như sau: “Tôi rất cảm ơn anh lái xe an toàn cho tôi suốt 5 năm qua. Vì anh là người bảo đảm mạng sống của tôi nên anh làm gì tôi cũng chiều nhưng anh đừng tưởng anh làm gì sai mà tôi không biết. Anh đưa đón tôi ra sân bay quãng đường chỉ hơn 30km anh khai là hơn 100km tôi cũng ký, anh khai tăng việc mua xăng, thay dầu tôi

cũng ký là vì tôi cần anh vui về lái xe để tôi được an toàn. Nhưng anh và các công nhân Việt Nam đừng tưởng là các anh vất được người Nhật.

Các anh nên biết rằng lẽ ra chúng tôi có thể trả lương cao hơn hoặc tăng lương nhiều hơn cho các anh. Nhưng đáng phải tăng lương cho các anh 500.000 thì chúng tôi chỉ tăng 200.000. Còn 300.000 chúng tôi phải giữ lại để chi trả bù đắp cho những trò vụn vặt hay phá hoại của các anh. Cuối cùng là tự các anh hại các anh thôi. Còn chúng tôi cũng chỉ là lấy của người Việt cho người Việt chứ chúng tôi không mất gì cả”.

Awake Phamtt

Người Việt Khôn Ngoan

Tác giả: Phạm Xuân Phụng

Vừa rồi tôi và gia đình đi ăn ở một nhà hàng “**bao bụng**” (buffet) Tàu, tình cờ gặp một người quen làm cùng hãng nghỉ việc cách đây 2 năm. Giờ anh đang làm người quản lý ở tiệm này. Tình hình kinh tế vẫn còn chậm nhưng tiệm này vẫn khá đông khách, nhìn quanh, chỉ lác đác vài “đầu đen” mà tôi đoán là người Việt. Hỏi anh bạn sao tiệm ngon mà người Việt ít đến, dường như người ta chưa biết nhiều, sao không quảng cáo trên báo Việt ngữ để lấy thêm khách. Anh cười nói trước có quảng cáo báo Việt, có khá đông khách Việt Nam đến. *Sau này ông chủ cắt luôn, có mấy chủ báo hay người “chào hàng” quảng cáo đến gặp nhưng ông đều từ chối. Anh nói, ông không muốn có khách Việt đến ăn.* Thấy tôi tỏ vẻ ngạc nhiên thì anh kể, **một số người mình đi ăn buffet “xấu tính”: ăn nửa bỏ nửa.**

Có người dẫn theo gia đình, con cái, nhiều em nhỏ xíu cũng lấy thức ăn đầy vun như người không lồ. Ăn vài ba miếng là bỏ lại nguyên đĩa, lại xăng xái đi lấy món khác. Ông chủ bảo ăn bao nhiêu cũng không tiếc, vì cái luật của “bao bụng” ông kinh doanh trên 10 năm nay, nhưng kiểu vừa ăn vừa đồ ông nóng mặt không chịu được. Thêm nữa, **mỗi khi có tôm hùm hay cua Alaska là họ chỉ chăm bẵm sắp hàng, lấy về cho bàn mình 2, 3 đĩa đầy ắp trước sự khó chịu của nhân viên phục vụ lẫn tia mắt thiếu thiện cảm của các thực khách khác.** Họ chỉ ăn chọn những món “sang” như một cách gỡ gạc hơn là thưởng thức các thức ăn đa dạng của tiệm.

Tôi hỏi, nếu không quảng cáo người ta vẫn tìm đến thì sao, anh xuống giọng, khách thì tiệm nào cũng cần **nhưng họ cần những người khách “biết điệu”, lôi khách đến mới khó chứ đuổi đi thì dễ, chỉ việc dặn người sắp bàn nói hết chỗ.** Họ chờ vài lần là lần sau không thấy đến nữa.

Chuyện người bạn kể không lạ với tôi. Tôi đã nhiều lần chứng kiến những cảnh khó coi của một số người Việt mình, trong một chợ ở địa phương, **tôi tận mắt thấy hai bà nội trợ hè nhau xé tung hai ba thùng xoài đã niêm kín để chọn những trái ngon nhất, mập nhất cho vào thùng của mình.** Tôi thấy xót ruột dùm cho chủ chợ, vì không những thùng xoài này sẽ không bán được vì bị lấy mất những trái ngon nhất mà còn bị bằm giập khi bị ném ào ào từ nơi này sang nơi khác.

Có lúc tôi trông thấy một bác lớn tuổi dùng chiếc que khều chọn từng con tôm trong thùng tôm ở chợ Hiệp Thái, bác lựa rất lâu để chọn một con tôm

bỏ vào trong túi nhựa của bác. Nửa tiếng sau tôi tỉnh cờ đi ngang vẫn thấy bác miệt mài khâu, vậy mà đầu được chỉ hơn nửa pound, mà những con tôm bác chọn xem ra cũng chẳng khác gì mấy những con trong thùng. **Tôi không rõ nếu chọn kỹ như vậy có thể giúp bác tăng tuổi thọ thêm vài mươi năm nữa không?**

Chỉ cần lướt qua chợ búa một vòng, tôi nghĩ ai cũng thấy những cảnh chường mắt tương tự, *người ta thi nhau bóp, nặn cật lực những quả đào, trái xoài đã chín mọng để chọn một quả ưng ý, bất chấp việc nàu nặn khiến chúng sẽ bị vật đi vì bầm đen. Và không biết sẽ có bao nhiêu người kỹ tính như vậy.* Có thể vì vậy mà sau này tôi thấy nhiều chợ Á đông không còn để rau quả bên ngoài mà cho hẳn vào bọc ny lông để tránh bị vầy vọc.

Nói chung tâm lý của nhiều người cái gì của mình là vàng, là ngọc còn của thiên hạ xem như đồ bỏ. Việc này không chỉ ở chợ Việt Nam mà lan sang những chợ Mỹ. Nhiều lần tôi nghe người ta kháo nhau đi sắp hàng để mua giấy vệ sinh bán giảm giá (sale), nhiều người mua nhiều lần và trả tiền ở các quầy khác nhau để tránh nhận diện, trong khi tiệm đó **“On sale”** với mục đích để kéo khách hàng đến mua những món khác chứ không phải bán giấy vệ sinh dưới giá thị trường để mau sập tiệm.

Tôi còn nhớ có lần năm 2000, người ta đồn thổi việc bị cúp điện khi chuyển sang thiên niên kỷ mới, người Việt ùn ùn kéo nhau đi mua gạo, nước mắm khiến giá đẩy lên gần gấp đôi vì khan hiếm giá tạo... *Chưa đủ, họ ùn ùn kéo nhau qua các tiệm Mỹ, từ Costco cho đến Sam Club để lũng mua gạo. Nhiều gia đình rủ nhau đi 3, 4 người, có người nhờ bạn bè sắp hàng mua dùm một lúc 20 bao gạo khiến manager phải hạn chế ban đầu chỉ cho mua 4 bao, sau giảm mỗi đầu người còn 1 bao và họ xanh mặt khi thấy người đầu đen vẫn tiếp tục nườm nượp kéo đến mua gạo, giống như đang tận thế đến nơi.*

Tôi không rõ rằng, nếu tích lũy gạo, mì gói nước mắm cho vài năm như vậy, liệu họ có được yên thân khi cả nước Mỹ thiếu thực phẩm, hay họ cho rằng họ khôn hơn thiên hạ, khôn hơn cả chính phủ Mỹ để dân chúng đòi bù lẩn bù lóc trong khi chỉ có mỗi gia đình mình là no đủ.

Hậu quả là vụ chuyển đổi hệ thống computer sang thiên niên kỷ mới chẳng có gì âm ỉ khiến nhiều gia đình phải ráng ăn số mì gói dành cho cả năm để giải quyết số thực phẩm họ đã tích góp. Có nhà ăn gạo mục, gạo hằm hàng một thời gian dài vì mua quá nhiều và sau đành đổ bỏ hoặc ga bán với giá còn phân nửa cho những người quen.

Chính vợ tôi cũng nhiều lần thúc giục tôi “đầu cơ” gạo mắm khi nghe

ngóng dư luận bên ngoài nhưng tôi phản đối và tin rằng chúng ta đang ở một đất nước tự do với sự điều hành của một chính phủ biết quan tâm đến đời sống của dân chúng.

Một khi chúng ta đã chọn nơi này làm quê hương thì **“hột muối cắn đôi, cục đường không... lủm tròn”**, đó cũng là cách chia sẻ buồn vui với đất nước này và từng bước học hỏi những nếp sống văn minh.

Đâu đó tôi vẫn gặp những con người **“khôn ngoan”**, họ dạy dỗ, quát mắng con cái **inh ỏi bằng tiếng Anh ba rọi trong tiệm ăn, nhà hàng, siêu thị**. Họ để chúng chạy nhảy, đùa giỡn như đang ở... vườn trẻ (daycare), khiến nhiều lúc tôi đại dột thầm mong là biết khi nào để thiên hạ bớt “khôn” để người khác nhờ không đây?

Phạm Xuân Phụng.

Tác giả đã nói hết những lỗi khôn vặt của người VN !!!!!.
Mới đây, tôi theo vợ đi chợ "Mom market" gần nhà, xoài bán (\$9.99/thùng), thùng xoài đã dán scott tape kín, nhưng tôi thấy 2 bà (VN for sure), đứng xé tape (tính bơ, nói theo VC là vô tư) để lựa trái xoài nào lớn thì bỏ vô thùng mình định mua, tôi thấy họ đã xé tape của 3 thùng xoài rồi !!!!! Hết chỗ nói !!!

Giả dối lên ngôi, đạo đức suy đồi

Thanh Quang, phóng viên RFA

24-06-2012

Tình trạng đạo đức suy đồi dẫn tới nhiều tệ nạn xã hội trong nước – thể hiện nhan nhản trên mặt báo “lề phải” lẫn “lề trái” – hiện tiếp tục làm trĩu nặng nỗi trăn trở của những người có tâm huyết với quê hương, dân tộc.

Ảnh chụp từ clip

Gian lận trong phòng thi tốt nghiệp THPT Đồi Ngô. 2012

Từ A đến Z

Qua bài “*Lạm bàn về căn bệnh dối trá tại Việt Nam*”, Giáo sư Trần Kinh Nghị từ Hà Nội đề cập tới điều có thể nói hài hước – nhưng chua chất - rằng “*ở Việt Nam mọi thứ đều giả, chỉ có dối trá là có thật!*”

Một nhà giáo dục luôn quan tâm cho vận nước, dân tộc là GS Hà Văn Thịnh từ Huế cảnh báo rằng tình trạng giả dối ở Việt Nam giờ lan tỏa từ “*A đến Z*”, khi cảnh nhiều nhường, tưng tưng tác đang hoành hành xã hội Việt Nam:

Vì giờ người ta giả dối từ A tới Z, từ trên xuống dưới. Ai muốn làm gì thì làm, ai muốn lừa ra sao thì lừa, muốn tự tung tự tác hay ăn cướp thế nào đó vẫn được.

GS Hà Văn Thịnh

“Trong bản chất xã hội Việt Nam có sự giả dối, vô cảm, ích kỷ, sự tàn nhẫn. Đó là tất cả những gì biểu hiện của văn hóa Việt Nam hiện nay. Nói ra chẳng ai thích đâu. Nhưng đó là sự thật. Vì sao? Vì giờ người ta giả dối từ A tới Z, từ trên xuống dưới. Ai muốn làm gì

thì làm, ai muốn lừa ra sao thì lừa, muốn tự tung tự tác hay ăn cướp thế nào đó vẫn được.”

Theo GS Trần Kinh Nghị, thì đối trá thoát nghe qua cũng chỉ là một thói đời không mấy tốt đẹp vốn nhan nhản trong xã hội loài người, nên người ta dễ tưởng rằng “*không có gì nguy hại lắm*”. Nhưng, khi “*Lạm bàn về căn bệnh đối trá ở Việt Nam*”, GS Trần Kinh Nghị không khỏi lưu ý rằng “*Ở Việt Nam bệnh đối trá có những đặc thù riêng*”. Những “*đặc thù riêng*” ấy là như thế nào? Tác giả giải thích:

“Nó bắt nguồn từ thời kỳ cách mạng giải phóng dân tộc, trải qua nhiều biến cố lịch sử với những phong trào thi đua và những đợt cải cách ruộng đất, cải tạo công thương, nhân văn giai phẩm v.v... khiến xã hội bị xáo trộn, lòng người đảo điên. Những thời kỳ kinh tế khắc khổ cũng khiến con người ta trở nên bon chen và thù đoạn. Tất cả tạo nên lối sống và tư duy phức tạp, thường mang tính hai mặt, nói và làm không đi đôi với nhau.”

Căn bệnh trầm kha

Hai mẹ con khỏa thân chịu nhục để phản đối việc cưỡng chế đất. Photo courtesy of blog lehienduc (lhdt).

Vẫn theo GS Trần Kinh Nghị, thói “làm thì láo, báo cáo thì hay” cùng thói “chạy theo thành tích” vốn phát xuất từ thời XHCN ở Miền Bắc đã góp phần làm trầm trọng thêm căn bệnh dối trá ở Việt Nam hiện nay, và đã trở thành “căn bệnh trầm kha bám sâu rễ trong toàn xã hội đến độ ai không biết nói dối, không biết làm ầu và không biết ‘ăn theo nói leo’ thì không thể tồn tại”. Và tác giả báo động rằng tệ nạn bè phái, tham nhũng nghiêm trọng tràn lan trên khắp quê hương hiện nay cũng có nguyên nhân sâu xa từ căn bệnh dối trá ấy, để từ đó, sinh sôi và dung dưỡng cho “những kẻ bắt tãi, vô đạo đức nhưng thích làm quan”.

Nhà văn Nguyễn Ngọc qua bài “*Căn một cuộc tự vấn*” đã thẳng thắn đề cập tới “*một trạng thái chán chường sâu sắc và mệnh mông về đạo đức xâm chiếm mọi con người*”. Theo cái nhìn của nhà văn Nguyễn Ngọc thì tâm trạng chán chường trước sự sa sút về đạo đức ấy phát sinh từ một “*căn bệnh*” cứ “*vây kín quanh mình*”, “*va vào đâu cũng gặp*” dưới “*mọi kiểu trảng trợn hay tinh vi*”, đó là sự giả dối. Nhà văn Nguyễn Ngọc phân tích:

“Tôi cho rằng căn bệnh nặng nhất, chí tử nhất, toàn diện nhất của xã hội ta hiện nay là bệnh giả dối. Chính cái giả dối tràn lan khiến người ta không còn thật sự tin vào bất cứ điều gì nữa. Câu hỏi thường trực bây giờ: Tốt để làm gì? Sạch để làm gì? Quên mình để làm gì? Xả thân chống lại cái xấu, cái giả để làm gì? Liệu rồi có ai, có cơ chế nào bảo vệ những nỗ lực đạo đức đó không? Hay thậm chí bị cả cơ chế quật đánh lại như vẫn thấy không hề ít?”

Đang thống trị xã hội

Nhà văn Trần Mạnh Hào cũng không tránh khỏi âu lo khi căn bệnh giả dối ấy “đang thống trị xã hội” Việt Nam, mà chủ yếu bắt nguồn từ tình trạng thiếu trung thực của nền giáo dục nước nhà:

Nhưng toàn bộ hệ thống đã hư, đã sai rồi, thì phải thay đổi cả hệ thống mới cải tạo được xã hội hiện nay. Hiện sự giả dối đang thống trị xã hội chúng ta.

Nhà văn Trần Mạnh Hào

“Sự giả dối tồn tại ở xã hội Việt Nam lâu rồi. Ngay trong lãnh vực giáo dục, ông phó Thủ tướng Nguyễn Thiện Nhân phụ trách các mặt văn hóa-

giáo dục cũng khẳng định là tình trạng thiếu trung thực trong giáo dục là bệnh lớn nhất tại VN.

Mà giáo dục là gì? Giáo dục là dạy cho con người trở thành người. Nó dạy cho con người phải có đạo đức. Mà cái đầu tiên của đạo đức là chân thật. Giả dối thì trái ngược lại, là phản giáo dục. Vừa rồi nhà bác học toán học Hoàng Tụy cũng vừa viết một bài rất hay góp ý cho Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng về tái cấu trúc xã hội.

Theo GS Hoàng Tụy thì không thể nào tái cấu trúc xã hội. Bởi vì tái cấu trúc là những bộ phận rời. Nhưng toàn bộ hệ thống đã hư, đã sai rồi, thì phải thay đổi cả hệ thống mới cải tạo được xã hội hiện nay. Hiện sự giả dối đang thống trị xã hội chúng ta.”

Cả một hệ thống

Những học sinh khác thì vô tư nhìn bạn bị đánh một cách tàn nhẫn. Hình chụp từ YouTube.

Cách nay chưa lâu – tức hồi cuối năm ngoái, vào một buổi chiều cuối năm, khi “*giá rét và nỗi buồn... tràn ngập tâm hồn khiến nổi lòng chúng xuống*”, TS Nguyễn Xuân Diện đã phóng bút bài “*Chiều cuối năm nhìn lại*”, qua đó ông không quên lưu ý tới “*những vụ giết người cướp của ngày càng táo bạo, kẻ thủ ác tuổi đời càng ngày càng trẻ và cách thức giết người càng ngày càng dã man, độc ác, quyết liệt*” hơn. Nhà văn Trần Mạnh Hảo cũng có cái nhìn tương đồng về việc xã hội Việt Nam ngày nay – mà theo lời ông, “*xuống cấp chưa từng thấy*”:

“*TS Nguyễn Xuân Diện nói thế là chính xác bởi vì điều đó có rất nhiều người đã khẳng định rồi. Ngay cả nghị viên Quốc hội Việt Nam Dương Trung Quốc cũng nói rằng thế hệ chúng ta là thế hệ mất gốc. Mà mất gốc là mất những giá trị tốt đẹp của Việt Nam.*

Còn xã hội Việt Nam hiện nay, về mặt đạo đức, xuống cấp chưa từng thấy. Tình trạng này đầy tràn những mặt báo “lề phai”: Ngày nào cũng cướp, cũng giết, cũng có những tội phạm xã hội khủng khiếp. Nó tràn lan, không còn là hiện tượng riêng lẻ, mà cả hệ thống như vậy rồi.”

Nếu ngày xưa – cách nay hơn một thế kỷ - nhà thơ Trần Tế Xương than phiền và báo động tình trạng xã hội VN lúc đó suy đồi về đạo đức, khi:

Nhà kia lỗi đạo con khinh bố

Mụ nọ chanh chua vợ chửi chồng, thì ngày nay, tình hình đạo đức sa sút ngày càng trầm trọng trong nước đang gây bất an, trăn trở triền miên cho những người có tâm huyết với quê hương.

Vài chuyện cũng nên nói?

Tác giả: Phùng Văn Phụng

"Ở mỗi thời kỳ, mỗi dân tộc sẽ phải cam chịu hay có một số phận xứng đáng với sự lựa chọn và cách sống của họ."

Ngô Thế Vinh

Chuyện nhậu nhẹt.

Báo Người Việt online ngày 17 tháng 9 năm 2009 cho biết “*trung bình mỗi người uống 22 lít bia mỗi năm*”. Hôm thứ ba ngày 15 tháng 09 năm 2009, ông Nguyễn Văn Hùng Phó Chủ tịch “Hiệp Hội kỹ nghệ Bia, Rượu, nước giải khát” ở Việt nam cho biết: “*Lợi tức đầu người Việt nam trung bình chỉ bằng một phần tư so với Thái Lan nhưng người Việt lại uống bia rất nhiều và xếp hạng nhì trong số 10 quốc gia Đông Nam Á.* Đây chỉ nói riêng về hai tỉ lít bia sản xuất ở Việt nam chưa tính tới các loại rượu mạnh, rượu nếp và rượu nhập cảng”.

Theo bản tường trình của tổ chức theo dõi hoạt động kinh doanh quốc tế (Business Monitor International Ltd) cho quý đầu năm nay (2010) số lượng rượu bia bán ở Việt nam là loại kinh doanh chủ lực của kỹ nghệ thức uống chiếm đến 97.9 % thị phần các loại thức uống có chất cồn trong năm 2008. Nguồn:

www.nguoi-viet.com/absolutenm/anmviewer.asp?a=101393&print=yes

Trong bài “Văn hóa cạn chén” của tác giả Trần văn Giang đăng trên Việt báo. Tác giả viết: “Lần đầu về thăm Việt nam sau ba mươi năm, khi tiếp xúc với thân nhân, bạn bè người nào cũng than vãn cuộc sống quá khó khăn, làm không đủ sống, gạo châu củi quế, nhưng tôi lấy làm ngạc nhiên khi nhìn thấy từ thành phố lớn cho đến thôn quê, từ đường phố lớn đông người chen chúc cho đến ngoại ô xa xôi, vắng vẻ, từ nhà hàng sang trọng máy lạnh cho đến quán cóc xiêu vẹo, lồi thối, nhếch nhác via hè khi chiều tối lên đèn là đầy nhẹt khách nhậu”.

“Cạn chén, cạn ly, ăn nhậu, hủ chìm, hủ nổi đó là chuyện bình thường ở Việt nam. Cán bộ có nhiều tiền nhân rồi không sợ mất việc nhậu đã đành. Anh thợ hồ cũng nhậu, anh xe ôm cũng nhậu. Có bằng đại học

hay công nhân tép riêu cũng nhậu. Đàn ông nhậu, đàn bà nhậu, con nít cũng nhậu ké. Ma chay, cưới hỏi, giỗ chạp, hội họp, khai trương đều phải có nhậu...cứ nhậu trước đã rồi tính sau.”

Theo bộ Y Tế mỗi năm tiêu thụ khoảng 350 lít rượu trong số đó rượu nấu thủ công là 90%. Rượu làm cho đau gan, đau phổi, đau bao tử. Ung thư gan vì uống quá nhiều rượu. Uống rượu bằng chén ăn cơm thay vì uống bằng ly nhỏ dễ mau say. Đứt mạch máu não, bị bệnh tim vì uống quá nhiều rượu. Chạy xe gây tai nạn thương tật suốt đời hay gây chết người cũng vì rượu. Gây gỗ chém giết lẫn nhau trong gia đình hay làng xóm cũng vì rượu. Tương lai mờ mịt nhưng ngày nào cũng nhậu, lúc nào cũng nhậu được với mọi thứ rượu hết bia tới rượu đế, rượu ngâm sâm nhưng tác kè, bìm bịp v.v..

Sau ngày 30-04-1975 để tiến lên xã hội chủ nghĩa, mấy trận đánh tư sản và hợp tác hóa nông nghiệp, đã làm cho dân chúng nghèo khổ, khốn đốn và nền kinh tế Việt nam hoàn toàn kiệt quệ. Cái gì cũng thiếu hụt. Bia, rượu và nước giải khát càng thiếu hụt hơn nữa. Mãi đến năm 1985, các tổ hợp (thường do cán bộ thành lập) sản xuất chui loại rượu bia “lên con” cùi thom cho lên men rồi vô gas đem bán cộng với “rượu 36”, rượu nhẹ có gas “Chương Dương” do nhà máy bia Chương Dương ở bên Hàm tử sản xuất, loại rượu cồn công nghiệp, uống vào như nhừ đầu như búa bổ hai gờ sau vẫn chưa hết. Uống thứ rượu đó làm sao mà người mình còn tỉnh táo, sáng suốt làm việc được. Tác hại của rượu đối với thể hệ con cháu sau này như thế nào ai cũng biết. Cho đến bây giờ (2011) vẫn vậy. Chiều tối chỗ nào có mặt tiền, bán được là thành quán rượu. Có một con đường có khoảng 30 căn nhà mà khoảng 8 nhà đã là quán xá bán rượu, bán bia.

Trong bài “Vài nét chấm phá của Sài Gòn ăn nhậu!” Nguyễn Đạt của báo Người Việt viết như sau: “Các quán “cà phê sân vườn” ngày một nhiều, quán thiết kế đẹp, sân vườn trang trí nên thơ, đều có điểm tâm buổi sáng, cơm trưa và nhậu lai rai ... tối nhậu tràn bờ. Đặc biệt các nhà hàng lớn nhỏ, quán nhậu bình dân lẹp xẹp kê sát nhau trải dài hai bên bờ kinh Nhiều Lộc -Thị Nghè. Phía bờ kinh thuộc phường Tân Định - quận 1 - (cuối đường Trần Nhật Duật) có quán Tí Gấu là một trong số những quán nhậu mở cửa thâu đêm...”

Quán trong khuôn viên Dinh Độc Lập cũ (nay là Dinh Thống Nhất) cửa vào ở đường Huyền Trân Công Chúa dù chế biến thức ăn dở, tiếp khách “cứ vô tư chờ đợi” nhưng vẫn đông người tới. Quán nhậu mang tên quán Nghệ sĩ ở số 81 Trần Quốc Thảo (Trương Minh Giảng cũ) quận 3, quán mở từ 10 giờ sáng cho đến hơn 10 giờ đêm. Quán nhậu Đất Phương Nam ở đường Huỳnh Tịnh Của, Tân Định Quận 1 đặc biệt có những món ăn đặc sản Huế...”. Nguồn:

www.nguoi-viet.com/absolutenm/anmviewer.asp?a=95571&print=yes

“Thống kê cho thấy lượng rượu bia tiêu thụ ở Việt nam bình quân đầu người thuộc vào hạng cao nhất thế giới” (Trích bài Tết Sài Gòn chỗ nào cũng nhậu. của Trần Tiến Dũng, báo Người Việt ngày 17- 02-2010).
Nguồn:

<http://www.nguoi-viet.com/absolutenm/anmviewer.asp?a=108499&z=1>)

Báo Người Việt ngày 24 tháng 05 năm 2011 đã cho biết:

“Chỉ mới 4 tháng đầu năm 2011, người Việt nam đã tiêu thụ khoảng 715 triệu lít bia, tăng gần 10% so với cùng thời gian năm 2010. Sản lượng bia của ngoại quốc nhập cảng vào Việt nam cũng tăng 50% phần lớn từ Bỉ, Đức và Hòa Lan”

Một người đang “nâng ly” tại một quán bia ở Hà Nội. Không lâu nữa, Việt Nam sẽ trở thành quốc gia uống bia nhiều nhất thế giới. (Hình: Hoàng Đình Nam/AFP/Getty Images)

Theo kết quả xếp hạng năm 2010 của Michel de Carvalho, tổng giám đốc bia Heineken, từ lượng của người Việt Nam chiếm hạng 3 thế giới, chỉ sau Pháp và Mỹ.

Ông Michel de Carvalho cũng cho rằng Việt Nam sẽ “vọt” lên hàng thứ hai vào năm 2012, và 3 năm sau đó nữa sẽ... dẫn đầu danh sách “bơm” của thế giới với 170 thị trường.

Ông này nói: “Tốc độ tiêu thụ bia tại Việt Nam chỉ thấy tăng chứ không bao giờ giảm, bất kể tình hình kinh tế khó khăn cỡ nào.”

Hiện nay, theo báo Tuổi Trẻ, Việt Nam có khoảng 350 nhà máy bia lớn nhỏ, trong đó có 20 nhà máy có “công suất cực mạnh,” tới 20 triệu lít bia mỗi năm. Nhiều công ty đua nhau mở nhà máy hoạt động không ngừng nghỉ.

Riêng Sabeco trong tháng 3 năm nay đã khai trương 3 nhà máy bia tại tỉnh Quảng Ngãi và tỉnh Hà Nam với số vốn xây dựng 2,000 tỉ đồng, tương đương 1 tỉ Mỹ kim. Trước đó, tháng 2 năm 2011, Sabeco đã khởi công xây dựng nhà máy bia tại Hà Tĩnh với công suất 50 triệu lít bia/năm. “Đại” công ty này cũng đang rục rịch mở nhà máy tại Củ Chi, Vĩnh Long, Ninh Thuận nội trong 1-2 năm tới đây.

Trong khi đó, tổng giám đốc nhà máy VBL sản xuất bia Heineken nổi tiếng của Hòa Lan, Michel de Carvalho, xác nhận rằng Việt Nam sẽ là thị trường tiêu thụ Heineken hàng đầu thế giới vào năm 2015. VBL cũng cho hay sẽ bỏ ra 68 triệu đô để nâng công suất hoạt động của nhà máy tại quận 12 lên gấp 2 lần hiện nay, từ 280 triệu lên 420 triệu lít/năm nội trong năm tới.

Báo Ngày Nay số 583 ngày 01 tháng 11 năm 2006 trong bài: “Phụ nữ miền Tây nhậu”: Bồn chị “cưa” 5 lít. (Theo Huỳnh Phước Lợi, báo Sài Gòn Giải phóng). “Các chị có chồng, chưa chồng, góa chồng...đều nhậu, nhiều em 17-18 tuổi đã là tay nhậu cứng cựa, có bà bước qua hàng 50, 60 trước đây chưa hề nếm miếng rượu, miếng trà, nay cũng tập tành “dzô” 100%. Từ thị xã Sóc Trăng, chúng tôi ngược quốc lộ 1A về cầu Phụng Hiệp rồi vào xã Ba Trinh, Huyện Kế Sách. Đây là vùng xã sâu heo hút, không có chợ, đi lại khó khăn, dân cư phân tán. Dừng xe ở ấp 7 anh bạn đưa tôi ghé nhà người quen là dì P.T.N. 53 tuổi. Tác giả viết: “Thông thường nhà nào có tiệc thì năm bảy gia đình bên cạnh đều được mời đến chung vui. Cái “gu” nông thôn là rượu đế. Giá cực rẻ 3.000đ đến 4.000đ một lít (năm 2006). Dì N. mở màn 100% lần lượt xoay vòng mỗi người một ly, kèm theo một qui định,”không kê táng, không khạc nhổ” ai vi phạm phạt một ly!. Mới ba vòng (mỗi người chưa được một xi) tôi đã toát mồ hôi mặt đỏ bừng; trong khi các bà các chị thì tỉnh queo cười nói. Uống thêm một lát thì năm lít hết sạch, đầu tôi nhúc như bung. Còn dì N. lần đi ăn tiệc ở miệt cồn Kế Sách, chín bà “chơi” cả ngày hết sạch chín kết bia khiến cánh đàn ông phục sát đất?. Ở xã Thới An Hội (Huyện Kế Sách, Sóc Trăng) có chị H.T.P. 29

tuổi là tay nhậu cừ khôi.... Hứng chí thì mỗi người một chai 5 xị ai hết mới cho nghỉ. mấy người em gái của P. cũng nhậu sếp sòng. Trong huyện Giồng Riềng (Kiên Giang) rải rác 18 xã, thị trấn đều có phụ nữ biết uống rượu. Anh Trần Xuân Nghiêm Giám đốc Sở TDTT tỉnh Kiên Giang cho biết thêm: “Đi công tác phong trào ở Gò Quao nhiều em gái nông thôn tuổi 16 đến 23, uống trên một lít rượu là sự thường”. Từ việc say rượu đưa đến thảm cảnh bạo hành trong gia đình là sự thường. Chồng hành hạ vợ, cha đánh đập con ...vợ chồng gây gỗ, nợ nần chồng chất v.v..

Mới đây nhận được tin một học trò cũ ra đi lúc 55 tuổi. Tôi có hỏi thăm người chị ruột đang sống ở Hoa Kỳ, vì bệnh gì mà chết sớm như vậy?. Em ấy trả lời như sau:

Kính gửi Thầy,

Tr. thì cũng bệnh giống như T. *Uống nhiều rượu và hút nhiều thuốc* nên thân thể ngày càng hao mòn. Đã vậy lại không chịu đi khám bác sĩ và uống thuốc. Khoảng một tháng trước Tết, đã phải nằm liệt giường không thể tự đi lại, mỗi ngày chỉ uống vài muỗng sữa. Phải nhờ người bồng vào bệnh viện chứ nhất định không chịu vào. Khi khám thì bác sĩ bảo là cả phổi và gan đều hư nặng. Lúc nằm ở bệnh viện thì phải thở oxy được khoảng nửa tháng thì mất. Gia đình cũng đã dự liệu trước nên cũng không bị “shock” lắm.

B. Th.

Đa số người Việt Nam qua Mỹ bỏ rượu và hút thuốc. Vì sao vậy? Vì môi trường sinh hoạt của xã hội Mỹ không cho phép uống rượu sáng xin, chiều say được. Hút thuốc lá cũng gặp quá nhiều trở ngại, khó khăn. Cấm hút thuốc trong nhà hàng, trong “building” chỗ làm việc. Trong nhà thì kín mít khi hút, khói thuốc lá không thể bay ra ngoài được. Người hút thuốc và người ngửi hơi thuốc lá đều hại sức khỏe như nhau. Tôi hút thuốc lá từ năm 23 tuổi, khi ra dạy học cho đến khi tôi qua Mỹ năm 1993, lúc 51 tuổi tôi đã bỏ hẳn thuốc lá vì hút thuốc trong nhà không được. Mùa đông nếu hút thuốc phải mặc áo lạnh ra sân mà hút, làm cho tôi cảm thấy trở ngại, khó khăn. Hơn nữa biết rằng hút thuốc sẽ hại phổi nên bỏ hút thuốc luôn cho rồi. Tiền tiết kiệm này có thể giúp đỡ cho thân nhân ở Việt nam. Uống rượu ở xứ Mỹ này cũng gặp rất nhiều khó khăn. Đi làm cả tuần để có tiền lo cho sinh hoạt trả tiền điện, nước, điện thoại, tiền nhà, bảo hiểm nhà, bảo hiểm xe, bảo hiểm sức khỏe, bảo hiểm nhân thọ...nếu có nhậu cũng chỉ có thể nhậu được vào tối thứ sáu hay tối thứ bảy mà thôi, còn các ngày khác sáng phải đi làm thành ra đâu có dám nhậu. Do đó tự nhiên bỏ uống rượu. Như vậy nếp sống, môi trường sinh hoạt của xã hội mình sinh sống tạo nên thói quen sống lành mạnh, dĩ nhiên đời sống sẽ sung túc khỏe

manh và thể hệ con cháu mình cũng được hưởng sự khỏe mạnh và sung túc đó.

Không còn biết xấu hổ.

Gian dối, lường gạt, ở tù vì tham nhũng, vì lường gạt vậy mà sau khi ra tù vẫn nghênh ngang không biết xấu hổ còn hành diện khoe khoang sự giàu có vì biết tham nhũng, vì đã lươn lẹo, lường gạt được người khác. Nhà cầm quyền lường gạt dân chúng dùng mọi thủ đoạn dẫu xấu xa, để tiện để đạt mục đích là nắm chính quyền. Cho nên nói dối, nói láo, lường gạt là bản chất của nhà cầm quyền. Sau năm 1975 gọi các viên chức dưới chế độ cũ đi trình diện “học tập cải tạo” trong 10 ngày, một tháng cuối cùng họ bị ở tù 5, 10, 17 năm. Hôm trước nói không đòi tiền hôm sau giới nghiêm đòi tiền. Hành diện vì lường gạt được đối phương, qua mặt được dân chúng, do đó làm gì còn có sự xấu hổ trong suy tư của họ. Cho nên dân chúng cũng bằng mọi cách sống đối trá, lường gạt để sống còn. Nhất là thời kỳ từ 1975 đến 1986 nhà nhà đi buôn, người người đi buôn gạo, dẫu gạo dưới gầm xe, dẫu thịt heo trong bụng giả làm đàn bà chữa để qua mặt quản lý thị trường. Đi buôn để kiếm chút tiền mua gạo, mua bo bo cho gia đình, mua sữa cho con trẻ sơ sinh, mua thuốc tây lậu cho con bị bệnh.

Đặt tiền bạc, giàu sang (dầu do tham nhũng, lường gạt mà có) là thước đo giá trị con người chứ không cần biết phải từ tế, giúp đỡ người khác mới là quý. “Nghèo cho sạch, rách cho thơm “được cho là vợ vẫn. Trong gia đình đa số đặt tiền bạc trên tình nghĩa. Anh chị em ruột thù ghét, thừa gởi nhau, giành giựt lẫn nhau vì nhà cửa, đất đai của cha mẹ để lại.

Xã rác bừa bãi:

Trong bài: “Nổi xấu hổ mang tên Nội Bài”. Nhà báo Nguyễn Quang Thiều ghi nhận về văn hóa sống của người Việt nam như sau: “Đêm 29 tháng mười hai tôi đến sân bay quốc tế Nội Bài đón mấy người bạn quốc tế vào dự hội nghị quảng bá văn học Việt nam ra thế giới... Đêm đó, giữa những phương tiện vật chất hiện đại và đắt tiền như xe hơi, thang máy, ghế ngồi, hệ thống điều hòa không khí, sự trang bị của các nhân viên hàng không, cùng với thời trang của những người Việt nam có mặt ở đó lại là một hành động thiếu văn hóa trầm trọng. Trên nền nhà bóng như gương la liệt vỏ hạt hướng dương, vỏ cam vỏ quýt và giấy gói bánh, kẹo. Và trên những dãy ghế là một số công dân Việt nam ăn mặc đẹp mang đồ trang sức đắt tiền, dùng điện thoại di động đòi mới đắt tiền, vứt những thứ rác kia xuống sàn. Họ là những bà, những cô và cả những cháu gái nữa. Nghĩa là đủ các thể hệ của xã hội Việt nam với một nền kinh tế phát triển nhưng lại làm một điều không văn minh và thiếu văn hóa. Hầu hết những người nước ngoài đi qua nhìn họ một cách ngạc nhiên...Nơi họ ngang nhiên xả rác là phòng đợi sân bay quốc tế tại thủ đô của đất nước.”

Ở nước Mỹ, đứa trẻ vào trường tiểu học đã học cần bỏ rác vào thùng rác. Cho nên các cháu có thói quen luôn bỏ rác vào thùng rác, không bao giờ vất rác bừa bãi. Thùng rác đâu đâu cũng có. Nếu vất rác ngoài đường sẽ bị phạt. Để có được ý thức của người công dân đối với cộng đồng đâu phải dễ, cần phải giáo dục công dân từ nhỏ. Người lớn nhất là người cầm quyền cần tạo điều kiện để người dân thực hiện bổn phận và hưởng quyền lợi của người công dân. Người lãnh đạo cần có nếp sống gương mẫu, và cũng phải có đủ thùng rác để cho người ta bỏ vào nữa chứ. Nguồn:

<http://nguoiviet.com/absolutenm/anmviewer.asp?a=106717&z=2>

Huỳnh Thục Vỹ viết về sông Bàn Thạch như sau: “Giờ đây trước mặt tôi là dòng sông chết, nước sông đen ngòm, hôi thối và đặc quánh. Dòng sông cạn vì rác mà người dân chung quanh đổ xuống, rác nhiều đến nỗi làm nghẽn cả dòng, còn đôi bờ thì dần thu hẹp lại”. Không chỉ sông Bàn Thạch mà còn nhiều con sông khác ở Hà Nội, ở Cà Mau hiện nay đều ngập rác. Ai chịu trách nhiệm về tình trạng đổ rác bừa bãi như thế ?” Mời đọc: Chuyện từ làng Sher đến thôn Bàn Thạch của Tường Năng Tiến trên RFA.

<http://www.rfvietnam.com/node/917>

Báo Tuổi Trẻ ngày 24-2-2010 cho biết:

Rác tét làm ô nhiễm sông ở Hà Nội:

Hiện nay, nhiều con sông ở Hà Nội đã bị biến thành sông rác. Rất nhiều loại phế thải từ dịp tết, từ những cành đào, quất chung xong sau tết bỏ đi đến lá gói bánh chưng, vỏ hộp mút kẹo, chiếu rách, bàn thờ cũ... được tập tợp vớt xuống sông.

Trên sông Tô Lịch, rác thải nổi lên bênh chiếm gần hết dòng chảy. Nhiều miệng cống thoát nước bị các túi rác thải ùn ứ lại thành từng đống bốc mùi khó chịu. Rất thải cũng dồn đầy ở đoạn sông Nhụê ngay chân cầu Tô.

Nhân viên vệ sinh môi trường nhọc nhằn dọn rác tết bị vứt xuống sông Tô Lịch - Ảnh: T.Hoàng

Theo bà Chu Thị Hiền - nhân viên Xí nghiệp thoát nước số 1 Hà Nội, làm vệ sinh môi trường trên sông Tô Lịch: “Sau tết đến nay, mỗi ngày chúng tôi phải vớt cả chục thuyền rác nhưng chỉ sáng hôm sau rác lại ngập lòng sông”.

Bà Hiền cho biết thêm nhiều chủ hàng bán đào rừng dọc đường Láng trước khi nghỉ tết đã lén quẳng xuống sông Tô Lịch những cành đào không bán được nhằm tránh mất thêm tiền thuê xe chở ra bãi rác.

Cũng báo Tuổi Trẻ ngày 04-03-2010 :

Nhiều sông ở Cà Mau ngập rác.

Trái ngược với những tấm panô “dòng sông không rác” được dựng nhiều nơi ở Cà Mau, nhiều dòng sông của tỉnh này đầy rác thải và ô nhiễm nghiêm trọng.

Sông Cà Mau được giới thiệu là “dòng sông không rác” nhưng đầy rác thải và ô nhiễm nặng - Ảnh: Duy Khang

Hằng ngày, tại chợ nông sản Cà Mau nơi thuyền ghe tấp nập lên hàng, rất nhiều người mua bán các loại nông sản, hàng hóa cứ vô tư tổng thẳng đu loại phế phẩm, rác rưởi xuống sông. Dọc hai bên bờ sông hiện có gần 500 hộ dân sinh sống, rất nhiều gia đình thường xuyên xả rác sinh hoạt, nước thải xuống sông.

Đứng trên cầu quay giữa trung tâm TP Cà Mau nhìn xuống dòng sông thơ mộng nằm vắt ngang đô thị mới vùng cuối đất, mùi hôi tanh bốc lên nồng nặc. Anh Trần Kỳ Công (ở P.7, TP Cà Mau) bức xúc: “Chưa bao giờ sông rạch vùng này tràn ngập rác như hiện nay. Cứ 1-2 tuần là máy đuii tôm của tôi bị gãy chân vệt vì chém phải vỏ dứa hoặc quần đay bọc nilông”. Nhiều ghe tàu khác cũng bị chết máy vì rác như trường hợp vừa nêu.

Tuyến kênh xáng Cà Mau - Bạc Liêu xuôi về hướng Tân Thành (P.6, TP Cà Mau) cũng đầy rác. Rất nhiều tàu qua lại đã rề nước đầy đủ loại rác (bọc nilông, thùng xốp, phế phẩm nông sản...) tấp vào dày đặc mé kênh hai bên.

Phía sau dãy nhà sầm uất ở chợ Tắc Vân (TP Cà Mau), rác cũng dày đặc dưới các trụ nhà sàn. Kênh xáng Cà Mau - Bạc Liêu đã trở thành túi rác hứng đủ mọi phế phẩm từ hệ thống nhà vệ sinh và rác thải sinh hoạt hằng ngày của người dân đổ xuống. Còn ở thị trấn Thới Bình (huyện Thới Bình), mỗi ngày có hàng tấn rác thải của người dân ở dọc ngã ba Tắc Thủ đến thị trấn Trần Văn Thời xả xuống sông Ông Đốc.

Đánh bạc, Xổ đề, Xổ số.

Trước năm 1975 miền Nam chỉ có xổ số kiến thiết quốc gia một tuần một lần. Hiện nay ngày nào cũng có xổ số có khi hai, ba lần xổ số trong một ngày. Tình nào cũng mở xổ số. Số người tham gia chơi đề khắp nơi. Tiền lương vừa lãnh ra chưa đủ trả nợ nhiều khi mua số đề hết tron. Cuối cùng nghèo khó nợ nần. Càng nghèo lại càng ham mua vé số và đánh đề. Người dân Sài gòn ngày nay ai có máu mê cờ bạc chỉ lên xe chạy một mạch qua biên giới Campuchia mặc sức đánh bài.

Cám ơn, Xin lỗi.

Người mình bây giờ quên mất hai chữ xin lỗi và cảm ơn. Nếu lỡ đập vào chân người khác thay vì nói xin lỗi, lại quay quắt, giận dữ “muốn gây gỗ, muốn dùng võ lực đánh nhau với người ta rồi”. Chữ cảm ơn cũng đã vắng bóng từ lâu ở người Việt nam. Người Mỹ và người nhập cư vào Mỹ, sống ở Mỹ một thời gian, tự nhiên hai chữ cảm ơn và xin lỗi như nhập vào máu. Người ta đi bộ vượt qua mình họ cũng xin lỗi. Cô hầu bàn đem thức ăn lại để trên bàn tự nhiên mình nói hai tiếng “cám ơn”. Cảm ơn và xin lỗi là thói quen thường xuyên của người dân sống ở nước Mỹ. Mời xem thêm:

<http://www.vietbao.com/?ppid=51&pid=66>

Thói quen vô trật tự.

Chạy xe ngoài đường vô trật tự muốn bóp còi là tự động bóp còi inh ỏi, bất chấp gây phiền hà, giạt mình, gây lo sợ cho người khác. Đèn xanh, đèn đỏ chẳng có giá trị gì, muốn queo phải hay queo trái là cứ queo nên rất dễ gây tai nạn. Chạy giành đường, lấn đường là thường xuyên. Một lần tôi đi xe đò từ Bà rịa về Sài gòn mà tôi cứ phải đứng lên thắp thồm nhiều lần coi anh tài xế lái xe ra sao mà lách qua, lách lại nhiều lần quá, tôi sợ muốn đứng tim luôn. Một lần về Việt Nam tôi đi xe Honda với cháu tôi gặp đèn đỏ Phạm thế Hiền, Âu Dương Lân cháu tôi chạy luôn. Tôi hỏi: “Ừa sao đèn đỏ mà chạy”. Cháu tôi nói: “Đèn đỏ không chạy phía sau họ bóp còi”. Một lần xuống dốc cầu dĩ nhiên cầm queo trái, cháu tôi vẫn queo trái. Tôi hỏi: “Sao queo trái kỳ vậy?”. Cháu tôi nói: “Ai cũng làm như vậy” (có nghĩa ai cũng không tuân theo luật đi đường mặc mớ gì mình phải tuân theo chứ).

Ở Mỹ gặp đèn đỏ hay bảng “Stop” tự nhiên đạp thắng, đậu lại mặc dầu không thấy viên cảnh sát nào cả. Đó là phản xạ tự nhiên vì biết rằng nếu chạy vượt đèn đỏ hay không đậu bằng “Stop” sẽ bị phạt rất nặng, bảo hiểm sẽ tăng giá, nhất là sợ “accident” nguy hiểm đến tính mạng.

Bảy ngày Tết năm Canh Dần, hơn 400 vụ tai nạn giao thông, gần 300 người chết và hơn 400 người bị thương. Báo “Người Việt” ngày 19 tháng 02 năm 2010.

Nguồn: <http://nguoi-viet.com/absolutenm/anmviewer.asp?a=108624&z=2>

Theo tin đài SBTN ngày 25 tháng 10 năm 2011: Tai nạn giết chết 34,000 người mỗi năm. Có khoảng 900,000 vụ tai nạn. Đứng đầu là tai nạn giao thông chiếm gần 45%, trung bình trên 15,000 người tử vong mỗi năm. Đó là số liệu mới nhất về tình trạng tai nạn ở Việt Nam được Thứ trưởng Bộ y tế Cộng sản Việt Nam công bố tại Hội nghị Khoa học toàn quốc lần thứ 2 về phòng chống tai nạn thương tích, do Bộ Y tế tổ chức với sự phối hợp của Tổ chức Y tế Thế giới, WHO và Quỹ Nhi đồng Liên Hiệp Quốc UNICEF.

Kết: Trước năm 1975 Sài Gòn là “Hòn ngọc viễn đông”. So với các nước Đông Nam Á như Thái Lan, Đại Hàn, Đài Loan, Phi Luật Tân, Nam Dương, Mã Lai miền Nam Việt nam đều có chiến tranh vẫn phồn thịnh hơn các nước đó rất nhiều. Bây giờ sau hơn 36 năm, tình trạng sinh hoạt, mức sống so với Đại Hàn, Singapore thua quá xa, ngay cả Thái Lan mình cũng thua về mọi mặt. Tại sao? Nước Nhật thua trận thế chiến năm 1945, sau hai mươi năm họ sản xuất xe Honda bán khắp Đông Nam Á và trở thành cường quốc. Còn đất nước Việt nam chúng ta thì sao?

Phùng văn Phụng
Ngày 6 tháng 03 năm 2010
Sửa lần hai ngày 25 Nov 2011

Hà Nội & Văn Hóa Chửi

trích Việt báo

Bạn thân,

Thủ đô Hà Nội có phải là nơi tuyệt vời với văn hóa chửi?

Nhà văn Văn Giá, cũng là một Phó Giáo Sư Tiến Sĩ, nói trên VietnamNet rằng “Chỉ Hà Nội mới có "văn hóa chửi"..."

Chuyện nghe rất lạ với dân Miền Nam, nhưng như dường rất quen với người Miền Bắc.

Bài viết trên VietnamNet nêu ra hình ảnh dân Sài Gòn rất mực tử tế, đầy văn hóa...

Bài trích như sau:

“...“Tôi cũng may mắn được đi đến nhiều nơi cả trong nước và nước ngoài. Được tiếp xúc với nhiều nền văn hóa khác nhau, tôi chưa thấy ở đâu có văn hóa chửi như Hà Nội”. Đó là nhận xét của PGS.TS, nhà văn Văn Giá về hiện tượng “Ăn hàng Hà Nội. Miệng nhai tai nghe chửi”...

...Là người đã từng được đi nhiều nơi cả trong nước và trên thế giới, nhà văn Văn Giá nhận xét: “Chỉ Hà Nội mới có thứ văn hóa chửi. Người nước ngoài họ lịch sự, nhiệt tình đón khách chứ không như người dân nước mình tìm mọi cách chèo kéo bắt chẹt khách cốt sao đầy túi tiền”.

Ngay cả giữa văn hóa của người Hà Nội và người Sài Gòn cũng có nhiều cái khác biệt. Nhà văn cho biết người Sài Gòn có văn hóa phục vụ khách hàng mà người Hà Nội phải mơ ước.

Họ ngọt ngào, chu đáo và tận tình, sẵn sàng xin lỗi và đền bù thiệt hại cho khách nếu như xảy ra sự cố. Còn một bộ phận người Hà Nội bây giờ đánh mắng, chửi khách xoi xoi, người phục vụ thái độ cau có, nhăn mặt khi khách hàng ý kiến, đặc biệt nhiều chủ hàng còn cho phép nhân viên của mình chửi khách, hàng quán đã bẩn, thái độ phục vụ cũng không khá hơn.

Có một điều đáng chú ý là khi đi ăn ở Sài Gòn khách hàng luôn được miễn phí nước uống còn ở Hà Nội tất cả đều phải dùng tiền và mua mới có. Vài điểm khác biệt dễ thấy “người Hà Nội bây giờ phải học người Sài Gòn nhiều lắm, từ cái ăn uống hàng ngày đến các tiêu chí phục vụ niềm nở với khách hàng”...”

Thế mới biết, thực ra dân Sài Gòn đã giải phóng văn hóa cho dân Hà Nội...

Có phải không, hỡi người bạn ở đất Sài Gòn đầy tinh tế, trí thức và nhân văn này.

Người Việt và Thái Vô ơn

Đinh Nghệ An

Những câu mang tính giáo dục nhân bản như "uống nước nhớ nguồn", "ăn quả nhớ kẻ trồng cây" đã đến với người Việt từ thời thơ ấu, nhưng chúng nhanh chóng tan biến cùng với sự trưởng thành. Không phải tất cả, nhưng rất nhiều người Việt mang nặng thói vô ơn. Người Việt trong nước thường lười nói 2 chữ "cám ơn" khi được giúp đỡ, mặc dù đó chỉ là hình thức. Dường như họ sợ rằng nói thế là thừa nhận mình mang ơn, trong khi họ thật sự được giúp đỡ. Đó chính là thói vô ơn.

Một hình thức khác là khi đã được giúp đỡ, người Việt thường tìm cách biện minh, nhằm tránh phải mang ơn, đại khái như "anh ta giúp tôi vì đó là tiền chùa", hay tệ hơn nữa "anh ta giúp tôi, hẳn tiền đó anh ta có được 1 cách bất hợp pháp". Chúng ta nên thừa nhận ơn nghĩa của người giúp đỡ, còn phần thứ 2 là "tiền của người giúp đỡ có được bằng cách nào hay anh ta giúp đỡ với mục đích gì" lại là chuyện khác. Nếu áy náy về phần thứ 2 thì xin đừng nhận, còn khi đã nhận thì phải chấp nhận sự mang ơn. Nhiều khi chẳng có bằng chứng gì để áy náy về số tiền ấy nhưng họ cố gắng vẽ vờ, tưởng tượng, thậm chí lừa dối cả chính mình, để phủ nhận việc mình cần mang ơn và phủ nhận luôn lòng tốt của người giúp đỡ.

Còn nữa, người Việt thường không lưu tâm đến sự cố gắng, công sức và tâm huyết của người giúp đỡ mà họ chỉ nghĩ đến bản thân mình và món quà được nhận. Đây là điều mà các tổ chức từ thiện tại Việt Nam thường xuyên chứng kiến. Khi đến các địa phương làm từ thiện, các tổ chức này thường phải mời viên chức chính quyền địa phương cùng đến, nếu không sẽ gặp rắc rối (đây là hình thức tranh công liên quan đến việc thiếu lòng tự trọng của người Việt mà tôi sẽ đề cập vào 1 dịp khác) **mặc dù chính quyền chẳng đóng góp gì. Thế mà phát biểu sau khi giúp đỡ thường là "cám ơn đảng và nhà nước ta ..."**.

Tôi nghĩ những người làm từ thiện đều biết rõ tình trạng bị tẩy não tại Việt Nam và thường họ không trách móc gì, thậm chí còn thương hại hơn vì thấy rằng những người dân ấy cần được giúp đỡ nhiều hơn nữa về những mặt khác. Bạn thân tôi cũng thế, nhưng qua việc ấy cũng phải thừa nhận 1 điều, đó là bằng chứng của thói vô ơn của nhiều người Việt.

Những người dân quê thì thế, còn những thành phần khác thì sao? Khá hơn, nhưng chẳng bao nhiêu. Có rất nhiều lần tương tự, và đây là 1 trường hợp cụ thể mà tôi nhớ được về thói vô ơn của thành phần tự cho là trí thức. Trong 1 lần sang Hàn Quốc thi đấu, đội bóng Việt Nam được 1 công ty Hàn Quốc tài trợ chi phí ăn ở. Thế là không ít tờ báo đăng tin "1 công ty

Phùng Văn Phụng 75

Hàn Quốc xin được tài trợ cho đội tuyển Việt Nam" với đầy vẻ tự hào. Câu này phản ánh nhiều điều và 1 điều quan trọng là thói vô ơn. Với thương trường, ai cũng biết công ty ấy có quyền lợi ở 1 hình thức nào đó chứ không phải cho không, nhưng, như đã nói trước đây, đó là chuyện khác. Còn bản thân mình thì phải biết mình đang "ăn cơm của họ". Các bạn cũng có thể thấy những ví dụ tương tự qua nhiều bài viết trên báo Việt Nam hiện nay.

Còn chính phủ Việt Nam ? Những người làm trong chính phủ cũng là người Việt, nhưng ở môi trường chính trị cơ hội của sự tráo trở lớn hơn rất nhiều, nên nếu chính phủ Việt Nam còn vô ơn hơn người dân Việt cũng là điều dễ hiểu. Hãy điểm sơ 1 vài sự kiện kéo "Nhà Nước ta" lại bảo "bịa đặt, xuyên tạc lịch sử".

Năm 1945, chính phủ Việt Nam kêu gọi nhân dân đóng góp tài chánh cho ngân sách quốc gia, và đã thu được 1 số tài sản rất lớn. Nếu không có số tài sản ấy thì chính phủ đã sụp đổ rồi vì thời điểm đó, chẳng có quốc gia giúp đỡ chính quyền non trẻ tại Việt Nam, bất kể chính kiến. Hầu hết người đóng góp đều là thương gia hoặc địa chủ vì họ mới là thành phần có tài sản (công nhân và nông dân thì ngay cả ngày nay cũng chẳng đủ ăn, lấy gì đóng góp). Nói cụ thể là chính phủ Việt Nam đã xách bị gãy vào nhà các thương gia và địa chủ xin ăn. Các thương gia, địa chủ chẳng những cho cơm ăn mà còn cho áo mặc, thuốc men, vốn liếng làm ăn. Thế mà khi "thằng ăn mày" khỏe mạnh thì hắt ra chính sách "Cải Cách Ruộng Đất", "Đấu Tranh Chống Tư Sản Mại Bán", và biết bao nhiêu thương gia, địa chủ khánh kiệt, tù tội và chết chóc. Như thế chẳng phải vô ơn thì là gì?

Trong thời gian đánh Mỹ, Liên Xô cung cấp cho Việt Nam những hỏa tiễn hiện đại nhằm chống các cuộc không kích của Mỹ, nhất là để đối phó với máy bay B52. Thế nhưng ngay sau đó, chính phủ Việt Nam đã tung tin, và vẫn tồn tại đến ngày hôm nay, rằng hỏa tiễn Liên Xô không đủ hiện đại mà phải nhờ kỹ sư Trần Đại Nghĩa chỉnh sửa mới bắn hạ được B52. Chẳng cần đến những "bật mí" của các cựu chiến binh trong quân đội, với chút suy nghĩ thì mọi người đều thấy ngay là trò bô lão. Ngay cả ngày nay, Việt Nam còn chưa chế tạo được những con ốc trong xe hơi thì trong thời kỳ ấy, cơm còn chưa có ăn, chẳng lẽ sửa hỏa tiễn bằng mô-lét à? Dĩ nhiên đây là mục đích tuyên truyền, kích thích tinh thần AQ của người Việt (vốn đã rất lớn) thì nó cũng nói lên cái thói vô ơn của chính phủ Việt Nam. Cái này chẳng khác gì sau khi xin được cơm, thằng ăn mày lại bảo nhờ ta chế biến mà cơm của nó mới có thể ăn được.

Đó là vài trong vô số sự kiện trước đây, và ngày hôm nay cũng chẳng khá hơn. Các bạn có thể nhận thấy qua các sự kiện viện trợ, đầu tư của nước ngoài, cùng nhiều hình thức khác đối với người trong nước.

Người Việt ở nước ngoài thì sao? Cũng chẳng khá hơn. Biết bao nhiêu thuyền nhân, những kẻ mà có lúc sống mà tưởng chết, được các quốc gia phương tây cho nhập cư, tạo công ăn việc làm, xây dựng cuộc sống mới, với nền giáo dục tiên tiến, tương lai rực rỡ cho con cháu họ. Thế nhưng họ đã đối xử với đất nước cuu mang mình thế nào? Tương tự, một trong những đợt di dân lớn nhất tại Mỹ là những người đi theo diện HO, được chính phủ Mỹ đón họ bằng máy bay, với rất nhiều ưu đãi. Hầu hết những người HO này đều có 1 cuộc sống rất cơ cực tại Việt Nam, tương lai thì u ám, thậm chí không có điều kiện để nghĩ đến tương lai, và sang Mỹ thực sự là cuộc "lên Voi" với họ. Thế nhưng họ đã đối xử với nước Mỹ thế nào? Không phải tất cả, nhưng hầu hết người Việt sinh sống tại hải ngoại đều cố gắng trốn thuế, thậm chí coi đó là mục tiêu hàng đầu, làm gì cũng phải xem xét mục tiêu đó trước. Nếu họ có đóng 1 khoảng thuế nào đó thì chỉ vì họ không thể trốn. Có nhiều hình thức đóng góp cho xã hội, nhưng đóng thuế là hình thức đầu tiên, cụ thể nhất và cũng là quan trọng nhất.

Ngay cả đối xử với các thành viên trong xã hội cũng thế, họ vẫn luôn tìm cách biện minh để không phải mang ơn những kẻ giúp đỡ mình. Tôi đã được nghe nhiều lần về chuyện cuối năm các công ty thưởng cho nhân viên 1 số tiền nào đó và luôn nghe lời giải thích "tụi nó chẳng phải tốt lành gì, không thưởng cho mình thì số tiền đó tụi nó cũng phải đóng thuế vậy." Phải, tiền đóng thuế dựa theo thu nhập, nhưng họ quên hoặc cố tình quên 2 điều. Thứ nhất là chủ hãng vẫn có nhiều cách khác (như làm từ thiện v.v) để được miễn đóng thuế cho số tiền ấy. Thứ hai là chính họ mong muốn nhận số tiền thưởng ấy từ chủ hãng. Thế nhưng khi nhận được thì họ không hề nghĩ đó là sự giúp đỡ.

Tôi còn nhớ Việt Nam cũng có câu "giúp vật, vật trả ơn, giúp nhân, nhân trả oán". Phải chăng thói vô ơn đã là bản chất!

Đình Nghệ An

Người Việt và nạn cờ bạc

02 Tháng 1- 2012

..Thình thoảng ở chùa, nhà thờ cũng nói sơ về tệ nạn cờ bạc nhưng ý chừng dè dặt lắm vì ngay trong ban trị sự cũng có lắm cụ siêng năng việc bài bạc hơn việc thờ lạy, cúng bái...”

LTS: Đây là một bài rất nên đọc vì nói lên một tệ trạng mà nhiều người đã nhận xét nhưng vẫn chưa được đưa ra công luận. Tuy nhiên thực trạng rất có thể không như những con số mà tác giả Long Nguyễn ghi lại. Nó có thể trầm trọng hơn hoặc không trầm trọng bằng. Nhóm mẫu (sampling, échantillon) được dùng để nghiên cứu và lập thống kê quá nhỏ và do đó không cho phép kết luận vì chỉ có 96 người. Theo khoa học thống kê thì một điều nghiên chỉ có giá trị nếu dựa trên một nhóm mẫu khoảng 1000 thành tố trở lên. Nhưng sự trầm trọng của tệ cờ bạc nơi người Việt trong cũng như ngoài nước là có thực. Hy vọng sẽ có những điều nghiên khác qui mô hơn.

Da đỏ muôn năm. Da trắng cũng muôn năm. Hehehe. Da vàng không muôn năm. Vâng chỉ người Việt chúng ta không muôn năm.

Thực tế, xin chia buồn với tất cả người Việt chúng ta rằng chúng ta ngày càng hư đốn. Nếu thập niên trước, cờ bạc là một trò giải trí xa lạ ít ai người đi chơi (phải lái xe vài tiếng đồng hồ trên một con đường lạ hoắc) thì bây giờ mỗi cuối tuần, đường đi các casino đông như người Ả Rập trải hội Ramadan.

Theo truyền thống thì ở Việt Nam ta, người lớn tuổi mới cờ bạc. Các bạn trẻ có biết bao nhiêu thứ hấp dẫn để bận rộn. Nào là thời trang, son phấn, nào là hẹn hò trai gái, nào bài vở học hành. Người da đỏ biết tông và chúng không buông tha các bạn trẻ. Trẻ tuổi ai lại chẳng thích ca nhạc, bỏ vài tiếng lái xe lên sông bài mỗi tuần một lần, xem thả giàn không tốn tiền. Hấp dẫn lắm chứ nếu phải bỏ vài chục đô một vé xem đại nhạc hội thỉnh thoảng được tổ chức để gây quỹ từ thiện gì đấy. Mỗi năm họa may có một, hai lần. Trồng cây 10 năm, trồng người 100 năm. Các bác da đỏ biết thế. Các em không khứng đánh bài thì vào đây xem ca nhạc cái đã, ở nhà làm gì. Cờ bạc không khó học, lâu dần sẽ biết.

Người người riu rít hẹn nhau lên xem Như Quỳnh, Trường Vũ, Như Loan và các ca sĩ thượng thặng hải ngoại khác trở tài ca hát. Các Casino khác không chịu thua. Họ cử người qua Việt Nam mời cho bằng được Đàm Vĩnh Hưng, Mỹ Tâm, Phương Thanh bất kể chi phí. Một ca sĩ Việt Nam qua Mỹ trình diễn, tiền bảo lãnh, tiền cát sê, tiền đứt lốt cho các cơ quan trong nước, có thể lên đến 10.000 đô la. Một cuộc chiến tranh lạnh giữa các Casino ngầm ngầm diễn ra. Anh có Lam Trường thì tôi cũng có Quang Linh, thử coi ai hơn ai?

Tại sao người da đỏ quan tâm đến chúng ta thế nhỉ? Họ thuộc vanh vách ngày nào là Tết Nguyên Đán, Trung Thu, Giỗ tổ Hùng Vương, là Hoa Hậu Áo Dài. Chỉ có điều họ chưa ăn mừng ngày sinh nhật của già Hồ thôi. Chúng ta nên dành một chút thì giờ tìm hiểu tại sao chúng ta dễ lạm cờ bạc và tại sao, người da đỏ thương chúng ta đến thế.

Một nghiên cứu gọi là *The South Oaks Gambling Screen*, xúc tiến bằng cuộc thăm dò 96 người Việt, Kampuchia và Lào. Kết quả cho thấy loại cờ bạc suốt đời lên đến 59%. Hơn 50% chơi cờ bạc trong vòng hai tuần và 42% thua 500 đôla trong vòng hai tháng. Kết quả này chưa nói lên điều gì rõ rệt ngoài việc chúng ta cần tìm hiểu về xã hội, môi trường, văn hóa liên hệ đến cờ bạc của những người tị nạn Đông Dương. Những ngăn ngừa nhạy cảm về chủng tộc và những sách lược can thiệp cần thiết để đối phó với nạn cờ bạc lên đến mức phi thường so với người Mỹ và giống dân khác.

Theo cuốn Chi nam chẩn đoán và thống kê về bệnh tâm thần (The

Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders) thì nghiện ngập cờ bạc là bệnh tâm thần, trong đó đầu óc người bệnh chỉ nghĩ về cờ bạc, mất mọi kiểm soát về đời sống cá nhân, gia đình, tiền bạc, nghề nghiệp và con cái. 1.9% người Mỹ mắc bệnh này và 3.9% thì có vấn đề cờ bạc giống tâm thần nhưng nhẹ hơn, mình thường gọi là bê tha, nguyên do vì thói quen xấu hơn là tâm thần.

Người ta chọn Connecticut làm thí điểm, nơi có 4000 người Lào, 3500 Kampuchia và 10.000 người Việt. Họ chọn 96 người tham dự cuộc nghiên cứu, trong đó có 30 người Lào, 30 người Kampuchia và 36 người Việt. Kết quả 11 người Lào không có vấn đề, 3 có vấn đề (có vấn đề nghĩa là bê tha, tắc trách chứ không mắc tâm bệnh) và 16 người (28%) mắc bệnh ghiền cờ bạc. Người Kampuchia 5 không vấn đề, 7 có vấn đề và 18 bệnh (31%). Riêng Việt Nam chúng ta, 11 người không có vấn đề, 1 có vấn đề và kinh khủng thay, 24 người (41%) mắc bệnh ghiền cờ bạc. Nói dễ hiểu hơn, cứ 100 trụ Việt Miền Lào mắc tật cờ bạc, Lào chiếm 28 trụ, Miền 31 trụ và Việt Nam ta 41 trụ. Nhắc lại 1.9 % người Mỹ mắc bệnh ghiền cờ bạc và Việt Nam ta 41% mắc bệnh. Đẹp mặt con Rồng cháu Tiên và vinh quang cho dòng giống Lạc Hồng chưa.

Ôi cả một mạng lưới người da trắng lẫn da đỏ xúe cộng đồng người Việt chúng ta, chỉ vì chúng ta máu mê cờ bạc và điều này phơi bày mặt nguy cơ sâu xa hơn nữa: chúng ta quá cô đơn trong những vấn đề tinh thần như truyền thông, giáo dục con cái, v.v...

Vâng chúng ta bị người Mỹ bỏ rơi. Chẳng những thế, truyền thông người Việt hải ngoại cũng bỏ rơi chúng ta. Trong cuốn Paris by Night 81 (hay 82) ông Nguyễn Ngọc Ngạn có nhắc đến cờ bạc sau màn hài kịch gì đó nói về xô số. Ông chỉ nói vài câu pha trò, vô thường vô phạt thôi. Có lẽ ông ngưng ngưng lắm vì không dám đả phá tệ nạn cờ bạc như trước đây trong tác phẩm *Sau lần cửa khép* của ông. Mỗi năm trung tâm Thúy Nga, trung tâm Vân Sơn hay Asia sản xuất được vài đĩa ca nhạc. Cho rằng mỗi ca sĩ được thù lao vài ngàn đô một lần. Lại còn tình trạng ca sĩ thuộc trung tâm này không được quyền hát cho trung tâm khác. Vậy thì một năm vài lần lấy gì sống mà có nhiều người bỏ cả nghề Luật sư, Bác sĩ lao đầu vào? Kiếp cầm ca có gì là vinh quang đâu?

Thưa có. Tuần nào họ cũng đi show cho các sòng bài khắp nước Mỹ, phục vụ các con bạc người Việt. Đó mới là nguồn lợi tức chính yếu. Mỗi show mỗi tuần 5000 đô nhân cho 52 tuần trong năm. Cứ thế mà tính. Luật sư, Bác sĩ ăn thua mẹ gì.

Các MC cũng thế. Nguyễn Ngọc Ngạn và Nguyễn Cao Kỳ Duyên từng

biết bao lần được mời làm MC cho các chương trình ca nhạc tại các sòng bài. Thử hỏi ai dám chống nổi cơm của mình?

Báo chí Việt Ngữ cũng không kém.

- "Chúng mình mở một mặt trận chống cờ bạc nhé", người viết có lần đề nghị thế với một chủ báo.

- "Thời viết cái khác đi. Truyện ngắn, thơ hay tham luận gì cũng được. Nói về cờ bạc đụng chạm nhiều lắm. Tốt nhất là tăng bóc mấy cơ sở thương mại. Chẳng mất lòng ai". Các chủ báo nói thế.

Thảo nào mà báo chí trong vùng một mặt thì hô hào phục vụ cộng đồng mặt khác thì tranh nhau đăng quảng cáo ca nhạc cho các casino. Ôi thật là trái khoáy.

Thỉnh thoảng ở chùa, nhà thờ cũng nói sơ về tệ nạn cờ bạc nhưng ý chừng dè dặt lắm vì ngay trong ban trị sự cũng có lắm cụ siêng năng việc bài bạc hơn việc thờ lạy, cúng bái. Các Cha, các Sư cảm râm về cờ bạc nhiều quá các cụ nổi cáu. Mà hề nổi cáu các cụ nghênh ngang việc đóng góp gây quỹ trong những dịp cần thiết. Các em gia đình Phật Tử, ca đoàn Công Giáo, nhóm Linh Thao, Hướng Đạo, v.v... ngồi trong nhà thờ, trong chùa mà cứ kháo nhau tuần này có ca sĩ nào trình diễn. Cứ y như Muckle Shoot, Snoqualmie, EQC mới chính là nước Giời hay Niết Bàn vậy.

Ô hay. Chúng ta sống trong thời buổi gì mà trái thành phải, xấu nên tốt, đen thành trắng như thế? Một chính quyền Việt Cộng thối nát, tham tàn, bạo ngược được cả nước ca ngợi; những chuyên gia hiệp dâm trẻ con nghênh ngang trong những chiếc xe con có tài xế lái; những tay giám đốc thất học nắm trong tay biết bao nhân tài đất nước; những tên lãnh đạo quốc gia ngang nhiên đào xới tài nguyên đem bán rẻ được gọi là phát triển kinh tế, là tăng trưởng vượt bậc; những em bé 7, 8 tuổi đầu bán qua Kampuchia học Yum Yum (bú), học Bum Bum (đi khách), học nói những câu rợn tóc gáy với Việt kiều: "Đi giùm con một cái đi chú, tội nghiệp con mà chú". Các em được bọn yêu nước yêu đảng mệnh danh là cháu ngoan bác Hồ.

Và lạy Chúa tôi, ở hải ngoại chúng con, chống cờ bạc thì mất lòng lắm. Lạy Chúa! Nếu ngài không thể cứu chúng con khỏi mọi sự dữ, thì tại sao bắt chúng con sinh ra trong một thời đại oái oăm như thế này.

Long Nguyễn

Nguồn: Vietvungvinh.com

Hơn 3000 người chết do TNGT trong 4 tháng qua

17.05.2012

nguồn: RFA

Có 3660 vụ tai nạn giao thông xảy ra trong 4 tháng đầu năm qua, khiến 3167 người chết và làm bị thương cho 2712 người.

Số liệu này do ủy ban an toàn giao thông quốc gia phổ biến trong phiên họp hôm qua ở Hà Nội do phó thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc, chủ tịch ủy ban chủ trì.

Theo phó thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc thì số người chết do tai nạn giao thông vẫn ở mức cao, số vụ vi phạm an toàn giao thông vẫn còn phổ biến như không đội mũ bảo hiểm, uống bia, rượu vẫn điều khiển xe các loại, xe khách chuyên chở quá tải. Ông cũng nói rằng lực lượng cảnh sát giao thông tại một số địa phương xử phạt chưa nghiêm, có những tai nạn được xử lý chậm chạp.

Dịp này, ông yêu cầu các cấp, các ngành tích cực vận động quần chúng, tăng cường tuần tra, xử phạt nghiêm minh, triển khai đồng bộ và quyết liệt chương trình hành động an toàn giao thông trên toàn quốc.

Tai nạn giết chết 34,000 người mỗi năm

Theo tin đài SBTN ngày 25 tháng 10 năm 2011: Tai nạn giết chết 34,000 người mỗi năm. Có khoảng 900,000 vụ tai nạn. Đứng đầu là tai nạn giao thông chiếm gần 45%, trung bình trên 15,000 người tử vong mỗi năm. Đó là số liệu mới nhất về tình trạng tai nạn ở Việt Nam được Thứ trưởng Bộ y tế Cộng sản Việt Nam công bố tại Hội nghị Khoa học toàn quốc lần thứ 2 về phòng chống tai nạn thương tích, do Bộ Y tế tổ chức với sự phối hợp của Tổ chức Y tế Thế giới, WHO và Quỹ Nhi đồng Liên Hiệp Quốc UNICEF.

‘Bệnh tiểu đường’ ở Sài Gòn

23-02- 2012

Trích báo Người Việt

“Bệnh tiểu đường” trong dấu ngoặc kép ở đây, không phải là nói tới một chứng bệnh trong y học, mà là vụ việc tiểu tiện bừa bãi ngoài đường phố ở Sài Gòn.

Nhà vệ sinh công cộng trên đường Lê Đại Hành, quận 11, Sài Gòn. (Hình: Nguyễn Đạt/Người Việt)

Bất cứ ai di chuyển nhiều trên các con đường của thành phố lớn nhất nước, hẳn sẽ gặp không ở lối này cũng ở ngã kia: người đứng tiểu bên gốc cây; kẻ “tè” dưới bờ tường; thậm chí có người ngang nhiên đứng bên thành cầu, như cầu Bông, cầu Kiệu, cầu Thị Nghè,... tiểu tiện xuống dòng sông.

Chúng tôi chưa nhìn thấy tận mắt, nhưng đã không ít lần đứng gần bờ tường nhà thờ Đức Bà-Vương Cung Thánh Đường, chẳng thể chịu nổi mùi nước tiểu bốc lên nồng nặc... Có một dạo ở vài địa điểm thuộc quận 1, quận 3 trung tâm thành phố, việc xử phạt những ai tiểu tiện ngoài đường phố được thực hiện. Được biết, lực lượng chức năng đã bắt gặp quá tang vãi trường hợp vi phạm về việc đảm bảo vệ sinh môi trường; những người tiểu tiện ngoài đường phố ấy phải lấy nước xối rửa hiện trường. Nhưng chỉ mấy ngày sau đó tình hình lại y như cũ; và có lẽ lực lượng chức năng cũng

đã giải tán rồi, hoặc đang thi hành nhiệm vụ ở những địa điểm nào đó không ai nghe nói tới.

Những người có chứng “bệnh tiểu đường” thiếu gì thời gian và không gian ở Sài Gòn, họ vẫn có thể chứng nào tật nấy mà khó bị bắt quả tang lần thứ hai. Vụ việc tiểu tiện ngoài đường phố ở Sài Gòn như hiện trạng là một vụ việc nan giải.

Trong khi tại Sài Gòn người mưu sinh trên vỉa hè quá đông, hầu như không đường phố nào không có buôn bán linh tinh các thứ choán chật hết vỉa hè. Họ phải đứng ngồi cả ngày bên đồ nghề hàng hóa của họ; các bác tài xe Honda ôm dựng xe ngồi đợi khách; và người người trong dòng lưu thông qua lại... Thành phố lại xây dựng quá ít những nhà vệ sinh công cộng.

Con đường mang tên Nguyễn Thị Minh Khai dài dằng dặc tới 7-8 cây số mà chỉ có 1 nhà vệ sinh công cộng. Khu vực Ngã Tư Hàng Xanh tụ tập buôn bán đông đảo, hiển nhiên người người có nhu cầu tiểu tiện vệ sinh; nên không ai tự nhiên vô cớ mà lại văng một bờ tường gần đó, là một bãi lầy xú uế! Có một thời gian nhà nước địa phương xây dựng một nhà vệ sinh gần cây xăng ở khu vực; nhưng sau đó không ai hiểu tại sao lại phá dỡ nhà vệ sinh công cộng này; bây giờ bãi lầy xú uế mặc nhiên tái hiện bên bờ tường.

Ở chợ trời buôn bán đồ kim khí điện máy trên đường Huỳnh Thúc Kháng, quận 1, không có một nhà vệ sinh công cộng nào; những người mưu sinh trên vỉa hè đường Huỳnh Thúc Kháng mặc nhiên phải giải quyết một nhu cầu không thể không giải quyết. Thế nên những bờ tường, những gốc cây gần quanh con đường phố lớn thuộc hàng nhất nhì ở trung tâm Sài Gòn luôn luôn ẩm ướt và bốc mùi xú uế. Đường Lê Đại Hành, quận 11, trước mặt trường đua ngựa Phú Thọ có nhà vệ sinh công cộng nhưng luôn đóng kín cửa, hầu như không ai vào đây để tiểu tiện. Bà con lao động nghèo, những người bán hàng rong trên vỉa hè phía bên trường đua ngựa Phú Thọ, hẳn đã ngại ngần không vào nhà vệ sinh công cộng. Có lẽ vì họ thấy nhà vệ sinh công cộng này sạch sẽ quá; lại bán sách báo, dụng cụ thể thao nữa, không khác một cửa hàng tươm tất sang trọng. Một anh bán mũ bảo hiểm dỏm nói: “Tui hông dám dò đó; nếu mắc tiểu quá thì tui tới mấy gốc cây đàng kia tiểu đại cho rồi.”

Có thể, anh bán mũ bảo hiểm này nói vậy là chỉ nói ra một phần lý do của mình. Điều anh không muốn nói ra là, anh ngại tốn phí 2 ngàn đồng một lần đi tiểu. Cả một ngày đứng bán những chiếc mũ bảo hiểm máng móc đầy khắp quanh cái xe gắn máy cũ, may lắm mới có ai đó tới thay cái khóa nhựa ở dây gài mũ bảo hiểm; hoặc ai đó bị trộm lấy mất mũ, phải mua một

cái mũ dôm đội vào để đối phó với cảnh sát giao thông. Thử hỏi trong ngày vài lần đi vào nhà vệ sinh công cộng tốn gần chục ngàn đồng, sẽ không thành vấn đề đối với một người bán thứ hàng rẻ tiền, ế ẩm? Cho rằng nhà vệ sinh công cộng nói trên sạch sẽ, nhưng không ai vào đó để biết thực hư.

Nhà vệ sinh công cộng trên đường Nguyễn Thị Minh Khai, gần bệnh viện Từ Dũ. (Hình: Nguyễn Đạt/Người Việt)

Trong thực tế, nhiều nhà vệ sinh công cộng ở Sài Gòn đa số đều mất vệ sinh. Đã có nhiều người, không muốn cũng phải chịu mang tiếng mắc chứng “bệnh tiểu đường,” dù có nhà vệ sinh gần đây. Họ ghê sợ sự mất vệ sinh của những nhà vệ sinh công cộng tại Sài Gòn. Những nhà vệ sinh này đều giống nhau ở chỗ diện tích nhỏ chật; lại tận dụng chứa các dụng cụ làm vệ sinh như chổi, xô thùng đựng giấy; sàn nhà vệ sinh thì nhớp nháp, trơn trượt, giấy rác vương vãi khắp chỗ; vòi nước rửa tay hư hóc, nhỏ giọt liên tục xuống sàn...

Từ chuyện mất vệ sinh của những nhà vệ sinh công cộng tại Sài Gòn, chúng tôi nhớ lại, đã một phen hoảng sợ khi nghe chuyện cô hàng bán nước sâm nước mía lau ở bên xe buýt trung tâm Sài Gòn, phía trước mặt chợ Bến Thành. Nhiều người đã chứng kiến kể lại: cô hàng bán nước sâm này chuyên dùng nước ở nhà vệ sinh công cộng thuộc bên xe buýt trung tâm, pha chế với nước sâm nước mía lau bán cho khách uống.

Ai cũng biết nước trong hồ chứa của nhà vệ sinh công cộng tại đây luôn vẫn đục, xộc lên mùi tanh hôi. Thế mà chúng tôi đã uống biết bao nhiêu ly nước sâm nước mía lau của cô. Thời gian ấy là những năm 1980; chúng tôi ngồi suốt ngày trên vỉa hè đường Hàm Nghi gần bên xe buýt, mua đi

bán lại những chiếc đồng hồ cả dỏm lẫn thật, khi dân Sài Gòn người người chật vật khôn khó trong cuộc sống hàng ngày.

Sài Gòn: Nạn Xả Rác Bừa Bãi, Đường Phố Nào Cũng Rác

(23/07/2012)

Nguồn: Việt báo

SAIGON -(VB) - Lâu nay, ở Sài Gòn cũng như các thành phố khác trong nước, một số người dân kém ý thức đã và đang ngày đêm xả rác bừa bãi ra môi trường, khiến hầu như ra đường là gặp rác.

Theo ghi nhận của PV Thanh Niên, rác thải hiện diện khắp nơi, hễ cứ có khu đất trống nào, thậm chí là vỉa hè, những đoạn đường thưa nhà ở hay khu đất đã giải tỏa..., thì đều bị người dân tận dụng tập kết rác thải sinh hoạt cùng đủ loại vật dụng phế thải, xà bần, cây ván cũ, xác thú vật, v.v... Như giữa một quận thành sầm uất, đông dân là quận 5, trên đường Hải Thượng Lãn Ông (gần công viên Thăng Long), ngoài rác rến chưa hết còn có còn có những thùng đã chứa đầy rác chờ chuyển đi rất mất mỹ quan. Nhiều người kém ý thức đã vô tư biến số thùng này thành “pháo đài” che chắn để tiện lợi khiến mặt đường loang lổ những đám nước vàng chóc, mùi hôi khó tả khiến người đi đường phải né xa.

Rác ở công viên 30-4 (quận 1). (Photo VB)

Ở các quận ven hay ngoại thành, tình trạng còn tệ hơn. Một bên quốc lộ 1A, đoạn đi qua địa bàn phường Linh Trung (quận Thủ Đức) là khu dân cư, bên còn lại là thảm cây xanh và khu chế xuất Linh Trung. Trước cổng

khu chế xuất tồn tại dai dẳng một bãi rác lộ thiên bốc mùi hôi thối nồng nặc. Kế bãi rác có trạm xe buýt nhưng hầu như hành khách ít khi đứng đón xe bởi mùi hôi liên tục tra tấn. Điều đáng nói là UBND phường Linh Trung có biết và có đặt bảng cấm nhưng bãi rác thì ngày càng phình ra. “Ngày nào cũng có người vứt rác vô tội vạ mà chẳng thấy ai xử phạt hay nhắc nhở gì cả”, một người dân sống gần bãi rác bức xúc.

Tại một trạm xe buýt trên quốc lộ 13, phường Hiệp Bình Chánh (Thủ Đức), rác thải bừa bãi, bốc mùi xú uế là nỗi ám ảnh thường trực của khách chờ đón xe. Tại đây có treo một tấm biển ghi: “Đổ rác ra đường phố không đúng nơi quy định vi phạm điểm e, khoản 3, điều 14 NB 34/2010 NBQP của Chính phủ, phạt 750,000 đồng”, nhưng hầu như không ai chú ý. Thỉnh thoảng lại có những người chạy xe máy thân nhiên ném những bịch rác lớn xuống trạm chờ rồi vô tư đi tiếp.

Đọc đại lộ Nguyễn Văn Linh (quận Bình Chánh), người đi xe máy bị ngập vớ những bãi rác hai bên đường và dưới các chân cầu. Nhiều bãi cỏ xanh mượt cũng bị rác thải phủ lấp. Trên đường Võ Văn Kiệt (quận 5+6), nhiều người phải bịt mũi và bước nhanh bởi mùi hôi nồng nặc cứ xộc thẳng khi đi ngang qua BV Bệnh nhiệt đới. Trước cổng bệnh viện, các gánh hàng rong cứ thân nhiên đổ nước thải tràn ra khắp mặt đường. Các loại rác từ bao bì, cặn bã thức ăn tấp đầy bên miệng cống và vương vãi khắp nơi. Người bán hàng còn vô tư rửa chén, bát và đồ xà bông, nước bẩn chảy khắp vỉa hè. Nếu không có tấm biển đề tên BV treo ở cổng, chắc nhiều người cứ nhầm tưởng khu vực này là một cái chợ tự phát.

Via hè có những cặp thùng phân chia rác hữu cơ và vô cơ. (Photo VB)

(huyện Bình Chánh)... những lô đất trống bị biến thành nơi tập kết đủ thứ rác thải, rác tràn hết ra cả vỉa hè. Một người dân ở khu Trung Sơn cho biết: Tình trạng nhếch nhác rác và ngập ngụa nước thải cũng tồn tại ở những nơi có treo bảng hoành tráng "khu phố văn hóa", "khu dân cư mới".

Tại khu dân cư Đồng Điều, Phong Phú, Chánh Hưng (quận 8); khu Trung Sơn "Rác của dân ở trong khu này xả ra chứ ai vào đây mà xả. Nhà tôi phải đóng cửa im im suốt cả ngày vì sợ mùi hôi xộc vào nhà".

Ở hẻm 783, khu phố văn hóa 7, phường 6 (quận Tân Bình), thường xuyên có những vũng nước ứ đọng, đen ngòm do một số người bán thức ăn tùy tiện đổ nước thải ra nền hẻm. Đi vào sâu bên trong, đường hẻm có vẻ sạch sẽ hơn nhưng vẫn còn mùi rất khó chịu, đó là mùi nước tiểu, dù trên một số bờ tường thì chỉ chít những dòng chữ: "Cấm đái bậy", "Tiên sư đũa nào đổ rác"...

Lực lượng công nhân vệ sinh của thành phố làm việc liên tục 24 giờ mỗi ngày (chia thành 3 ca) nhưng vẫn không kham nổi lượng rác thải mà người dân kém ý thức xả ra bừa bãi. Cả những biện pháp nhằm "xây dựng thành phố văn minh, sạch đẹp" như phân loại rác tại nguồn cũng bị phá sản.

Bên cạnh đó, hệ thống kênh rạch trên địa bàn TP. Sài Gòn cũng ngập rác thải làm dòng nước luôn đen ngòm, bốc mùi. Ngay các con kênh ở địa bàn các quận trung tâm, như: kênh Nhiêu Lộc - Thị Nghè, kênh Đò, kênh Tàu Hủ, kênh Bến Nghé, kênh Tê... cũng luôn "oản minh" vì rác.

Ông Nguyễn Văn Trực, 50 tuổi, công nhân vệ sinh của Công ty dịch vụ công ích quận 8, bức xúc: “Chỉ tính riêng trên kênh Tàu Hủ, trung bình một lộ trình (8,500 m) thì một tàu vớt đến 6 tấn rác. Không ít lần tàu vừa vớt xong khối rác này thì người dân sống gần kênh hay các ghe thuyền buôn bán trên kênh lại vứt các bao rác khác xuống. Có lần tàu chạy dưới cầu thì có người đứng trên cầu ném cả bao rác xuống”.

Sài Gòn Rác Và Chất Thải Gây Ô Nhiễm Sông Rạch

(14/10/2012)

http://vietbao.com/D_1-2_2-70_4-198479_15-2/

SAIGON (VB) -- Lâu nay nước sông, kênh rạch nội thành TP. Sài Gòn vẫn bị ô nhiễm nghiêm trọng, màu nước đen sẫm và nặng mùi, do các loại rác và nước thải ngày đêm trút xuống sông nhiều vô số kể. Rác còn là một trong những nguyên nhân gây ngập lụt ở thành phố, cũng là mối nguy phát triển các loại dịch bệnh trong các khu dân cư.

Theo trang web báo Khoa Học Phổ Thông, Công ty thoát nước đô thị cho biết hệ thống thoát nước của thành phố đã bị vô hiệu hóa một phần do nạn xả rác bừa bãi của người dân. Từ số rác lọt vào hố ga, những vật cứng (gỗ mục, thùng xốp, giẻ, dép guốc...) tạo ra vật cản trong đường cống thoát, khiến nước mưa ứ lại, gây ngập các con đường, khu phố. Dân buôn bán ở các khu chợ ven sông và các “chợ trên ghe” vô tư trút sọt, bao bì, vỏ dừa, cùi chuối, rau quả hư thối... khiến lượng rác trên kênh ngày một nhiều.

Ở các cửa sông, nơi gặp nhau của hai ngọn nước lớn và ròng, rác nhiều đến mức lán một phần hay hết cả lòng sông. Hiện nay nhiều đoạn kênh ở quận Bình Thạnh và các quận 4, 7, 8 đã bị thu hẹp đến nỗi không thể sử dụng phương tiện vớt rác hay nạo vét lòng kênh. Rác tràn ngập lưu niên dưới gầm các khu nhà sàn, điển hình là khu nhà ven kênh ở quận 4. Theo thống kê của công ty này hiện có đến 41 vị trí kênh bị lán, thậm chí có những con kênh bị khu dân cư bao vây, nước không ra vào được nữa, có và lục bình phát triển trở thành những tụ điểm ô nhiễm không khí, ổ chứa muỗi mòng.

Ngay ở khu vực công viên bên Bạch Đằng (quận 1), vốn có nhiều khách nước ngoài dạo chơi, rác và lục bình cứ thường xuyên tấp vào bờ sông Sài Gòn, trông rất nhớp nhúa. (Photo VB)

Bên cạnh đó còn có tệ nạn xả nước thải trực tiếp xuống sông. Theo Trung tâm điều hành chương trình chống ngập TP cho biết, tổng chiều dài hệ thống thoát nước của toàn vùng Sài Gòn vào khoảng 2,000 km với hơn 100,000 hố ga, 800 cửa xả thải. Với dân số hơn 10 triệu, hệ thống thoát nước đảm trách dẫn dòng cho hàng triệu mét khối nước thải sinh hoạt ra sông Sài Gòn. Thay vì nước thải được xử lý trước khi đổ vào sông, phần lớn khối lượng nước nói trên lại trút thẳng vào dòng sông, kênh rạch.

Ô nhiễm nặng cho nước sông Sài Gòn có sự đóng góp đáng kể của các doanh nghiệp sản xuất đóng trên địa bàn thành phố, nhất là các doanh nghiệp, nhà máy không có hệ thống xử lý nước thải. Theo kết quả khảo sát của Phòng khai thác tài nguyên nước và khoáng sản (thuộc Sở tài nguyên và môi trường) cho thấy nước kênh khu vực nội thành và dọc hệ thống sông Sài Gòn có chứa rất nhiều chất thải sản xuất. Mặt khác, do chế độ nhật triều, phần lớn lưu lượng nước thải sinh hoạt và sản xuất đã tồn lưu quanh khu vực xả thải hoặc bị thủy triều đẩy ngược mà ứ đọng trong nhiều đoạn sông, kênh rạch trong thành phố. Hầu hết nước kênh khu vực nội thành đều có màu nâu đen, mùi hôi rất nặng, đặc biệt là những tuyến kênh có nhiều doanh nghiệp đang hoạt động sản xuất hoặc gần các khu chế xuất, khu công nghiệp và cụm tiểu thủ công nghiệp.

Đại diện Công ty thoát nước đô thị, ông Bùi Văn Trường cho rằng chỉ riêng việc nạo vét, hút rác kênh rạch, mỗi năm ngân sách thành phố đã chi hàng chục tỷ đồng. Nhưng sau khi nạo vét một thời gian ngắn, chuyện đâu lại

vào đó, rác vẫn ngập kênh, trừ ở đoạn cửa sông thì nước kênh vẫn đen, hôi
thối khi nước ròng.

40 Ngàn Người Chết

(về thuốc lá tại Việt Nam)

(05/25/2012)

trích: Việt Báo

Bạn thân,

Con số nêu trên, 40 ngàn người chết là nói về số tử vong mỗi năm về thuốc lá tại Việt Nam.

Thống kê này đưa ra do ông Phó Thủ tướng Nguyễn Thiện Nhân trong buổi lễ gọi là “mít- tinh hưởng ứng tuần lễ quốc gia không thuốc lá (từ 25 đến 31-5), sáng nay (24-5), tại Hà Nội.”

Theo báo Nhân Dân, Ông Nhân cũng nói trong buổi này: “Cách đây nửa năm, tôi cứ nghĩ rằng bệnh lao gây chết nhiều nhất, hơn 20 nghìn người mỗi năm. Nhưng hôm nay, tại hội nghị này, chúng ta phải nói với nhau, còn có lý do chết nhiều hơn nữa: thuốc lá. Mỗi năm Việt Nam chết hơn 40 nghìn người vì thuốc lá. Không có chiến tranh mà chúng ta chết hơn bốn sư đoàn”.

Bản tin trên báo này cũng cho biết:

“Ở Việt Nam, hằng năm, thuốc lá là nguyên nhân tử vong của hơn 40 nghìn người. 2/3 trong số những người không hút thuốc, bao gồm cả phụ nữ và trẻ em, phải thường xuyên chịu ảnh hưởng của khói thuốc lá.”

Đặc biệt, theo lời ông PGS-TS Lương Ngọc Khuê, Cục trưởng Cục Quản lý Khám chữa bệnh, thì, “Việt Nam nằm trong nhóm các nước hút thuốc lá nhiều nhất thế giới; các công ty thuốc lá thực hiện các hoạt động quảng cáo tinh vi tại các điểm bán hàng; việc bán thuốc lá diễn ra ở khắp mọi nơi; giá thuốc lá còn rất thấp tạo điều kiện thuận lợi cho thanh thiếu niên và người nghèo dễ dàng tiếp cận với thuốc lá; công tác hỗ trợ cai nghiện thuốc lá còn yếu.”

Có một vấn đề là, Việt Nam mình quá nghèo, nên dân chúng bán thuốc lá lẻ tràn khắp, và do vậy nhứt nhối là hiện tượng trẻ em hút thuốc lá.

Không rõ các nước khác làm giảm nạn hút thuốc như thế nào, nhưng những biện pháp cho các ông lớn trong buổi lễ nêu lên vẫn chưa nói về nạn thiếu niên hút thuốc lá. Mà lẽ ra, phải cấm bán thuốc lá cho trẻ em, và phải trừng phạt tất cả những người bán thuốc lá cho trẻ em. Thậm chí, cũng nên phạt cả các bậc phụ huynh để cho con mình hút thuốc lá.

Bởi vì các thế hệ tuổi lớn, có lẽ khó bỏ thói quen hút thuốc, nhưng phải

nhìn ngay từ thể hệ trẻ. Phải dạy ngay từ bậc tiểu học rằng hút thuốc lá rõ ràng là không nên.

Thậm chí, cũng nên bắt chước quốc tế, nhiều thành phố đã cấm hút thuốc ngoài nơi công cộng rồi... Như ở Đài Loan, Hàn Quốc, Singapore đã có luật như thế.

Chứ còn lời khuyên đâu có đủ ngăn bớt nạn hút thuốc lá.

Nên nhớ, con số 40 ngàn người chết mỗi năm, cũng có nghĩa là gấp 5 lần, gấp 10 lần số người khác đang bệnh, đang đau đớn và đã trở thành gánh nặng tài chánh cho bản thân và gia đình.

Người Việt Nam uống bia nhiều hạng ba trên thế giới

24-05- 2011

VIỆT NAM (TT) - Chỉ mới 4 tháng đầu năm 2011, người Việt Nam đã tiêu thụ khoảng 715 triệu lít bia, tăng gần 10% so với cùng thời gian năm 2010. Sản lượng bia ngoại quốc nhập cảng vào Việt Nam cũng tăng 50%.

Một người đang “nâng ly” tại một quán bia ở Hà Nội. Không lâu nữa, Việt Nam sẽ trở thành quốc gia uống bia nhiều nhất thế giới. (Hình: Hoàng Đình Nam/AFP/Getty Images)

Theo kết quả xếp hạng năm 2010 của Michel de Carvalho, tổng giám đốc bia Heineken, tiêu lượng của người Việt Nam chiếm hạng 3 thế giới, chỉ sau Pháp và Mỹ.

Ông Michel de Carvalho cũng cho rằng Việt Nam sẽ “vọt” lên hàng thứ hai vào năm 2012, và 3 năm sau đó nữa sẽ... dẫn đầu danh sách “bơm” của thế giới với 170 thị trường.

Một trong những thương hiệu Việt Nam mạnh ở thị trường nội địa là Tổng công ty Bia Rượu Nước Giải Khát Sài Gòn (Sabeco) “lừng danh” với các nhãn hiệu “333,” “Sài Gòn xanh,” “Sài Gòn đỏ,” “Saigon Special”... đã đạt sản lượng 1,088 tỉ lít bia trong năm 2010. Người đại diện Sabeco hân hoan nói rằng sản lượng năm 2011 sẽ đạt tới 1.3 tỉ lít bia và năm 2015 vọt lên 2 tỉ lít.

Ông này nói: “Tốc độ tiêu thụ bia tại Việt Nam chỉ thấy tăng chứ không bao giờ giảm, bất kể tình hình kinh tế khó khăn cỡ nào.”

Hiện nay, theo báo Tuổi Trẻ, Việt Nam có khoảng 350 nhà máy bia lớn nhỏ, trong đó có 20 nhà máy có “công suất cực mạnh,” tới 20 triệu lít bia mỗi năm. Nhiều công ty đua nhau mở nhà máy hoạt động không ngừng nghỉ.

Riêng Sabeco trong tháng 3 năm nay đã khai trương 3 nhà máy bia tại tỉnh Quảng Ngãi và tỉnh Hà Nam với số vốn xây dựng 2,000 tỉ đồng, tương đương 1 tỉ Mỹ kim. Trước đó, tháng 2 năm 2011, Sabeco đã khởi công xây dựng nhà máy bia tại Hà Tĩnh với công suất 50 triệu lít bia/năm. “Đại” công ty này cũng đang rục rịch mở nhà máy tại Củ Chi, Vĩnh Long, Ninh Thuận nội trong 1-2 năm tới đây.

Trong khi đó, tổng giám đốc nhà máy VBL sản xuất bia Heineken nổi tiếng của Hòa Lan, Michel de Carvalho, xác nhận rằng Việt Nam sẽ là thị trường tiêu thụ Heineken hàng đầu thế giới vào năm 2015. VBL cũng cho hay sẽ bỏ ra 68 triệu đô để nâng công suất hoạt động của nhà máy tại quận 12 lên gấp 2 lần hiện nay, từ 280 triệu lên 420 triệu lít/năm nội trong năm tới.

Bia ngoại nhập cảng vào Việt Nam năm 2010 cũng đã tăng 50% so với một năm trước đó, phần lớn từ Bỉ, Đức và Hòa Lan. Một vài dân “bòm” cho biết họ chuộng bia Heineken nhập cảng hơn bia sản xuất nội địa mặc dù giá đắt hơn rất nhiều. Họ giải thích rằng “bia nhập sạch hơn bia nội, người tiêu thụ tại bàn nhậu yên tâm hơn.” (PL)

Sài Gòn, Hà Nội Nhậu...

21-05-2012

Trích: Việt Báo

Bạn thân,

Có một đặc điểm hẳn là bạn còn nhớ: dân Sài Gòn mình ngồi đâu cũng nhậu được, từ trong nhà ra tới hàng quán cũng thoải mái, từ tiệm sang hèn đủ cấp cho tới hè phố hay bờ bụi công viên...

Tại sao như thế? Bởi vì dân Sài Gòn quý trọng nhất là tình bạn... Thế cho nên mới nói, rượu ngon không có bạn hiền...

Năm xưa, vào cuối thế kỷ 19, cụ Nguyễn Khuyến khi nhớ bạn, nhớ rượu, đã làm thơ, viết:

Rượu ngon không có bạn hiền

Không mua không phải không tiền không mua...

Đơn giản vì tình bạn tuyệt vời. Gặp là phải nhậu, vì hoàn cảnh đất nước bết tắc.

Lúc đó, trong thời quân Pháp đánh tan rã phong trào Cần Vương, kẻ sĩ thua trận trốn về quê... Cụ Nguyễn Khuyến cũng thế, từ quan về ở ẩn, chỉ còn bạn và rượu và thơ thôi.

Sài Gòn cũng thế. Đó là lý do nhậu ở Sài Gòn ồn ào hơn, ngậm ngùi hơn, tưởng như vui nhưng đầy nước mắt.

Báo Người Đưa Tin khi so sánh đã có bài viết nhan đề "Tại sao dân Sài Gòn hay nhậu hơn Hà Nội?" ghi nhận bề mặt của hiện tượng, trích như sau:

"...Nếu như ngày trước nhiều người cho rằng: đất Sài Gòn "giữ người" nhờ lối sống và tính cách phóng khoáng, thời tiết ôn hòa, thì nay không ít người sẽ phải công nhận giá cả

hấp dẫn chính là một trong những lý do quan trọng khiến dân số thành phố này ngày càng "phình to".

Ở Sài Thành có những cuộc nhậu theo kiểu "cầm hứng" của 4 người bạn, đặc biệt là những người có túi tiền eo hẹp thì chỉ hết chưa đầy 150.000 đồng, vui hơn thì khoảng 200.000 đồng là có thể "quắc cần câu". Thế nhưng cũng số tiền đó ra một quán dạng bình dân tương tự ngoài Thủ đô, thì bạn chỉ có thể chọn: một là mua được gần một nửa nồi nẫu rồi ngồi

húp mà không uống gì hay gọi gì thêm. Hoặc là bạn chỉ được gọi vài gói lạc rang rồi mỗi người làm đăm ly bia là hết tiền... mời anh về.

...nói đến đồ uống cũng có thể thấy khác nhau một cách rõ ràng. Khách nhậu ở Sài Gòn thường chọn bia chai, bia lon hoặc rượu, rất ít khi uống bia hơi (bia tươi). Nhưng, người Hà Nội lại chủ yếu uống bia hơi trong các bữa nhậu....”(hết trích)

Trong phần Bình Luận của báo Người Đưa Tin, có một ý kiến từ người ký tên Le Minh:

“Về chủ đề nhậu, xin góp thêm một ý: các quán hàng ăn uống ở Hà Nội người đến ăn vứt giấy ăn trắng sàn nhà, xương xẩu để ngổ ngang trên mặt bàn ăn, ở dưới gầm bàn. Bước vào các quán, được cho là đặc sản ở các phố trung tâm Hà nội, nhìn cảnh tượng trên thấy rất mất vệ sinh, thiếu mỹ quan. Các quán ăn ở Sài gòn không như thế, sạch sẽ, văn minh hơn. LM”

Văn minh hơn? Đúng vậy, Sài Gòn văn minh hơn Hà Nội nhiều lắm, và vì văn minh nên cũng có nhiều nỗi buồn lắm... Nâng ly nhậu là mất nhìn xa xăm về một ước mơ dân chủ....

Khi đàn bà miền Tây... nhậu

Chiếc ly “xây chừng” được chuyền tay nhau, chị Ba giữ phần cầm cái, rót rượu. Chị và các nữ “chiến hữu” uống sòng phẳng với đàn ông chúng tôi, không bỏ sót vòng nào.

Vừa nhậu, chị Ba vừa cười, nói: “Nam nữ bình đẳng, mấy em tới đâu, mấy chị tới đó”. Ban đầu uống 2 người 1 ly, nhưng sau 3 vòng đầu, tôi... sợ toát mồ hôi khi nghe chị Ba tuyên bố: “Đến vòng tăng tốc, mỗi người 1 ly, chị uống trước”...

Cảnh nhậu của phụ nữ miền Tây.

Cuộc nhậu nhớ đời ở Cà Mau.

Nghe đồn phụ nữ Cà Mau nhậu có tiếng, nên trong một chuyến công tác về đó, khi mấy đồng nghiệp rủ đi “so ly” với mấy chị em phụ nữ, tôi hào hứng nhận lời ngay. Chừng 11 giờ trưa, chúng tôi đã có mặt ở nhà anh Ba, một cán bộ huyện C.

Vừa thấy khách, anh Ba đã cười khà: “Nghe tụi bây xuống chơi, tao kêu chị Ba mày làm mồi bén đãi khách”. Không phải đợi lâu, chị Ba dọn lên đĩa vịt xiêm luộc chấm nước mắm gừng và thau tôm nướng đỏ au. Chị Ba xách ra can rượu để 10 lít, tuyên bố: “Đây là tăng 1, tăng 2 tới bia”. Tôi nhẩm tính: Chỉ có 4 người chúng tôi, cộng với vợ chồng anh chị là 6, làm sao “cõng” nổi 10 lít rượu. Vừa dứt đã thấy chị Ba móc điện thoại alô,

chưa đầy 5 phút sau 4 chị “chiến hữu” của chị Ba có mặt, ngồi vào bàn tiệc.

Chiếc ly “xây chùng” chạy quanh bàn nhậu, chị Ba làm “chủ xị”... Đến khi can rượu voi hết phân nửa, chị Ba tuyên bố: “Bây giờ tăng tốc, chị uống sao mấy em uống vậy”. Nói xong, chị Ba rót liền 3 ly rượu, lần lượt uống hết từng ly, rồi rót rượu cho từng người.

Vòng 3 ly đầu, tôi gắng gượng cầm cự, nhưng đến vòng thứ hai, vừa nốc xong, tôi vội vàng chạy ra hè “cho chó ăn chề”, trong khi chị Ba và các “chiến hữu” ngồi cười ha hả. Anh Ba chủ nhà cũng chỉ khá hơn tôi một chút, chứ không cầm cự nổi với vợ và bạn vợ.

Khi đã ngà say, anh Ba ôm tôi tâm sự: “Mỗi tháng không dưới 20 ngày bà con, lồi xóm mời đám giỗ, đám cưới, thôi nôi, đầy tháng, ăn mừng... Anh đi không xuể, chị Ba mấy em phải đi thế, bà nhậu riết rồi lên đờ”. Chiều hôm đó, tôi “quắc cần câu” nằm trên võng, còn nghe chị Ba và các “chiến hữu” vừa thu dọn “chiến trường” vừa rủ nhau đi uống bia, hát karaoke...

Hôm sau trên đường về TP.Cà Mau, anh bạn tôi điện thoại cho ai đó rồi cười nói: “Ghé xã Lương Thế Trân nhậu tiếp, có một nhóm nữ trẻ hơn đang sẵn sàng tiếp tụi mình”. Nhớ tới trận nhậu kinh hoàng hôm qua, tôi nổi da gà, nhưng vì tò mò, tôi gắng gượng đồng ý. Chúng tôi ghé vào một căn nhà lá nằm giữa các ao nuôi tôm. Trên bộ ván, 4 phụ nữ tuổi khoảng 30 - 40 đang ngồi “lai rai” chờ khách, trước mặt là mâm bánh xèo nhân tôm và một can rượu đế 10 lít đã voi một phần ba. “Vào cửa bữa 1 ly”, “ngồi xuống uống 1 ly”, “cầm đũa dũa 1 ly”, tôi tá hỏa với 3 ly rượu “chào sân” theo đúng quy định của chủ nhà.

Chiếc ly không xoay vòng như trận nhậu hôm qua, ở đây mấy chị nhậu theo kiểu chia phe: 4 phụ nữ ngồi đối diện với 4 đàn ông chúng tôi, ly rượu chuyển qua lại liên tục giữa hai phe. Đến khi chị Năm chủ nhà quyết định tăng tốc lên 2 ly một lượt, tôi muốn hoa mắt, nhìn thấy phe bên kia có đến... 8 người. Chỉ thêm 1 vòng nữa, tôi giơ tay đầu hàng, xin ra võng nằm, sau lưng là tiếng “trăm phần trăm” của mấy chị.

Mua chuột về làm mồi nhậu - chuyện không phải hiếm của phụ nữ miền Tây

Làm cán bộ phải biết nhậu!

“Không phân biệt nam nữ, làm cán bộ ở miền Tây mà không biết nhậu thì không phải là... cán bộ” - cô bạn tôi hiện đang làm Phó Giám đốc Sở TNMT tỉnh X nói xanh rờn. Bạn và tôi thân nhau từ hồi học trung học, sau này mỗi người một nơi, nhưng hình ảnh người con gái dịu dàng, có phần nhút nhát ngày nào vẫn còn nguyên vẹn trong tôi.

Say rượu đâm chết bố chồng

Chiều 9.9.2012, ông Trần Văn Kịp (45 tuổi, ngụ ấp Bà Chăng, thị trấn Châu Hưng, huyện Vĩnh Lợi, Bạc Liêu) ngồi nhâm nhi ly trà nóng sau 1 ngày lao động mệt nhọc. Phút thư giãn của ông bất ngờ bị phá tan khi cô con dâu 24 tuổi là Quách Hoài Thương đi nhậu ở đâu đó về say mèm, bị bà nội chồng rầy la, Thương còn hỗn hào cãi lại.

Không chịu được, ông Kịp mắng cô con dâu quá đáng, liền bị Thương cãi lại, suýt chút nữa ông bạt tai con dâu, may mà mọi người kịp can ngăn. Năm bức bối không ngủ được, ông Kịp lại la mắng con dâu, dẫn đến xô xát giữa hai cha con.

Bất ngờ, Thương chộp lấy con dao đâm 2 nhát chí tử, làm ông Kịp tử vong

Cho tới một ngày, tình cờ cùng có mặt trong tiệc nhậu, tôi không tin vào mắt mình khi thấy bạn liên tục nốc cạn những ly rượu đầy mà mặt không hề biến sắc. “Không uống không được bạn à” - cô ấy giải thích - “Ban đầu mình “né” dữ lắm, nhưng cuối cùng cũng phải nhậu”.

Rồi bạn kể cho tôi nghe có những cuộc làm việc cả ngày, nhưng cuối cùng chỉ được “gút lại” ở bàn nhậu. “Tư lượng mình không cao như bạn thấy đâu. Phụ nữ tụi này khi nhậu phải biết “ăn gian” mới cầm cự nổi” - bạn tâm sự. Rồi bạn kể những màn “ăn gian” trong tiệc nhậu mà cánh cán bộ nữ dày công “nghiên cứu”, truyền tai nhau áp dụng: Trà trộn nước lã vào ly rượu trắng; cho nước trà vào ly rượu Tây; nhả rượu vào ly trà đá hoặc ra khăn tay; đổ rượu xuống gầm bàn... “Khi bị “đổi phương” để ý, không “ăn gian” được, buộc phải uống, thì phương cách cuối cùng là vào nhà vệ sinh móc cổ ói cho rượu bìa ra hết, rồi nhậu tiếp. Ban đầu rất khó chịu, nhưng dần cũng quen” - bạn thú nhận.

Sau lần nghe cô bạn cũ tâm sự về chuyện nhậu, mỗi lần dự tiệc nhậu có phụ nữ tôi đều kín đáo quan sát, đúng như bạn tôi nói, các chị em đều khéo léo “ăn gian”. Họ đi nhậu phần nhiều vì “lễ nghĩa”, muốn cho công chuyện được thuận lợi, cho vừa lòng mọi người, chứ thực ra ít có người thấy “đã”. Tôi chợt thấy “thương” họ, họ trở thành nạn nhân của một thói quen hình thành đã lâu, ai cũng thấy không nên, nhưng không ai muốn sửa và dám sửa!

Tối trước, tôi đến rủ người bạn vốn sành sỏi trong chuyện ăn nhậu đi uống vài chai. Cửa vừa mở đã thấy bạn cười méo xệch miệng: “Tao phải giữ con cho đứa em gái, bữa nay nó đi nhậu tới tối”. Em gái của bạn là cán bộ cấp sở ở tỉnh Tiền Giang, hôm nay đi tiếp khách, nhờ anh trai rước và giữ đứa con học lớp 1, vì chồng cô công tác vắng nhà. Anh bạn cho biết, mấy cô bây giờ đi nhậu cũng “tầng 2, tầng 3”, sau rượu rồi tới bia, kết thúc bằng châu karaoke, có bữa 9 giờ tối cô em mới ghé nhà anh rước con. “Phải thông cảm cho nó thôi, đi nhậu cũng là “công tác”, giữ con cho nó cũng như giúp nó công tác tốt”.

Những hệ lụy của đàn bà nhậu .

“Một người chồng hư, chỉ hư người chồng. Một người vợ hư, hư cả gia đình”. Điều đó cũng đúng trong chuyện nhậu, khi người phụ nữ vốn là linh hồn của gia đình sa đà vào chuyện nhậu, hậu quả sẽ nặng hơn người chồng “nát rượu”. Tại TP.Mỹ Tho (Tiền Giang), người ta vẫn còn nhắc chuyện một phụ nữ đã đánh mất tất cả vào những trận nhậu nỏ trời. Người phụ nữ này cũng thuộc loại sắc nước hương trời, có mái ấm gia

đình, trước đây chẳng hề biết đến rượu bia. Nhưng về sau do quan hệ làm ăn, chị trở thành “cao thủ” nhậu lúc nào không hay, một mình có thể “công” cả chai Chivas loại 70cl, còn bia thì phải hơn nửa thùng.

Tối trước, tôi đến rủ người bạn vốn sành sỏi trong chuyện ăn nhậu đi uống vài chai. Cửa vừa mở đã thấy bạn cười méo xệch miệng: “Tao phải giữ con cho đứa em gái, bữa nay nó đi nhậu tới tới”. Em gái của bạn là cán bộ cấp sở ở tỉnh Tiền Giang, hôm nay đi tiếp khách, nhờ anh trai rước và giữ đứa con học lớp 1, vì chồng cô công tác vắng nhà. Anh bạn cho biết, mấy cô bây giờ đi nhậu cũng “tăng 2, tăng 3”, sau rượu rồi tới bia, kết thúc bằng châu karaoke, có bữa 9 giờ tối cô em mới ghé nhà anh rước con. “Phải thông cảm cho nó thôi, đi nhậu cũng là “công tác”, giữ con cho nó cũng như giúp nó công tác tốt”.

Những hệ lụy của đàn bà nhậu.

“Một người chồng hư, chỉ hư người chồng. Một người vợ hư, hư cả gia đình”. Điều đó cũng đúng trong chuyện nhậu, khi người phụ nữ vốn là linh hồn của gia đình sa đà vào chuyện nhậu, hậu quả sẽ nặng hơn người chồng “nát rượu”. Tại TP.Mỹ Tho (Tiền Giang), người ta vẫn còn nhắc chuyện một phụ nữ đã đánh mất tất cả vào những trận nhậu nổ trời. Người phụ nữ này cũng thuộc loại sắc nước hương trời, có mái ấm gia đình, trước đây chẳng hề biết đến rượu bia. Nhưng về sau do quan hệ làm ăn, chị trở thành “cao thủ” nhậu lúc nào không hay, một mình có thể “công” cả chai Chivas loại 70cl, còn bia thì phải hơn nửa thùng.

Nhưng nhậu đến mức để lại hậu quả như 2 cặp vợ chồng ở xã An Minh Bắc, huyện U Minh Thượng, tỉnh Kiên Giang thì đúng là “độc nhất vô nhị”. Chuyện của họ luôn là đề tài đàm tiếu ở các tiệc nhậu vùng rừng U Minh heo hút này. Họ là hàng xóm của nhau, thường xuyên ăn nhậu “đồng vợ đồng chồng”. Một tối, 2 cặp vợ chồng cùng ngồi nhậu hết 5 lít rượu. Rượu vào lời ra, một người chồng đề nghị “đổi vợ”. Anh chồng kia đồng ý. Hai cô vợ ban đầu phản đối, nhưng đến lúc say mềm thì “chơi luôn”.

Đến sáng tỉnh rượu, mọi chuyện đã rồi! Một trong 2 người lẳng lẳng dặt cô vợ mới (đổi) ra đi sau khi để lại 1 cây vàng và mấy đồng cho người hàng xóm: “Cây vàng này tui bù lỗ cho chú vì vợ chú trẻ hơn vợ tui”.

Theo Kỳ Quan - Anh Hùng (Lao động)

Đàn ông Việt 'thăng tiến trên bàn nhậu'?

BBC Vietnamese

Thứ tư, 15 tháng 8, 2012

Nhậu sau giờ làm đã trở thành thói quen không thể thiếu của nhiều người tại Việt Nam

Cảnh các quán bia rượu, nhà hàng luôn đông đúc, đặc biệt sau giờ tan tầm ở các thành phố lớn như Hà Nội, thành phố Hồ Chí Minh đã trở thành quá quen thuộc với người dân tại Việt Nam.

Tình trạng ăn nhậu đã trở nên rất phổ biến này ban đầu chỉ là một phần của văn hóa ẩm thực, giải trí, thậm chí trở thành thói quen không thể thiếu trong cuộc sống hàng ngày nhưng đang có tác động xã hội sâu rộng.

Việc các ông chồng đi nhậu sau giờ làm đã trở thành điều rất nhiều bà vợ chấp nhận và coi đây là bình thường. Thậm chí hình ảnh cả gia đình quây quần bên bữa ăn tối mỗi ngày giờ đây trở thành ước mơ của nhiều bà vợ.

Tác động xã hội

Chi phí cho bia rượu, được VnExpress trích thuật từ khảo sát của Viện Chiến lược và Chính sách Y tế, lên tới 1,3 tỷ lít bia và hơn 300 triệu lít rượu mỗi năm, tức là chi tiêu hàng năm lên tới cả nghìn tỷ đồng cho bia rượu.

Đó là chưa kể tới những phí tổn cho bệnh tật từ rượu hay tai nạn giao thông do lái xe sau khi uống rượu.

Lý do cho các cuộc ăn nhậu rất đa dạng, vì công việc làm ăn, tiếp đối tác, ăn mừng sinh nhật, khao lương, đón người mới hay tiễn người cũ.

Ông Hùng, một trí thức, hiện làm giám đốc một công ty sửa chữa tàu biển tại thành phố Hồ Chí Minh, cho BBC hay mỗi lần đi ăn nhậu tiếp khách đối với ông là "cực hình" nhưng "vẫn phải đi vì nó là thủ tục nghiêm nhiên, chứ có quý báu gì đâu, uống vào có khi về đến nhà lại cho ra hết!".

Chị Thi, vợ một giám đốc công ty cung cấp thiết bị truyền thông, trực thuộc công ty VTC tại Hà Nội cho biết chị và hai con thậm chí rất ngạc nhiên nếu có chiều nào đó thấy chồng về nhà ăn cơm với vợ con mà không đi ăn nhậu.

Điều làm phụ nữ này lo lắng là việc chồng thường lái xe sau mỗi lần đi nhậu sau giờ làm bất kể uống ít uống nhiều.

Một nghệ sĩ ưu tú khá nổi tiếng trong ngành điện ảnh không muốn nêu tên cho biết ông sẽ không bao giờ ra sống ở nước ngoài vì "ở nước ngoài làm gì chuyện hô một tiếng là chỉ chưa đầy một tiếng đồng hồ đã có thể tụ tập cả đám ăn nhậu như thế này!"

Với ông, những buổi ăn nhậu là để xả stress sau một ngày làm việc căng thẳng.

Thị trường mở rộng

Theo một khảo sát nhanh với 5 ngàn phiếu trả lời do tờ báo mạng VnExpress thực hiện và công bố hôm 15/8 thì "số người ra quán để 'giải quyết công việc' chỉ chiếm 16%, trong khi gần 40% số người được hỏi nhậu theo kiểu ngẫu hứng, nghĩa là thích thì ra quán, không có mục đích gì cả".

Tờ báo này cũng viết "Ngoài ra, cứ 10 người thì có gần một người thừa nhận ra quán chỉ để trốn việc nhà".

Trong khi một khảo sát nhanh khác cũng của VnExpress với hơn 6 ngàn phiếu cho thấy hơn 50% nam giới đi nhậu sau khi tan sở, trong đó 13% ngày nào đi nhậu và 14% trả lời không bao giờ đi nhậu sau giờ làm.

Tỉ lệ sử dụng rượu bia cao nhất ở nam giới và dân công sở

Một cuộc điều tra trên diện rộng của Viện Chiến lược và Chính sách y tế về tình hình lạm dụng rượu bia tại Việt Nam hồi năm 2006 cho thấy tỉ lệ sử dụng rượu bia cao nhất là ở nam giới và nhóm cán bộ nhà nước, tiếp đến là công nhân trong các doanh nghiệp, người hưu trí và nông dân.

Điều đáng chú ý những người có trình độ học vấn cao có tỉ lệ sử dụng rượu bia cao nhất, tới 63%.

Vẫn theo nghiên cứu này thì mức độ tiêu thụ rượu bia gia tăng trong cả nước là kết quả của nhiều yếu tố, mà chủ yếu là do mức sống tăng, tập quán truyền thống và thêm vào đó là thị trường rượu bia mở rộng.

Hiệp hội sản xuất rượu whisky của Scotland (SWA) cho biết xuất khẩu sang Việt Nam đạt gần một triệu bảng mỗi năm, và Việt Nam được coi là một thị trường mới nổi được ưu tiên cao đối với ngành công nghiệp rượu Whisky.

Tại Việt Nam luôn có tình trạng chuốc rượu hay khích nhau uống để chứng tỏ nam tính với những tiếng hô "trăm phần trăm" và "zô zô" ồn ào để rồi nhiều người gục bên bàn nhậu vì say xin.

Có một số phụ nữ cho biết buộc phải tham gia các cuộc nhậu vì làm doanh nghiệp nên không thể không có mặt khi tiếp đối tác làm ăn, hay vì muốn đi theo để "kèm chồng cho chồng đỡ say xin" hoặc buộc phải đi theo chồng hay người yêu những khi không thể từ chối.

'Thăng tiến trên bàn nhậu'?

Nhiều người nước ngoài khi tới Việt Nam làm việc đã không khỏi ngạc nhiên khi được mời uống bia rượu vào bữa trưa - tức vẫn trong giờ làm việc.

Ở Anh chẳng hạn, dân công sở cũng thường có thói quen chiều thứ Sáu tan làm rủ nhau ra quán uống một hai ly bia chừng 1-2 tiếng đồng hồ để thư giãn và họ tin rằng nó tạo cơ hội có quan hệ tốt hơn với đồng nghiệp.

Hiệu vẫn còn những ý kiến khác nhau về "văn hóa nhậu" tại Việt Nam.

Một số cho rằng nếu chỉ uống 1,2 ly để tiếp khách hay giải stress thì có thể chấp nhận được, rồi "nam vô tửu như kỳ vô phong" - đàn ông mà không uống rượu thì không thể hiện nam tính, và chỉ khi uống theo kiểu thách đó đến say xin mới thôi thì như thế mới có thể coi là một tệ nạn.

Trong khi một số khác thì lập luận rằng nếu ai cũng biết kiềm chế khi uống và biết dừng khi nên dừng thì đã không có chuyện phải bàn về "văn hóa nhậu".

Phải chăng lẽ thói văn hóa của Việt Nam từ xưa theo kiểu "miếng trầu làm đầu câu chuyện" đã dẫn tới "chuyện làm ăn là phải nói trên bàn nhậu, thăng quan tiến chức, lương bổng ...cũng trên bàn nhậu" như hiện nay?

Và để thay đổi được "văn hóa nhậu" này có lẽ sẽ là cả một quá trình lâu dài, đòi hỏi có những thay đổi căn bản cách nhìn nhận trong xã hội về giá trị hạnh phúc gia đình, quan điểm về vai trò của người vợ và người chồng ở nhà và trong xã hội, và có thể cần tới cả những quy định hạn chế chi phí cho việc tiếp đãi khách của các công ty.

Việt Nam đứng đầu Đông Nam Á về tiêu thụ bia

(RFA) ngày 01-10-2012

Việt Nam tiêu thụ gần 2,6 tỉ lít bia hơi năm ngoái, **đứng đầu các quốc gia trong khu vực Đông Nam Á**. Thống kê của tổ chức Euromonitor International cho biết như vừa nêu.

RFA file

Bia nội, bia ngoại và bia hơi...(Ảnh minh họa)

Và cũng theo thống kê đó thì Thái Lan và Philippines là 2 quốc gia xếp hạng sau Việt Nam, còn Miến Điện là quốc gia tiêu thụ bia ít nhất trong khu vực.

Trong năm 2010, tổ chức Euromonitor International dự đoán thị trường bia ở Việt Nam sẽ gia tăng nhanh chóng. Việt Nam tiêu thụ 1,6 tỉ lít bia vào năm 2009, tăng 56% so với năm 2004.

Sáu quốc gia gồm Miến Điện, Singapore, Lào, Campuchia, Malaysia và Indonesia tiêu thụ chỉ phân nửa số 1,6 tỉ lít ở Philippines.

Công ty Kirin Holdings của Nhật Bản, cho biết hơi đầu năm là Việt Nam nằm trong số 25 quốc gia tiêu thụ bia nhiều nhất thế giới.

Bia rượu: Vấn nạn quốc gia!

An Nhiên, thông tin viên RFA

26-07-2013

Ngày hội uống bia do hãng bia Hà Nội tổ chức. (AFP photo)

Tình trạng lạm dụng bia rượu tại Việt Nam lâu nay gây ra cho xã hội nhiều vấn nạn nhức nhối.

Quán nhậu mọc lên như nấm

Việt Nam - một trong những quốc gia nằm trong danh sách nghèo nhất thế giới - nhưng cũng là một trong những nước có mức tiêu thụ bia rượu hàng đầu thế giới. Theo đánh giá của tổ chức nghiên cứu thị trường Euromonitor International, Việt Nam với dân số 90 triệu người, lượng tiêu thụ bia hằng năm từ 2011 đến 2016 sẽ tăng 10% mỗi năm. Hiện mức tiêu thụ bia bình quân đầu người tại Việt Nam khoảng gần 30 lít/năm, đứng đầu Đông Nam Á, đứng thứ tư Châu Á sau Nhật, Nam Triều Tiên và Trung Quốc.

Khi đến Việt Nam, người ta có thể nhận thấy ở địa phương nào cũng có nhà máy bia, có cơ sở sản xuất, kinh doanh rượu bia. Quán nhậu mọc lên như nấm khắp mọi nơi và người ta có thể nhậu từ sáng đến tối khuya, bất cứ lúc nào.

Ở các quốc gia trong khu vực như Thailand, Singarore, Miến Điện... bia rượu bị đánh thuế rất cao và hạn chế giờ buôn bán. Ở Việt Nam chưa có những biện pháp tương tự như thế. Chị Hương đang cư ngụ tại Gò Vấp, Tp. Hồ Chí Minh có người thân trong gia đình bị nghiện rượu, cho biết

thực tế và ước muốn nhà nước có biện pháp để hạn chế tình trạng nhậu nhẹt, say xỉn suốt ngày như thế:

“Con sấu rượu nhà Chị một ngày đi nhậu 3 tăng, 10 giờ nhậu đến 4,5 giờ, 4,5 giờ nhậu đến 8,9 giờ, giờ này hàng xóm kêu thì sẽ nhậu nữa đến 11,12 giờ đêm, từ 10 giờ sáng đến 12 giờ đêm. Việt Nam mình bây giờ nhất nhì Châu Á uống rượu rồi, tiêu thụ rượu bia. Mà bây giờ các hãng bia của Đức...cứ đầu tư vào Việt Nam, vì dân số Việt Nam giờ gần 90 triệu người rồi. Bây giờ theo Chị, thì nhà nước hạn chế cho các hãng bia vào Việt Nam, sản xuất bia rượu tại Việt Nam, thứ hai là đừng có cấp giấy phép mở hàng quán bia tràn lan. Bây giờ nếu các Ông không có chỗ nhậu thì từ từ cũng bớt thôi, chứ bây giờ nhiều quán nhậu quá trời.”

Giáo sư Nguyễn Mộng Giao, Hiệu phó trường Đại học Hùng Vương cho chúng tôi biết sự trăn trở của Ông về vấn đề sử dụng quá nhiều bia rượu tại Việt Nam:

“Ngày xưa, người ta nói rượu ngon thì có bạn hiền, tuy nhiên, ngày nay người ta lạm dụng vấn đề này quá. Rất nhiều chính sách luật lệ của Việt Nam được đưa ra đã không thực hiện được một cách nghiêm túc. Trong xã hội của chúng ta, luật lệ không được tôn trọng, rất nhiều những điều đúng đắn nhưng đã không thực hiện. Và không có một cái chế tài, không có một cái kiên quyết đối với việc đó.

Tôi nghĩ là đáng nhẽ ra, ở Việt Nam "thằng" nào nó chả mong có chức tước, thế nghĩa ra "thằng" nào mà lại uống rượu bia, đi nhậu nhẹt thì không cho lên chức tước gì nữa. Đang làm chức tước phải đi xuống, chỉ cần đưa ra một cái đó thôi làm gương cho một vài thằng thì mọi người sợ rúm lại, chuyện đâu vào đấy cả thôi.”

Cái hại trước mắt và lâu dài

Một quán nhậu ở Hà Nội. AFP photo

Với tình hình đất nước Việt Nam kinh tế - chính trị - xã hội đang vô cùng khó khăn, nhưng người dân vẫn ung dung lạc quan trên những bàn nhậu bất kể giờ giấc, địa điểm với đủ lý do để nhậu. Có các doanh nghiệp còn tự hào cho việc nhậu là một nét văn hóa của Việt Nam, và thường đưa vào bàn nhậu để bàn các chuyện kinh doanh hoặc ký kết hợp đồng. Giáo sư Nguyễn Mộng Giao, cho chúng tôi biết:

“Ở xã hội Việt Nam bây giờ là đúng như thế, thực tiễn, người ta thảo luận với nhau công việc trên bàn bia rượu, thảo luận với nhau những vấn đề rất nghiêm túc thế thì đây là một vấn nạn, là một sự xuống cấp ở xã hội Việt Nam. Thậm chí là những công việc bàn một cách nghiêm túc thì nhiều lúc người ta cũng đưa ra cái bàn nhậu để bàn. Rồi trong lúc họ say sưa, họ đưa ra những ký kết, đưa ra những quyết định, mà chúng ta có thể nào tin tưởng những con người trong lúc say sưa, kích thích ký vào những văn bản hợp đồng kinh tế, kể cả những văn bản mang tính chất pháp quy không? ”

"Nếu không ngăn chặn kịp thời mà cứ để như bây giờ thì nó sẽ không phải là hại trước mắt mà hại lâu dài, không phải chỉ ảnh hưởng đến thế hệ ngày hôm nay mà còn ảnh hưởng đến thế hệ mai sau.

- Giáo sư Nguyễn Mộng Giao"

Lạm dụng bia rượu sẽ làm cho con người khó kiểm soát được bản thân dẫn đến nhiều điều đáng tiếc cho chính họ, người thân và người chung quanh. Giáo sư Nguyễn Mộng Giao phân tích:

“Nếu uống bia rượu quá nhiều sẽ làm u mê, làm hại nòi giống, sinh con đẽ cái thì các DNA sẽ biến dạng đi, con cái sẽ không thể nào khỏe mạnh được, nòi giống sẽ kém đi về mặt trí tuệ. Cho nên đây là một vấn nạn lớn của xã hội Việt Nam, nếu không ngăn chặn kịp thời mà cứ để như bây giờ thì nó sẽ không phải là hại trước mắt mà hại lâu dài, không phải chỉ ảnh hưởng đến thế hệ ngày hôm nay mà còn ảnh hưởng đến thế hệ mai sau.”

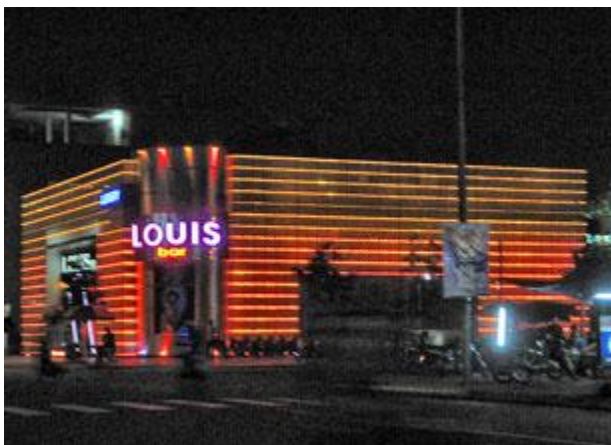
Và Ông tiếp tục chia sẻ trong tâm trạng bức xúc:

“Những người nông dân uống bia uống rượu quá đáng rồi gây tan nát gia đình thì có những chế tài, nhưng trước mắt có lẽ là những tầng lớp công chức nhà nước, những người có trách nhiệm trong bộ máy chính quyền, thì đầu tiên là phải trừng phạt về tội uống bia rượu, bởi vì nếu họ uống bia rượu, họ sẽ làm sai lãng mọi cái gì hay nhất của luật pháp, và cái gì hay nhất của thuần phong mỹ tục của đất nước và tấm gương đạo đó rất xấu cho các thế hệ trẻ, nhất là các em đó còn đang học ở trường.”

Vấn đề ăn nhậu quá mức được nêu ra lâu nay; tuy nhiên dường như tình trạng đó vẫn chưa hề được giải quyết mà trái lại thực tế cho thấy dường như cơ quan chức năng và nhà nước bỏ lơ cho chuyện đó phát triển.

Văn hóa nhậu đạt ngưỡng đỉnh cao

Nhóm phóng viên **RFA**, tường trình từ Việt Nam 05-08-2013

Các vũ trường sang nơi tiêu thụ rượu ngoại quốc xá láng (RFA)

Có thể nói rằng đi từ Bắc chí Nam, không có thứ gì dễ tìm hơn một quán nhậu, dù các hạng, các loại quán nhậu, từ bình dân vài trái cóc, xị rượu để cho đến các quán thịt chó, quán lẩu dê, lẩu hải sản, quán thịt rừng và cao cấp hơn là các loại nhà hàng, khu nghỉ dưỡng miệt vườn, khu du lịch dưỡng sinh thái có phục vụ nhậu thâu đêm suốt sáng với các sơn hào hải vị có giá lên đến vài chục triệu đồng một mâm, một bữa nhậu có thể lên đến con số hàng trăm triệu đồng.

Mở đầu mọi việc bằng rượu và bia

Dân nhậu, cán bộ nhậu – khách hạng thấp, khách hạng trung... Một chủ quán nhậu ở Đông Hà, Quảng Trị, tên Cung, cho chúng tôi biết, trung bình, một đêm quán của ông tiếp chừng ba chục khách hạng vừa vừa và hai chục khách hạng thấp, khách hạng vừa vừa sẽ gọi bia lon, khách hạng thấp thì dùng bia chai hoặc rượu vodka. Quán ông Cung chuyên bán thịt dê, được chế biến theo nhiều cách. Giá thành ở quán cũng không rẻ cho lắm, khách ruột của quán là các cán bộ cấp phường, cấp quận và một số ít thanh niên, công nhân. Nhóm thanh niên, công nhân được ông xếp vào diện khách hạng thấp.

Một chủ quán khác tên Trung ở Khe Sanh, Hướng Hóa, Quảng Trị, chia sẻ với chúng tôi rằng nếu như ngày xưa, ông bà ta hay nói câu “miếng

trầu là đầu câu chuyện” thì đến bây giờ có thể nói rằng ly rượu, ly bia là đầu câu chuyện, một người đàn ông nếu không biết nhậu thì sẽ không có bạn để chơi, một người làm ăn nếu không chịu nhậu thì sẽ chẳng bao giờ có mối có lái để mảnh mung, để kết nối đường dây làm ăn, chuyện kinh tế được bàn trên bàn nhậu, thời sự cũng bàn trong lúc nhậu, thậm chí chuyện chính trị, văn hóa cũng có mặt trên bàn nhậu... Dường như mọi thứ đều có mặt trên bàn nhậu.

*Các loại quán nhậu bình dân phổ biến được dân lao động hưởng ứng.
RFA*

Ngày xưa, ông bà ta hay nói câu “miếng trầu là đầu câu chuyện” thì đến bây giờ có thể nói rằng ly rượu, ly bia là đầu câu chuyện, một người đàn ông nếu không biết nhậu thì sẽ không có bạn để chơi, một người làm ăn nếu không chịu nhậu thì sẽ chẳng bao giờ có mối có lái để mảnh mung

Ông Trung nói thêm là quán ông có nhiều khách cán bộ luôn có mặt mỗi ngày, có người nhậu ký sổ lên đến vài chục triệu đồng, cuối năm trả một lần, cũng có một cán bộ vốn là chủ tịch một xã vùng cao, là khách quen của quán ông, nhậu ký sổ như chúa chôm, dùng một cái, bị phát hiện tham nhũng, hối lộ, mất chức, bà vợ trốn vào Nam làm ăn, không bao lâu sau, ông này cũng chuyển công tác lên một xã vùng núi khác, cả ba năm trời chưa gặp mặt, gọi điện thoại đòi nợ thì ông này cũng ồm ờ hứa qua loa, coi như mất tiền. Ông Trung nói rằng thực chất thì ông đủ sức cho người lên tận nơi ông chủ tịch xã này làm việc để đòi nợ. Nhưng làm như thế sẽ ảnh hưởng đến khách trong quán, nhất là khi họ cũng đang nợ ông. Thôi thì im lặng cho nó lành việc.

Đó là chuyện nhậu của cán bộ và người có tiền một chút, còn cả chuyện nhậu vài cái trứng cút, vài trái cóc, vài trái ổi xanh chấm muối ớt, uống một xị rượu để cho qua buổi chiều hoặc thêm quá, vào quán nốc một

ngàn đồng rượu đứng để khỏi run tay, run chân rồi làm việc tiếp hoặc về nằm ngủ vì bệnh nghiện rượu hành hạ của một bộ phận không nhỏ dân nghèo, bất đắc chí.

Nhậu là một việc cần thiết để xả stress sau một tuần làm việc căng thẳng, tính chất đấu đá nội bộ cao hơn là hỗ trợ công việc với nhau trong công ty.

Thành phần khách nhậu

Ngành sản xuất và nhập khẩu rượu bia tăng, quán nhậu mở vô tội vạ Một khách nhậu tên Tuấn, là nhân viên công ty xô số kiến thiết, ông Tuấn thường nhậu vào mỗi thứ Bảy ở các quán ngoại ô thành phố Đông Hà, với ông, nhậu là một việc cần thiết để xả stress sau một tuần làm việc căng thẳng, tính chất đấu đá nội bộ cao hơn là hỗ trợ công việc với nhau trong công ty.

Có nhiều tụ điểm mở thầu đêm ở miền Trung. RFA

Ông Tuấn nói rằng tuy là đi nhậu có chu kỳ nhưng ông không bao giờ uống rượu gạo vì rượu gạo bây giờ quá nguy hiểm, nó được nấu bằng men Trung Quốc, không qua nấu chín, người nấu rượu chỉ việc trộn men vào gạo tẩm nước, ủ hai hoặc ba ngày rồi cho chung cất lấy rượu. Lượng rượu nấu từ men Trung Quốc cũng cao gấp đôi lần so với nấu men truyền thống. Kể từ lúc men Trung Quốc xuất hiện, số người chết vì bệnh gan tăng lên vùn vụt.

Một khách hàng rượu đứng tên Nhật, hiện là phu bốc vác ở chợ Đông Hà, kể với chúng tôi rằng ông nghiện rượu đã hơn mười năm nay, mỗi

sáng, ông phải uống một xi, tức 300 ml lúc 6 giờ sáng, không cần ăn uống gì, ông đi bốc vác cho đến 9h, sau đó ăn qua loa một miếng gì đó rồi uống một xi nữa, làm việc đến trưa, ăn cơm trưa, ông uống nửa lít và nghỉ một chút, làm việc buổi chiều. Trong lúc làm việc của buổi chiều, nếu thấy mệt, ông ghé vào quán nốc một ly cho khỏi run tay run chân rồi làm tiếp, đến 6h chiều, ông ghé vào quán, mua một trái cóc, trái ổi hoặc vài trứng cút, uống tiếp một chai rồi về ngủ. Mỗi ngày, ông tốn hết ba chục ngàn đồng tiền rượu, có như thế ông mới làm việc được.

Một chủ nhà hàng hạng sang ở Khe Sanh, Hướng Hóa, cho chúng tôi biết là quán của ông không bao giờ phục vụ hạng khách bình dân vì những thứ ông bán quá đắt, hiếm có khách bình dân nào đến quán ông được, ông chỉ bán toàn những món lạ như ba ba, rùa, các loại thịt rừng. Khi chúng tôi hỏi vì sao nhà nước cấm bán các loại này nhưng ông lại có để bán. Ông cười, hỏi lại chúng tôi nhà nước là ai, cán bộ nhà nước là đại diện của nhà nước, vậy quán ông phục vụ cho toàn hạng cán bộ cao cấp, như vậy không phải là nhà nước đang nhậu các món này đó sao.

Một chủ nhà hàng hạng sang ở Khe Sanh, Hướng Hóa, cho chúng tôi biết là quán của ông không bao giờ phục vụ hạng khách bình dân vì những thứ ông bán quá đắt, hiếm có khách bình dân nào đến quán ông được, ông chỉ bán toàn những món lạ như ba ba, rùa, các loại thịt rừng

Và ông cũng nói thêm rằng với giới cán bộ, việc nhậu những món được xếp vào diện cấm luôn là một thú vui của họ, biết được tâm lý này, ông không mở nhà hàng mà chỉ mở một quán vườn, ở nơi hẻo lánh, chung chi đầy đủ cho các cơ quan, ban ngành mà ông thấy cần thiết phải chung chi, xem như sòng phẳng, chẳng ai nợ ai, ông thân nhiên bán vì nếu có bắt ông thì phải bắt những cán bộ đang ngồi ăn ngon lành những thứ hàng quốc cấm kia đi, họ biết cấm sao lại còn ăn, có mua thì phải có bán.

Nói đến đây, ông chủ quán vườn này kết luận rằng trong xã hội Việt Nam bây giờ, nhậu là một thứ văn hóa không thể thiếu, mọi thứ đều có mặt những cuộc nhậu, vui nhậu, buồn nhậu, không vui không buồn cũng nhậu, bàn chuyện làm ăn thì nhậu, bàn chuyện chính trị, văn hóa cũng nhậu, hẹn hò trai gái cũng nhậu, thậm chí, trong các buổi sinh hoạt đảng, đại hội đảng, nếu không tổ chức nhậu thì chẳng có ma nào đủ hào hứng mà phát biểu, góp ý xây dựng đảng. Không chừng, nhậu cũng là chính sách an dân của nhà nước, của đảng vì nó là thứ văn hóa đang rất thịnh hành.

Nhóm phóng viên tường trình từ Việt Nam.

Tám giờ vàng ngọc sau ngày Tết

Vũ Hoàng, phóng viên RFA

07-02-2014

Một bàn nhậu, ảnh minh họa. AFP photo

Kỳ nghỉ Tết nguyên đán năm nay kéo dài tới 9 ngày, nhưng xem chừng với nhiều cán bộ nhân viên tại Việt Nam thì vẫn chưa thể đáp ứng được hết nhu cầu ăn chơi, tiệc tùng, du xuân, chùa chiền... ghi nhận không khí những ngày làm việc đầu năm, Vũ Hoàng gửi đến quý vị bài tổng hợp sau.

Có lẽ câu nói “tháng giêng là tháng ăn chơi” đã thấm vào đầu óc của nhiều công chức Việt Nam, vì thế, mặc dù đã được nghỉ Tết đến 9 ngày, nhưng với nhiều vị thì dường như ngày làm việc đầu tiên mừng 7 Tết của năm Giáp Ngọ mới như chỉ bắt đầu cho... kỳ nghỉ Tết thực sự, bởi với họ, chuyện chúc Tết, chơi xuân, đi lễ, tụ tập bè bạn mới chính thức bắt đầu.

Không khí Tết như vẫn còn nguyên vẹn, với nhiều cơ quan, ngày đầu năm đi làm chỉ là thủ tục lấy lệ, nhất là năm nay, ngày đầu tiên đi làm lại rơi vào giữa tuần, nên chắc chắn không khí làm việc uể oải, điều hiu cho đến hết cả tuần là điều dễ hiểu. Chia sẻ với chúng tôi không khí ngày đầu quay trở lại làm việc, chị Thu Hường nhà ở Hàm Long, Hà Nội cho biết:

Sau 9 ngày nghỉ Tết, hôm nay là ngày đầu tiên chúng tôi có mặt tại cơ quan, thực ra, sau mấy ngày nghỉ ai nấy cũng vẫn hân hoan và về Tết vẫn còn trên môi người. Tay bắt mặt mừng, mỗi người rút ra một bao lì xì cứ tặng đi tặng lại, chúng tôi cũng chỉ loanh quanh ở cơ quan có một tí, gọi là có một chút ngày đi làm đầu năm, rồi người nọ người kia lại rủ nhau í ới đến nhà nhau, lại bắt đầu chén rượu, mút rôi cà phê với nhau, nói chung không khí Tết này cũng thường niên nhiều năm rồi.

Chị Hường cho biết theo kế hoạch, mọi người phải có mặt lúc 8.30 sáng, nhưng tận gần 10 giờ sắp mới đến, sau khi chúc Tết khoảng 30 phút xong, mọi người lại kéo từ nhà này sang nhà khác ăn uống, tuy mệt nhưng vui và chị cho biết, chắc phải sang tuần sau thì có lẽ mọi chuyện lại đi vào nề nếp được.

Còn với chị Thanh Nga, hiện đang làm kế toán cho một doanh nghiệp Nhà nước thì ngày làm việc đầu năm Giáp Ngọ đúng là hội hè, ăn chơi chứ không phải là ngày làm việc, chị kể:

Hôm nay là ngày đầu tiên sau kỳ nghỉ lễ 9 ngày, đến cơ quan cũng không làm gì, mọi người mở rượu ra uống chúc mừng nhau, rồi lại kéo nhau đi ăn, đi ăn về thì lại lên văn phòng ngồi một tí, nói chung cũng không động gì đến công việc. Các chị em thì lên lịch rủ nhau đi lễ, còn hội anh em thì kéo nhau ra chỗ nào đấy bài bạc, chị em rủ nhau đi xem bói hoặc lên phủ Tây Hồ lễ. Hôm nay em đi lễ mà lên đấy, mặc dù là ngày đi làm mà rất là đông chen chúc, bãi gửi xe, ngoài xe máy ra thì toàn ô tô công biển xanh thôi, kéo hàng dài, em nghĩ kỳ nghỉ lễ dài 9 ngày không thể đủ vì không khí lễ Tết vẫn còn tràn ngập khắp mọi nơi, văn phòng không khí làm việc vẫn chưa quay trở lại. Nói chung, em thấy các công sở vắng như chùa bà Đanh, hầu như là không có bóng nhân viên đi làm.

Chuyện kể ngày đầu năm của chị Nga cho thấy khá rõ 8 giờ vàng ngọc đã được sử dụng thế nào: anh em thì bài bạc, chị em thì lễ chùa, xem bói, các công sở vắng như chùa bà Đanh, nhưng có lẽ đáng chú ý hơn cả là chuyện mắt thấy tai nghe xe công biển xanh kéo hàng dài ở bãi đậu xe nơi chùa chiền, đình, phủ...

Trụ sở tiếp dân quận Cầu Giấy được đóng cổng đúng 11h trưa ngày 6/2/2014. Courtesy of dantri

Nói đến đây, khiến chúng tôi tò mò làm một phép thử, tìm kiếm những bài báo viết về xe công sử dụng vào mục đích riêng, thì tràn lan trên mạng internet với những tit bài như “*Phốt lờ lệnh cấm, xe biển xanh vẫn nghênh ngang ở lễ hội*” hay “*Xe biển đỏ, biển xanh kéo nhau đi lễ đền ông Hoàng Mười*” rồi “*Xe công lại gây ầm ĩ*” ở đó, các bài báo trích đăng ý kiến của người dân bức xúc về tình trạng lãng phí tài sản công dư luận đã đề cập từ bao năm mà vẫn không hề thuyên giảm.

Người dân cho rằng cần phải xử lý nghiêm các hành vi cố tình vi phạm để làm gương, vì họ đang dần mất lòng tin vào các vị công bộc, những người luôn lên tiếng kêu thực hành chống lãng phí nhưng họ lại “*điếc không sợ súng*” và chuyện cấm đoán chỉ là đề qua mắt dư luận mà thôi, đúng là “*phép vua thua lệ làng*”... chính phủ cứ cấm, quan chức cứ làm...

Nhưng hãy khoan bàn tới chuyện lãng phí, giờ mới quý vị cùng nghe chia sẻ khác của ông Toàn nhà ở quận Cầu Giấy vào ngày đầu năm khi đi xin xác nhận một sổ giấy tờ của gia đình tại UBND phường:

Chiều nay tôi vào ủy ban phường muốn xác nhận giấy tờ, gặp mấy người bảo vệ họ nói là các cô, các anh ở đây đi chúc Tết nên không có người

nào xác nhận công việc này. Vì vậy, tôi đành phải sang tuần sau (quay lại) may ra xin được xác nhận, mặc dù gia đình tôi đang cần phải xác nhận của UBND phường. Quang cảnh làm việc hiện nay thấy vắng vẻ, chưa đi vào nề nếp, tôi thấy là các công chức ở các phường sở vẫn còn lãng phí thời gian Nhà nước, vẫn chưa chấp hành nghiêm chỉnh lễ lối làm việc.

Chuyện ngày đầu năm các công sở làm việc vắng hoe, uê oải đã ít nhiều gây ra phiền toái cho người dân, mặc dù hậu quả không đến mức nghiêm trọng, nhưng tình trạng thiếu trách nhiệm và cắt xén giờ công trên của một số nhân viên hành chính cũng đáng để quan tâm, vì gián tiếp, họ cũng tạo ra sự lãng phí chung cho ngân sách quốc gia.

Được biết tháng 11 năm ngoái, Quốc hội Việt Nam đã thông qua *Luật thực hành tiết kiệm, chống lãng phí sửa đổi* nhưng tình trạng lãng phí vẫn diễn ra ở hầu khắp mọi lĩnh vực và “thiên biến vạn hóa” dưới nhiều hình thức khác nhau. Mặc dù, chuyện cắt xén giờ làm, 30% công chức sáng cấp ô đi tối cấp ô về, hay sử dụng tài sản công sai mục đích được nhắc đến rất nhiều nhưng xem chừng Chính phủ vẫn chưa có biện pháp xử lý hiệu quả.

Nói đến đây, khiến chúng tôi nhớ đến lời phát biểu của một vị đại biểu QH rằng hãy so sánh một người tham nhũng 1 tỷ đồng với một người ra quyết định làm lãng phí 5-7 chục tỷ đồng và đại biểu đó đặt vấn đề: ai là người gây thiệt hại cho dân, cho đất nước nhiều hơn?

Nhật, Thái, Hàn rêu rao người Việt

trộm cắp, ăn tham, xả rác

Vet.vn - Một số người Việt ở nước ngoài có hành động xấu như trộm cắp, lấy thức ăn quá nhiều rồi bỏ... khiến hình ảnh Việt Nam đang dần trở nên xấu xí. Một số nước thậm chí đã trưng biển cảnh báo bằng tiếng Việt về tình trạng này.

Mới đây, tờ Sankei Shimbun của Nhật đã đưa tin, một thành viên phi hành đoàn của Tổng công ty Hàng không Việt Nam (Vietnam Airlines) bị tình nghi buôn lậu hàng mỹ phẩm, quần áo ăn cắp và có thể đang tìm cách buôn lậu ra khỏi nước Nhật. Tình trạng người Việt Nam ăn cắp đồ tại Nhật cũng có xu hướng gia tăng.

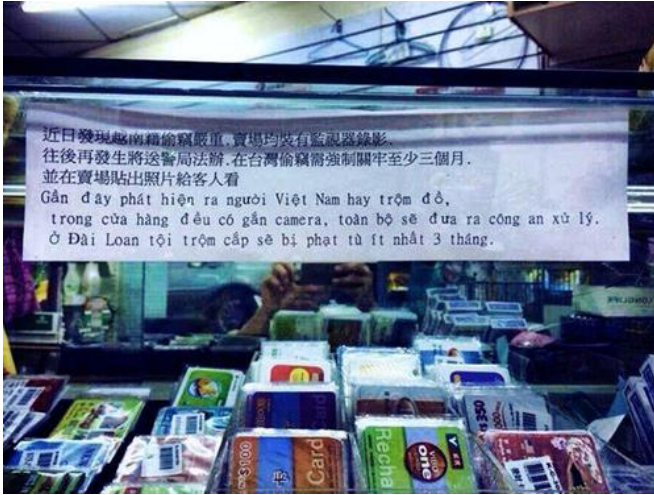
Những câu chuyện về người Việt ăn cắp, như giám đốc một công ty tên tuổi ở TP.HCM, vẫn lấy trộm ô dù trong siêu thị tại Nhật, lan truyền nhanh trên mạng xã hội khiến nhiều người cũng cảm thấy xấu hổ.

Biển cảnh báo tại một siêu thị ở Nhật Bản.

Nhiều siêu thị ở Nhật vì thế đã ghi biển "nhắc nhở", cảnh báo bằng tiếng Việt. Hồi tháng 6/2013, bức ảnh chụp biển cảnh báo hành vi ăn cắp vặt, cụ thể: “Ăn cắp vặt là phạm tội. Nếu ăn cắp vặt thì bị phạt tù dưới 10 năm. Ngay khi phát hiện ăn cắp vặt thì chúng tôi sẽ thông báo cho cảnh sát ngay lập tức. Camera phòng chống tội phạm đang hoạt động. Tăng cường điều tra”, đã được đưa lên mạng.

Không chỉ ở Nhật Bản, mà các nước và vùng lãnh thổ khác như Thái Lan, Đài Loan cũng đều có biển cảnh báo về thói trộm cắp vặt của người Việt.

Cảnh báo ăn cắp của người Việt ở Đài Loan

Ngoài ra, một thói quen xấu khác của người Việt Nam trước đây đã từng được cảnh báo qua một bức ảnh chụp tại một nhà hàng buffet (ăn uống tự chọn) ở Thái Lan.

Bức ảnh này ghi lại hình ảnh một tấm biển có dòng chữ Việt chưa chuẩn cú pháp, nội dung như sau: “Xin vui lòng ăn bấy nhiêu lấy bấy nhiêu, nếu ăn không hết sẽ phạt từ 200 bath đến 500 bath. Xin cảm ơn”.

*Biển tiếng Việt cảnh báo việc lấy thức ăn thừa ở một nhà hàng buffet
Thái Lan*

Nhiều thành viên cho rằng đây không phải là một chuyện hiếm gặp tại các nhà hàng Thái Lan

ຂໍຄວາມກະລຸນາຂອງທ່ານທີ່ມາອຸດໜູນຮ້ານຂອງພວກເຮົາຮັບຮູ້
ຂໍຄວນປະຕິບັດຖ້າຫາກທ່ານໃດຕັກອາຫານໄປກິນແລ້ວບໍ່ໝົດຈະ
ໄດ້ຄິດໄລ່ຂຶ້ນຕື່ມທີບໍ່ເທົ່າຂອງລາຄາທາງຮ້ານວາງໄວ້!
ເຊີນທຸກໆທ່ານກິນອີ່ມແລ້ວບໍ່ໃຈ

XIN QUÝ KHÁCH LƯU Ý

Quý khách ăn bao nhiêu chúng tôi rất vui lòng.
Trường hợp quý khách lấy đồ ăn không hết, buffet
chúng tôi phải tính thêm gấp 5 lần / 01 suất ăn.

Chúc quý khách ngon miệng.

Xin trân trọng cảm ơn!

Cảnh báo của người Việt ở khắp nơi

Bức ảnh tại một nhà hàng ở Singapore là minh chứng đáng buồn cho thói quen ăn uống thiếu văn minh của người Việt.

Cư dân mạng cũng lan truyền, bàn tán bức hình chụp tấm biển cấm vứt rác bữa bãi bằng tiếng Việt tại Hàn Quốc. Nội dung ghi trên tấm biển: 'Khu vực này cấm vứt bỏ rác thải sinh hoạt, nếu như không đúng luật sẽ bị phạt 1 triệu won (khoảng 19 triệu đồng)'.

Bên dưới tấm biển ghi danh tính người đứng đầu quận Chilgok (tỉnh Gyeongsang, Hàn Quốc) cùng số điện thoại liên lạc.

Những lời cảnh cáo được viết bằng tiếng Việt như trên, tại nhiều quốc gia đã khiến không ít người cảm thấy buồn và xấu hổ khi hình ảnh, đất nước mình đang trở nên xấu xí trong mắt người nước ngoài.

Khánh Chi (*tổng hợp*)

'Dậy sóng' với tâm thư của người Nhật gửi Việt Nam

(Tệ nạn xã hội) - Một bạn trẻ người Nhật từng du học ở Việt Nam vừa có bài viết gửi giới trẻ Việt Nam khiến dư luận xôn xao.

Bài viết về văn hóa con người Việt Nam của một bạn du học sinh Nhật. Nội dung bài viết như sau:

"Việt Nam – nhà giàu và những đứa con chưa ngoan

Tôi đang là một du học sinh Nhật, có hơn 4 năm sinh sống tại Việt Nam. Với ngần ấy thời gian, tôi đã kịp hiểu một đạo lý giản đơn của người Việt: “Sự thật mất lòng”. Song không vì thế mà tôi sẽ ngoảnh ngó trước những điều chưa hay, chưa đẹp ở đây. Hy vọng những gì mình viết ra, không gì ngoài sự thật, như một ly cà phê ngon tặng cho mảnh đất này, tuy đắng nhưng sẽ giúp người ta thoát khỏi cơn ngủ gục - ngủ gật trước những giá trị ảo và vô tình để những giá trị thật bị mai một.

Tôi có một nước Nhật để tự hào

Tôi tự hào vì nơi tôi lớn lên, không có rừng vàng biển bạc. Song, “trong đêm tối nhất, người ta mới thấy được, đâu là ngôi sao sáng nhất”.

Thế đấy, với một xứ sở thua thiệt về mọi mặt, nghèo tài nguyên, hàng năm gánh chịu sự đe dọa của hàng trăm trận động đất lớn nhỏ lại oằn mình gánh chịu vết thương chiến tranh nặng nề, vươn lên là cách duy nhất để nhân dân Nhật tồn tại và cho cả thế giới biết “có một nước Nhật như thế”.

Tôi tự hào vì đất nước tôi không có bề dày văn hiến lâu đời nên chúng tôi sẵn sàng học hỏi và tiếp nhận tinh hoa mà các dân tộc khác “chia sẻ”. Từ trong trứng nước, mỗi đứa trẻ đã được học cách cúi chào trước người khác. Cái cúi chào ấy là đại diện cho hệ tư tưởng của cả một dân tộc biết trọng thị, khiêm nhường nhưng tự trọng cao ngời.

Tôi tự hào vì đất nước tôi được thử thách nhiều hơn bất kỳ ai. Khi thảm họa động đất sóng thần kép diễn ra, cả thế giới gần như “chấn động”. Chấn động vì giữa hoang tàn, đổ nát, đói khổ và biệt lập, người ta chỉ nhìn thấy từng dòng người kiên nhẫn xếp hàng nhận cứu trợ và cúi đầu từ tốn cảm ơn. Không có cảnh hôi của, lên giá, cướp bóc, bạo lực nào diễn ra giữa sự cùng khổ. Chỉ chưa đầy một năm sau khi hàng loạt thành phố bị xóa sổ hoàn toàn, sự sống lại bắt đầu hồi sinh như chưa từng có biến

cổ nào đã xảy ra. Thế đấy, không có những thành tích to lớn để nói về nước Nhật nhưng thương hiệu “made in Japan”, là thương hiệu uy tín vượt trên mọi khuôn khổ, tiêu chuẩn khắt khe, được toàn cầu tôn trọng nhất mà tôi từng biết.

Bạn cũng có một nước Việt để tự hào

Nói Việt Nam là một “nhà giàu”, quả là không ngoa. Giàu tài nguyên, giàu truyền thống, giàu văn hóa... Nhưng con cháu của nhà giàu, sẽ phải đối mặt với những vấn đề nan giải của nhà giàu. Và không phải ai cũng biết cách sống có trách nhiệm trong sự giàu có ấy.

Thật đáng tự hào nếu bạn được lớn lên ở một đất nước được thiên nhiên ưu đãi với rừng vàng biển bạc. Đáng xấu hổ nếu xem đó là khoản thừa kế kếch xù, không bao giờ cạn. Thật tiếc đó lại là những gì tôi thấy.

Tại các thành phố, chỉ cần nhà mình sạch sẽ là được, ngoài phạm vi ngôi nhà, bản đến đâu, không ai quan tâm. Ở các nhà máy, nếu không biết dọn rác thải ở đâu, họ sẽ cho chúng ra ngoài đường, sông suối, biển cả vì đó là “tài sản quốc gia” – đã có quốc gia lo, không phải việc của mỗi người dân. Tại một đất nước mà 80% dân số sống bằng nghề nông, đất đai, nước ngầm hầu như đã bị nhiễm độc, đến nỗi, người ta nói vui trong năm nữa thôi sẽ là thời đại của ung thư vì ăn gì cũng độc, không ít thì nhiều, không thể khác. Vì sao nên nổi?

Thật đáng tự hào vì Việt Nam có 4000 năm văn hiến. Thật xấu hổ nếu 4000 năm văn hiến chỉ là một chương trong sách lịch sử chứ không được thể hiện trong cách hành xử đời thường. Thật buồn vì đó cũng là điều tôi thấy mỗi ngày.

Hãy chỉ cho tôi thấy rằng tôi đã sai nếu nói: Người Việt không biết xếp hàng, xếp hàng chỉ dành cho học sinh tiểu học; người Việt không biết tự hào về người Việt, nếu không thì Flappy Bird đã không phải chết yểu đau đớn; người Việt chửi hay còn hơn hát, cứ xách ba lô ra tới thủ đô một chuyến thì sẽ được mục sở thị; người Việt vẫn còn luyện tiếu văn hóa làng xã, giai cấp nếu không phải thế thì họ đã không đứng thẳng người chửi đồng và cúi rạp mình trước quyền lực bất công mà chẳng dám lên tiếng; người Việt có đôi mắt siêu hạng nhất vì nhìn đâu cũng thấy cơ hội để mảnh mun, lọc lừa.

Tôi chưa từng thấy đất nước nào mà các bậc mẹ cha dạy dỗ con cháu cố gắng học hành để sau này là bác sỹ, phi công, thuyền trưởng... mà xuất

phát không vì đam mê mà vì phong bì nhiều, đút lót dễ, giàu sang mấy
hồi... Vì đâu nên nỗi?

Người Việt có một nền di sản độc đáo, một nguồn sức mạnh vô cùng to
lớn, ai cũng nhìn thấy, chỉ có người Việt là không thấy hoặc từ chối nhìn
thấy. Vì sao nên nỗi?

Tôi đang nhìn thấy một thế hệ, họ không còn biết phải tin vào điều gì,
thậm chí còn không dám tin vào chính mình. Là một người Việt – khó
lắm! Thật vậy sao?"

Vấn nạn chơi lô đề

An Nhiên, thông tin viên RFA, Bangkok 6-11- 2013

Đánh đề hay chơi đề (minh họa) - Nguoiduatin

Đánh hay chơi đề một hình thức cờ bạc trá hình, đang gây ra những vấn nạn xã hội báo động tại Việt Nam.

Lan tràn chơi lô đề

Chơi hay đánh số đề tại Việt Nam là hình thức đánh bạc dựa theo kết quả xổ số kiến thiết trong từng ngày, từng buổi. Tại miền Nam thì xổ số kiến thiết mỗi ngày lúc 4 giờ chiều, còn ở phía Bắc thì một ngày có 2 đợt xổ số vào buổi chiều và tối. Khắp cả các tỉnh thành trên cả nước Việt Nam, hầu như nơi nào cũng có một đài xổ số kiến thiết riêng.

Về nguyên tắc, nhà nước Việt Nam khuyến khích người dân mua vé số để đóng góp xây dựng đất nước; tuy nhiên ý nghĩa tốt đẹp đó không những không thực hiện được mà còn là điều kiện tạo nên một loại công việc hằng ngày mang lại lợi nhuận cho một số tay đầu nậu, trong khi đó những người chơi mong được may mắn lại rơi vào cảnh say máu đỏ đen. Chị Hồng - cư ngụ tại quận Bình Tân - có người thân đang là người nghiện chơi đề, đã cho chúng tôi biết:

“Ma đề mà, đâu bao giờ bỏ được đâu, cứ hứa là bỏ, làm việc có bao nhiêu không ăn, không có bao nhiêu tiền, nhưng cứ trích ra đề mà chơi đề, không bao giờ bỏ được, thiếu nợ nhiều, khóc lóc, xin ở nhà trả nợ cho lần này nữa thôi, hứa không chơi nữa, xong rồi vẫn như vậy, cứ vài tháng

mấy chục triệu, ở nhà phải đi mượn nợ để trả, cứ như vậy hoài, như vậy hoài, mượn xong phải trả, trả xong lại mượn.”

Các cụ già chơi lô đề ngay trên hè phố. Blog xosothantai

Anh Nhật đang cư ngụ ở trong một con hẻm tại quận 12, thỉnh thoảng cũng chơi đề cho chúng tôi biết cái cảm giác người chơi đề trong giờ đợi xổ số:

“Tôi thấy trong xóm của tôi ai cũng chơi đề hết đó, từ đứa con nít cũng biết, nói chung ở xóm lao động ở Sài Gòn này là người người chơi, nhà nhà chơi và ai ai cũng biết chơi đề. Đợi xổ số rất là hồi hộp, khi mà xổ ra đó, có số của người ta mới mua hồi trưa đó nếu thắng họ mừng họ nhảy, còn nếu thua thì mặt họ buồn xo.”

Ma đề mà, đâu bao giờ bỏ được đâu, cứ hứa là bỏ, làm việc có bao nhiêu không ăn, không có bao nhiêu tiền, nhưng cứ trích ra để mà chơi đề, không bao giờ bỏ được, thiếu nợ nhiều, khóc lóc, xin ở nhà trả nợ cho lần này nữa thôi, hứa không chơi nữa, xong rồi vẫn như vậy

Chị Hồng

Chị Hồng cho biết trong xóm của mình vào giờ chiều:

“Trong cái hẻm mà tôi ở đó, từ đầu hẻm cho tới cuối hẻm đó, cứ khoảng bốn giờ mấy năm giờ chiều - tới giờ xổ số đó - là nhà nào cũng bắt cái loa lên ngồi trước cửa nhà hết đó, hầu như là nguyên cả dãy luôn, chỉ là ngay khu tôi ở thôi đó, chưa tính mấy khu khác đó. Khoảng bốn giờ, bốn giờ mấy đó, họ nôn nao họ ngồi, họ tìm máy casset, ở chỗ này không có thì đi chỗ khác.”

Khi mà cuộc sống ngày càng khó khăn, việc làm không có, giá cả mọi thứ sinh hoạt tăng đều đều, người chơi đề khi thắng được thì vui mừng, cảm thấy hạnh phúc, và muốn thắng nữa, nhưng càng chơi càng dễ bị sa lầy, mà không thể thoát ra được. Khi thua thì đi mượn tiền, nợ chồng nợ để rồi họ trả giá bằng việc gia đình ly tán, có khi bị các chủ nợ xiết chặt, hãm dọa. Có người rơi vào đường cùng nghĩ quần muốn tự tử cho dứt nợ.

Vì sao đánh đề thu hút được nhiều người. Lý do vì cách thức trúng đề cao hơn trúng vé số nhiều mà không cần phải đóng thuế, mua 2 con số trúng được 1 thắng 70, mua 3 con số trúng được 1 thắng 700, ...vì thế mà nhiều người đã như con thiêu thân lao vào những con số đề một cách mù quáng. Một luật sư nữ đang làm việc tại Tp. Hồ Chí Minh xin giấu tên cho chúng tôi biết, cô ta rất bức xúc khi chứng kiến cả một khu phố chơi đề tại miền Bắc :

Một cụ bà ngoài 70 tuổi (phải) đọc số lô đề để “thư ký” vào bảng -Photo Ha An/TN

Trong cái hẻm mà tôi ở đó, từ đầu hẻm cho tới cuối hẻm đó, cứ khoảng bốn giờ mấy năm giờ chiều tới giờ xổ số đó là nhà nào cũng bắt cái loa lên ngồi trước cửa nhà hết đó, hầu như là nguyên cả dãy luôn, chỉ là ngay khu tôi ở thôi đó, chưa tính mấy khu khác đó

Chị Hồng

“Tôi là đang sống ở miền Nam Việt Nam, nhưng mà khi tôi về miền Bắc, đặc biệt về những cái xã, cách Hà Nội chừng 25 cây số thôi; thế nhưng mà khi tôi từng chứng kiến một vụ số đề rất là lớn. Tức là cả một xã dính vào cái con đường chơi hội - chơi đề, khi mà vỡ cái đường dây hội đó cả một xã lên tới tổng tiền hàng trăm tỉ. Và như thế là gần như là ngậm đắng nuốt cay, vì khi mà các hộ dân đó làm những cái đơn đó lên xã, cái chính

là cái chủ đề nó bỏ cao chạy xa bay rồi, tất cả các gia đình vợ chồng, nhiều khi là chồng chơi thì giấu vợ hoặc là vợ chơi thì giấu chồng, thì khi nó đổ bể ra như thế thì ai cũng biết và dẫn tới sự thật rất đau lòng cắn xé lẫn nhau; tức là vợ chồng có những cái chuyện rất là... Có thể có những trường hợp cảm thấy là không muốn sống cùng nhau nữa vì cái chuyện đề đóm. Nó là một cái vấn nạn mà hiện nay là không chỉ riêng ở miền Bắc Việt Nam, mà ở miền Nam Việt Nam cũng có rất là nhiều”

Vai trò của chính quyền

Người chơi số đề dễ dàng để mua những con số mà họ muốn qua các hình thức như gọi điện thoại, hay nhắn tin, thậm chí có thể gọi mail, đánh điện tín, hoặc đi đến nơi chỗ ghi đề. Dù biết rằng chơi đề là phạm pháp, nhưng những người chơi đề và người thầu đề đều vẫn cố tình vi phạm. Vì có cầu ắt có cung, những nhà thầu đề do muốn người chơi ghi số ở mình nên đã lót tay cho những người có chức quyền tại khu vực họ ghi đề để được làm việc thuận tiện hơn, và từ đó người chơi số cũng không phải lo lắng nhiều khi muốn mua số đề, Chị Hồng cho chúng tôi biết những người ghi đề ở khu vực Chị đang cư ngụ:

“Đó là cuộc sống của người ta rồi đâu có sợ công an được, giờ mình không làm người khác cũng làm, mình làm trốn mà, giờ làm thấy có tiền như vậy, trốn trong nhà làm, đâu bỏ được nếu công an biết, bị động thì mình ngưng khoảng một tuần, tuần sau làm lại bình thường không sao hết, mình có tinh báo hết, nghề này là quen biết hết, có chung chi rồi hết cho nên không sao hết, cứ mà có bị động, thì có người báo cho mình ngưng thời gian,”

Vấn đề hình phạt thì trong bộ luật hình sự của nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam cũng đã sử dụng rất rõ và rất là nghiêm khắc rồi; nhưng cái vấn đề ở đây là vấn đề ý thức, và phải đẩy mạnh cái công tác về tuyên truyền, cái ý thức cho người dân

Một nữ Luật sư

Luật sư nữ xin giấu tên đã cho đài ACTD biết quan điểm của mình về vấn đề chơi vé số, số đề:

“Xổ số kiến thiết nó không liên quan đến vấn đề đề đóm, cái chuyện đề này là do nhận thức của một cái bộ phận xã hội và chuyên gia tâm lý đánh vào cái lòng tham này thôi,”

Cô Luật sư tiếp tục cho chúng tôi biết cách hạn chế để cho người dân dùng vướng vào những con số đề:

“Đối với việc chơi đề ở Việt Nam là họ cấm, mà các cơ quan quản lý họ cũng rất là quan tâm đến vấn đề này, có hình phạt rất là nghiêm đối với chuyện là chơi cờ bạc hay là đề đóm. Vấn đề hình phạt thì trong bộ luật hình sự của nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam cũng đã sử dụng rất rõ và rất là nghiêm khắc rồi; nhưng cái vấn đề ở đây là vấn đề ý thức, và phải đẩy mạnh cái công tác về tuyên truyền, cái ý thức cho người dân .”

Tương tự nhiều vấn nạn khác tại Việt Nam, việc thi hành pháp luật của các cơ quan chức năng không nghiêm, có thể được cho là hình thức dung dưỡng cho các tệ nạn tồn tại như nạn đánh đề.

Mua bằng giả ở Việt Nam dễ như 'mua rau'

14 - 03 - 2012

trích báo Người Việt

HÀ NỘI (NV) - *Mua bằng giả đủ mọi loại, từ trung học tới đại học có thể ví dễ như mua rau ở chợ tại Việt Nam. Báo Thanh Niên ngày 13 tháng 3, 2012 đã phải kêu lên rằng nhiều nhóm, tổ chức hay cá nhân “công khai... làm bằng giả.”*

Hoàng tại điểm hẹn với phóng viên (ảnh 1) và đưa ra một bằng giả giống y thật cho phóng viên xem (ảnh 2). (Hình: Thanh Niên)

Tờ báo Thanh Niên kể chuyện phóng viên của họ đi “thực tế” đã gặp người “đầu mối làm bằng giả” ở Hà Nội thì được hỏi ở “tỉnh nào để giới thiệu đồng nghiệp tiếp nhận đơn đặt hàng; không hạn chế số lượng và loại bằng cấp 'kể cả bằng của ngành công an.' Biết chúng tôi ở Sài Gòn, người này cho số điện thoại (016525935xx), nói của Nguyễn Minh Hoàng.”

Theo nguồn tin, tùy loại bằng và của trường nào cấp mà giá dịch vụ có thể từ 2.5 triệu đồng đến 10 triệu đồng một cái bằng giả.

Những lời “chào hàng” dịch vụ làm bằng giả tại Việt Nam có thể tìm thấy rất nhiều trên Internet. Gỡ nhóm từ “bằng giả” có thể thấy hiện ra tới 35 triệu địa chỉ hay trang thông tin về bằng giả, trong đó không ít những

“đầu mối” nhận cung cấp bằng giả đủ mọi loại với các số điện thoại liên lạc.

Bản tin ký sự của báo Thanh Niên thuật lại cuộc hẹn của phóng viên với một “đầu mối” của nhóm làm bằng giả có tên Nguyễn Minh Hoàng và được cho xem một số mẫu bằng giả “có đóng dấu tròn đỏ tươi, chữ ký của hiệu trưởng hằn hoi” và còn được bảo đảm máy móc in ấn hiện đại và kẻ làm bằng giả đã “mua phôi, tem của Bộ Giáo Dục, làm giống như thật, không dễ gì phát hiện ra được!”

Mới ngày 11 tháng 2, 2012, báo Quảng Ninh loan tin Nguyễn Thị Hạ, 51 tuổi và Bùi Tiến Hùng, 71 tuổi, ở huyện Vân Đồn đã bị kết án mỗi người một năm tù vì cung cấp bằng tốt nghiệp trung học “hệ bổ túc” cho một người cần bằng để đi học “thợ lò.” Phần lớn các người có nhu cầu bằng cấp giả là đám quan chức đảng viên của đảng CSVN cần thăng quan tiến chức. Đây là chuyện rất phổ biến tại Việt Nam trong nhiều năm qua. “Hàng trăm bằng tốt nghiệp Trung Học Phổ Thông và giấy chứng nhận tốt nghiệp bổ túc ở Đồng Bằng Sông Cửu Long vừa được Sở Giáo Dục-Đào Tạo thành phố Cần Thơ xác định là giả. Rất nhiều chủ nhân của các bằng cấp giả này là cán bộ cơ sở.” báo Người Lao Động ngày 22 tháng 8, 2010 đưa tin. Theo nguồn tin này, ít nhất là 10 quan chức thành phố Cần Thơ đã dùng bằng cấp giả để tiến thân, hầu hết không thấy nêu tên là những ai.

Ngày 3 tháng 7, 2011, báo điện tử VNExpress cho biết “hơn 40 cán bộ sử dụng bằng giả bị phát hiện ở các huyện An Phú và Thoại Sơn tỉnh An Giang.” Trước đó không lâu, cũng VNExpress ngày 8 tháng 4, 2011 nói rằng “280 cán bộ, giáo viên ở Sóc Trăng xài bằng giả.”

tu Gia Xi -
 lambanggiare.wordpress.com

Làm Bằng Đại Học Giá Rẻ - Uy Tín

Chúng tôi làm Bằng - Sửa Bằng - Học Bằng - Công Chứng Bằng Nhanh

**Nhận làm bằng đại học giá rẻ nhất -
 0995.46.75.72 Mr Phong**
 7 Tháng Năm 2017

Hình chuẩn nhận làm bằng đại học, bằng cao đẳng, bằng trung cấp, cấp 3... mình làm được tất cả các trường ở Hà Nội, Thành phố Hồ Chí Minh và các tỉnh, đảm bảo giao hàng nhanh lại với nhận tiền. Bằng được làm bằng thủ bằng chất được cấp từ các trường và bản đảm bảo chất lượng như bằng thật, làm công chứng nhà nước chuẩn mực.

Cách thức làm việc:

Mức bằng mới
 - Nhận làm bằng đại học giá rẻ nhất - 0995.46.75.72 Mr Phong

Giá 25k

- Giao dịch cấp một ngày
 tiếp tại Hà Nội và TP.HCM,
 mọi cấp, tất cả thông tin khách hàng, Giao hàng đều do Bằng Bằng Bằng, Học Bằng... 25 ngàn

Bằng giả rao bán trên Internet. (Hình: Thanh Niên)

Một huyện, 52 cán bộ dùng bằng giả

07- 06- 2011

trích báo Người Việt

AN GIANG (TT) - Báo Tuổi trẻ hôm 7 tháng 6 dẫn lời ông Nguyễn Văn Thanh, bí thư Huyện Ủy An Phú, tỉnh An Giang cho biết: “Sẽ xử lý kỷ luật 52 cán bộ đảng viên ở huyện này sử dụng bằng giả, không hợp pháp.”

Một số bằng giả bị phát hiện tại Việt Nam. (Hình: VNE)

Theo lời bài báo, sau khi có đơn tố cáo 54 cán bộ trong huyện sử dụng bằng giả, Huyện Ủy An Phú đã phát hiện có tới 52 cán bộ đảng viên huyện này sử dụng bằng tốt nghiệp bổ túc trung học phổ thông giả, không hợp pháp.

Trong số đó có 1 cán bộ Phòng Lao Động Thương Binh & Xã Hội huyện; còn lại là bí thư, phó bí thư Đảng ủy, chủ tịch, phó chủ tịch một số xã; và nhiều cán bộ đứng đầu các ban ngành, đoàn thể cấp xã.

“Ông Thanh cho hay theo thông tin trên những tấm bằng tốt nghiệp thì hội đồng thi tốt nghiệp được tổ chức tại TP Cần Thơ, TP.HCM, Đồng Nai... Tuy nhiên qua kiểm tra những hội đồng thi đó không có thật.”

Một cán bộ ở Huyện Ủy An Phú tiết lộ rằng 52 cán bộ đều nhìn nhận mình sử dụng bằng không hợp pháp, một số người thừa nhận do thi tốt

ngiệp THPT hệ bổ túc nhiều lần không đậu nên phải... chạy lo bằng, có người chi 3-4 triệu đồng, có người chi 5-6 triệu đồng. (PL)

Nguồn tin này cho biết thêm, dịch xài bằng giả xuất hiện từ sau năm 1975, rộ lên vào đầu thập niên 1980 trở về sau vì chủ trương “chuẩn hóa cán bộ” của chính quyền cộng sản Việt Nam.

Người ta ước tính có đến 90% cán bộ các cấp khắp Việt Nam khai đã “tốt nghiệp đại học.” Sau tỉ lệ này lai rai xảy ra nhiều vụ tố giác hoặc phanh phui ông này xài bằng giả, bà kia xài bằng “lụi” .

Báo Người Lao Động còn nêu vụ một cô giáo mầm non tên Trần Thị Thu Trang bị tố xài bằng giả tại thành phố Mỹ Tho hồi đầu năm rồi. Bà Thu Trang xác nhận đã mua bằng đại học với giá 20 triệu đồng, tương đương 1,000 đôla để được mang danh “tốt nghiệp đại học” trong những lần đưa du khách đi thăm các cồn đảo ở Mỹ Tho. Cũng nhờ tấm bằng đại học giả này, bà Thu Trang được thu nhận làm cô giáo ở một trường mầm non.

Còn tại huyện Cái Bè, tỉnh Tiền Giang, một loạt 5 cán bộ lãnh đạo một xã bị mất chức vì xài bằng tốt nghiệp trung học giả. Trong số các ông bà “liều mạng” này có trưởng công an, phó trưởng công an và cả lãnh đạo đảng bộ xã.

Kể tiếp, nhiều địa phương khác như thị trấn Chợ Gạo, tỉnh Tiền Giang; đội Quản Lý Thị Trường tỉnh Long An; tỉnh Cà Mau... đều xuất hiện nhiều khuôn mặt cán bộ lãnh đạo xài bằng giả để được lên chức, lên lương. Có người còn nhờ bằng giả mà leo tới chức chánh án tòa Cà Mau...

Một phúc trình được tiết lộ từ nhiều năm trước còn cho thấy, chỉ riêng tỉnh Cà Mau có đến 600 cán bộ sử dụng bằng cấp “không có thật.” Dự luận cho rằng nếu Việt Nam làm một cuộc điều tra rạch ròi, chắc chắn sẽ làm “lòi chành” ít nhất 90% cán bộ nhà nước xài bằng giả, từ trung ương cho đến địa phương. (PL)

“Phao” thi vẫn trắng sân trường

Tuổi Trẻ – Thứ hai, ngày 04 tháng sáu năm 2012

TT - Cuối ngày thi thứ hai, Bộ GD-ĐT cho biết có năm thí sinh hệ THPT và bảy thí sinh hệ giáo dục thường xuyên bị đình chỉ thi. Bộ đánh giá ngày thi thứ hai được tổ chức thực hiện nghiêm túc.

“Phao” thi trước cổng hội đồng thi Trường THPT Võ Thị Sáu, Bình Thạnh, TP.HCM Ảnh: L.Trang

Trong khi đó tại Hà Nội, tuy không khí trường thi yên ả nhưng sau mỗi buổi thi, nhiều thí sinh ra khỏi cổng trường đã giờ tài liệu, phao ruột mè ra ra kiểm tra kiến thức hoặc vút vương vãi. Trong buổi thi lịch sử, “phao” xuất hiện ở trước nhiều điểm thi khác trong nội thành Hà Nội. Tại điểm thi Trường THPT Trung Văn, nhiều thí sinh bàn luận sôi nổi xung quanh chuyện mang “phao” vào phòng thi. Một số thí sinh rời điểm thi Trường THPT Lê Quý Đôn - Đống Đa cũng giờ “phao” xé vút trên đường.

Phổ biến khắp nơi

Ngay tại TP.HCM cũng dễ dàng nhìn thấy các loại phao thi được thí sinh vút lại sau các buổi thi. Điển hình như tại hội đồng thi Trường THPT Võ Thị Sáu, Bình Thạnh, sau cả hai buổi thi môn địa lý và lịch sử đều có “phao” vút rải rác, có cả dạng “phao” đóng thành cuộn. Tại TP.HCM, một thí sinh bị đình chỉ thi do mang tài liệu vào phòng thi môn địa lý.

Ở Đắk Lắk, trong buổi thi môn địa lý sáng 3-6 có hai trường hợp thí sinh tại hội đồng thi Trường THPT Phan Đăng Lưu (huyện Krông Búk) và hội

đồng thi Buôn Ma Thuột số 1 (Trường THPT Hồng Đức) bị đình chỉ thi, hủy kết quả do mang tài liệu vào phòng.

Tại Bạc Liêu, Cà Mau, Đồng Nai... tình trạng thí sinh dùng “phao” vẫn xảy ra. Tại Trường THCS Võ Thị Sáu (TP Bạc Liêu), kết thúc giờ làm bài môn lịch sử, nhiều thí sinh đã bỏ lại “phao” thi ở sân trường, hành lang, thùng rác. Có thí sinh còn lấy “tài liệu mini” ra đối chiếu với phần bài làm của mình trước khi ra về. Trong nhà vệ sinh, “phao” thi vương vãi, thậm chí có cả một quyển “Đề cương ôn tốt nghiệp THPT - môn lịch sử” khổ giấy A4.

Trong khi đó tại Cà Mau, kết thúc buổi thi môn lịch sử, vài thí sinh thi ở hội đồng thi Trường THPT Phan Ngọc Hiển (huyện Năm Căn) phản ánh trong giờ làm bài môn sử, một số thí sinh vô tư giờ tài liệu thu nhỏ ra xem nhưng giám thị coi thi đứng phía trên có vẻ làm lơ.

Thu “tiền trà nước” vì quyền lợi thí sinh (!)

Tại Bạc Liêu, nhiều trường đã thu mỗi thí sinh dự thi 50.000 đồng. Số tiền này gồm 10.000 đồng lệ phí thi, còn lại dùng làm “tiền trà nước” cho giám thị. Ông Trác Văn Đây, phó giám đốc kiêm người phát ngôn của Sở GD-ĐT Bạc Liêu, cho biết: “Sở không chỉ đạo thu tiền trà nước và cũng không nắm trường nào thu. Đó là việc làm và quyền hạn của hội phụ huynh”. Còn ông Đỗ Tấn Lực, hiệu trưởng Trường THPT Phan Ngọc Hiển, cho biết: “Việc thu tiền này do hội cha mẹ học sinh làm, có hỏi ý kiến nhà trường nhưng nhà trường không can thiệp vì đó là quyền lợi của con em họ”. Một giáo viên ở huyện Hồng Dân cho biết việc thu “tiền trà nước” để thể hiện lòng hiếu khách đối với các giám thị từ nơi khác đến làm nhiệm vụ tại trường mình.

Việc thu tiền này dù do hội cha mẹ học sinh thực hiện nhưng nhiều phụ huynh không hoàn toàn đồng ý. Bà L.T.H. (phường 8, TP Bạc Liêu, có con dự thi tốt nghiệp THPT) cho biết: “Giám thị đã có chế độ theo quy định, không cần thiết phải có thêm tiền trà nước. Tuy nhiên vì các phụ huynh khác đều đóng, mình không đóng thì coi kỳ” - bà nói.

NHÓM PV - CTV TUỔI TRẺ

Giám thị bị tố tung 'phao' làm rối phòng thi

05- 06- 2012

trích báo Người Việt

BẮC GIANG (NV) -Lần đầu tiên trong lịch sử trường thi ở Việt Nam, một đoạn phim quay lén cảnh các giám thị ném bài giải vào phòng thi tốt nghiệp trung học (tú tài) cho thí sinh “gà” được công bố trước “bàng dân thiên hạ.”

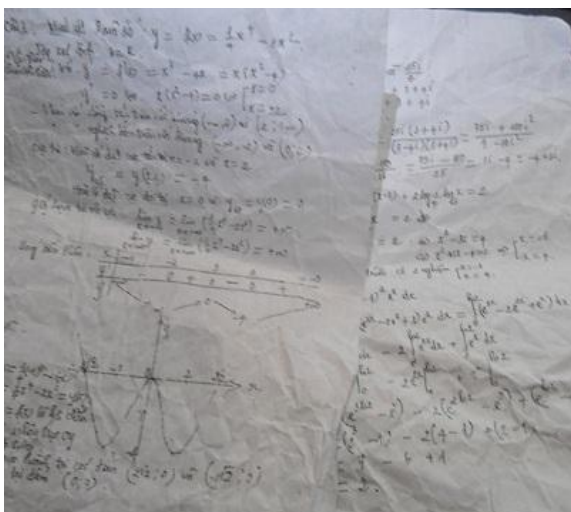
Cảnh chép tài liệu bị quay phim tại phòng thi. (Hình: báo Dân Trí)

Hết đường chối cãi về tình trạng bê bối, bất công của mình, giám đốc Sở Giáo Dục tỉnh Bắc Giang đã phải lột chức ông chủ tịch hội đồng thi Đồi Ngô.

Báo Dân Trí cho biết, tại hội đồng thi tốt nghiệp trung học đặt tại trường Đồi Ngô thuộc tỉnh Bắc Giang, đoạn băng quay lén cho thấy các giám thị coi thi “tà tà,” ra đứng ở hành lang phòng thi nói chuyện vãn. Họ bỏ mặc thí sinh trong phòng tha hồ quay cóp, chép bài của nhau. Chưa hết, các vị giám thị còn ném bài giải vào phòng thi cho học sinh “gà” của mình làm bài.

Báo Dân Trí còn cả quyết rằng đề bài thi một số môn như toán, ngoại ngữ... đã được giải ngay tại phòng làm việc của hội đồng thi. Sau đó, một số giám thị thân nhiên dùng bài giải này trao cho thí sinh ngồi trong phòng thi. Riêng môn thi trắc nghiệm, có giám thị thu nhỏ bài giải và “tuồn” “phao” cho thí sinh. Một số nhân chứng còn cho biết thêm, hội đồng thi tốt nghiệp trung học tại trường Đồi Ngô cần th â ẫn cho người

thu lại hết các “phao nội bộ” để tránh bị bại lộ. Vài người còn cho biết, người nhà và thí sinh trước đó được yêu cầu đóng tiền gọi là “phục vụ thí cử” để thực hiện chủ trương “chống trượt.”

Đáp án đề thi này của giám thị ném vào phòng thi cho thí sinh. (Hình: báo Dân Trí)

Không may, có người bí mật đặt máy quay phim ghi lại đầy đủ hình ảnh về hoạt động “chống trượt” của giám thị hội đồng thi Đồi Ngô thuộc huyện Lục Nam, tỉnh Bắc Giang. Sáng ngày 5 tháng 6, đoạn phim này được tung lên mạng làm dư luận sững sờ.

Theo VTC News, sáng ngày 5 tháng 6, giám đốc Sở Giáo Dục Bắc Giang thừa nhận các giám thị tung phao cho thí sinh trong các buổi thi tốt nghiệp đúng là nhân viên của mình. Ông này cũng cho biết đã đình chỉ công việc của chủ tịch hội đồng coi thi Đồi Ngô. (PL)

Thi tốt nghiệp trung học ở Việt Nam vẫn còn gian lận

12-06-2012

trích báo: Người Việt

Thầy giáo chống tiêu cực thi cử: 'Nếu công bố tiếp clip phao thi, tôi không có đất sống'

HÀ NỘI (NV) - Gian lận thi tốt nghiệp trung học ở Việt Nam vẫn diễn ra “đại trà” nên nhờ vậy tỉ lệ tốt nghiệp các tỉnh cả nước báo cáo những năm qua cao gần 100%.

Thí sinh sử dụng “phao” thi trong giờ thi môn Toán. (Hình VNExpress chụp lại từ video clip)

Tuần trước, một đoạn video clip tung lên mạng qua báo điện tử VNExpress cảnh quay cốp tự do tại hội đồng thi Đồi Ngô, huyện Lục Nam, tỉnh Bắc Giang, làm dư luận sừng sốt. Video clip này do ông Đỗ Việt Khoa, một cựu giáo viên ở Hà Tây nổi tiếng chống gian lận thi cử của mấy năm trước, gửi cho báo chí.

Video clip chỉ dài hơn 6 phút do một học sinh quay trong giờ thi Hóa Học ngày 2 tháng 6, 2012 ở trường thi Đồi Ngô “thí sinh thoải mái trao đổi, 'chép' phao. Có người từ bên ngoài đưa bài giải vào và các thí sinh chép lại rồi truyền cho nhau trước sự thân nhiên của các giám thị phòng thi.”

Video clip quay cốp ở Đồi Ngô (bí thư tỉnh ủy tỉnh này là Nông Quốc Tuấn, con trai ông cựu Tổng Bí Thư Nông Đức Mạnh) được tung ra sau khi có bản tin của Sở Giáo Dục Bắc Giang ngày 4 tháng 6, 2012 loan báo kỳ thi tốt nghiệp trung học phổ thông ở đây năm học 2011-2012 “diễn ra an toàn, đúng quy chế.” Bản tin này cho biết sau 3 ngày thi “không có giám thị, thí sinh vi phạm quy chế thi, công tác phối hợp, chỉ đạo, tổ chức, chuẩn bị và thực hiện bảo đảm đúng kế hoạch của ban chỉ đạo tỉnh.”

Ít giờ sau khi báo mạng VNExpress đưa tin và tung video clip quay cốp ở Đồi Ngô, ông Nguyễn Đức Hiền được phỏng vấn mới nói, “tôi thấy bất ngờ và đây là điều đáng tiếc.” Chủ tịch hội đồng coi thi ở Đồi Ngô cũng xác nhận vụ việc xảy ra như vậy.

Em học sinh quay clip được VNExpress tiếp cận nói rằng em còn giữ nhiều clip khác chứng minh sự vi phạm thi cử ở hội đồng thi này diễn ra trong cả 6 môn thi và có dấu hiệu của sự “chỉ đạo ở trên.”

Theo VNExpress, “trong suốt 3 ngày thi, các học sinh đều xác nhận, được thầy cô ném phao 3 môn và được giám thị cho chép bài 3 môn còn lại. Lúc đầu giờ, các giám thị tỏ ra nghiêm túc nhưng chỉ 10-15 phút sau thí sinh có thể quay bài mà không bị nhắc nhở. Còn trong các buổi thi trắc nghiệm và Toán, giám thị để mặc cán bộ của trường vào tận phòng thi đưa đáp án photo sẵn cho các thí sinh.”

“Những người vào ném 'phao' thi cho chúng em là giáo viên, văn thư và kế toán của trường. Có cô giáo đến cuối giờ thi còn vào phòng thu lại đáp án photo vừa phát cho thí sinh trước đó,” nam sinh giấu tên kể.

Nguồn tin nói có đoàn thanh tra tới giám sát nhưng “không thấy thanh tra nào lên các phòng thi, tình trạng mở bài, ném phao lại diễn ra.”

Tình trạng “quay cốp, ném lời giải” diễn ra không phải chỉ năm nay mà cả những năm trước cũng vậy. Ông Đỗ Việt Khoa thuật lại lời kể của các thầy cô giáo đi coi thi xác nhận xảy ra gian lận ở cả những huyện của Bắc Giang. Lý do ông không dám công bố thêm nhiều video clip khác vì “nếu công bố ở các hội đồng thi khác, tôi lại nhiều kẻ thù quá, không có đất sống.”

Thi tú tài ở Việt Nam, quay cóp vẫn phổ biến

Nguồn: Nguoi-Viet

02 - 06 - 2013

HÀ NỘI 3-6 (NV) - Kỳ thi tú tài năm 2013, tổ chức cho 945,000 học sinh lớp 12 ở Việt Nam, đã bắt đầu hôm 2 tháng 6-2013. Tình trạng gian lận thi cử vẫn diễn ra.

Các thí sinh đứng trước cổng trường Chu Văn An, nơi đây là một trong những địa điểm thi tốt nghiệp trung học năm nay ở Hà Nội. (Hình: Kiến Thức)

Theo Bộ Giáo dục Đào tạo của Việt Nam thì bộ này đã tổ chức 2,296 Hội đồng thi, tập hợp 142,000 giám thị để trông coi 40,300 phòng thi.

Do các kỳ thi tú tài tại Việt Nam luôn xảy ra đủ loại tiếng xấu liên quan tới gian lận nên năm nay, Bộ Giáo dục Đào tạo của Việt Nam tổ chức 15 đoàn thanh tra lưu động.

Theo quy chế mới, việc hành hung giám thị, giám khảo, người phục vụ các Hội đồng coi thi, Hội đồng chấm thi, Hội đồng phúc khảo hoặc gây rối, làm mất trật tự khu vực coi thi, khai man hồ sơ thi hoặc nhờ người thi hộ sẽ bị cấm thi từ một đến hai năm.

Nếu mang tài liệu vào phòng, nhận – chuyển giấy nháp, bài giải của người khác hay cho người khác,... sẽ bị cấm thi và hủy kết quả của cả kỳ thi.

Tuy nhiên, theo tường thuật của báo chí Việt Nam, kỳ thi tú tài 2013 vẫn chưa có dấu hiệu “ng nghiêm túc”. Báo điện tử VnExpress mô tả, sau buổi ti môn Văn vào sang 3 tháng 6, “phao thi với đủ kích cỡ được vứt la liệt dọc hành lang, trong học bàn và cả nhà vệ sinh của điểm thi Lam Sơn, Thanh Hóa.

“Phao” thi vất đầy hành lang, ngay chỗ kê ghế ngồi của giám thị hành lang phòng thi ở Thanh Hóa và rải rác từ cầu tiêu dài ra tới sân trường. (Hình: VNExpress)

Tương tự, trong khi Sở Giáo dục Đào tạo Hà Nội tuyên bố, buổi thi môn Văn “không có gì bất thường” thì tờ **Thanh Niên tường thuật** “sau giờ thi phao thi rải trắng ở nhiều cổng trường tại khu vực ngoại thành Hà Nội”. Cũng theo tờ báo này thì “những chỗ nhiều phao thi nhất là quán nước ở cổng trường, những bụi cây ven đường, thậm chí ngay trên đường qua cổng trường, trên đường cái lớn cũng ngập phao thi môn Văn”.

Cũng theo ghi nhận của tờ Thanh Niên, thị trường “phao thi” ở Cà Mau hoạt động rất nhộn nhịp với khách hàng là thí sinh các trường trung học ở thành phố Cà Mau. “Phao” được bày bán công khai tại các điểm photocopy. Giá mỗi bộ “phao” là 15.000 đồng. Nhân viên các điểm photocopy luôn tay in, cắt, xếp tài liệu phục vụ khách.

Còn báo Dân Việt mô tả là “phao thi trắng cổng trường” ở Quảng Nam.

Kỳ thi tốt nghiệp trung học năm ngoái, nhiều địa phương có tình trạng giám thị làm lơ cho học sinh quay cốp thả dãn. Đặc biệt tại tỉnh Bắc

Giang, giám thị phòng thi còn phân phối hoặc giúp thí sinh gian lận.
Một học sinh dùng điện thoại di động quay cảnh giáo viên giúp gian lận
thi cử tại trung tâm thi Đồi Ngô làm bằng chứng cho tình trạng thi cử tệ
hại Việt Nam. **(GD)**

Khi Thầy Cô Chôm Sáng Kiến

(22/07/2012)

trích: Việt báo

Bạn thân,

Quý thầy giáo và quý cô giáo, tức là ngành giáo dục, trên nguyên tắc là phải tuyệt vời trong sáng đạo đức. Lịch sử Việt Nam cũng đã từng có những thầy giáo tuyệt vời, như Thầy Chu Văn An, như Thầy Nguyễn Đình Chiểu...

Cuộc đời họ thực sự là gương sáng không tỳ vết. Không ai ép buộc họ làm sai trái nổi.

Thí dụ, ngay như vua cũng không thuyết phục được Thầy Chu Văn An. Ngay như cường quyền như quân Pháp cũng không làm xiêu lòng nổi Thầy Đồ Nguyễn Đình Chiểu.

Tuy nhiên, thời này là tiền. Đồng tiền giải thưởng trong ngành giáo dục đã có thể làm hàng chục, và có thể là hàng trăm, thầy giáo, cô giáo đi “chôm sáng kiến” để nộp giấy xin “danh hiệu chiến sĩ thi đua.”

Bài viết trên báo Tuổi Trẻ kể hôm Thứ Sáu 20/07/2012, viết:

“Rút 89 danh hiệu chiến sĩ thi đua do... "đạo" sáng kiến

Ngày 19-7, ông Hồ Văn Thống, giám đốc Sở GD-ĐT tỉnh Đồng Tháp, cho biết sở đã có quyết định thu hồi 89 giấy chứng nhận sáng kiến kinh nghiệm cấp cơ sở của các tập thể, cá nhân do đã... "đạo" sáng kiến. Sở cũng rút danh hiệu thi đua cấp cơ sở đối với các trường hợp này.

Theo ông Thống, những sáng kiến này đã được ứng dụng trong quá trình dạy học ở trường và đoạt giải A cấp cơ sở. Khi gửi lên tỉnh dự thi sáng kiến kinh nghiệm cấp tỉnh thì bị phát hiện có dấu hiệu sao chép từ nhiều nguồn, trong đó nhiều nhất là trên mạng Internet.

"Theo quy định về đạo đức nghề giáo của Bộ GD-ĐT, việc in sao tài liệu trong sáng kiến kinh nghiệm là vi phạm quy chế "hai không". Tuy nhiên, do phần lớn những trường hợp vi phạm đều là lần đầu nên Sở

GD-ĐT chỉ nhắc nhở và thu hồi danh hiệu chiến sĩ thi đua cấp cơ sở. Từ nay về sau, nếu tổ chức/cá nhân nào tiếp tục vi phạm, Sở GD-ĐT sẽ có hình thức kỷ luật thích đáng" - ông Thống cho biết.”(hết trích)

Thế đấy, thế đấy... Thầy giáo, cô giáo cũng đi chôm sáng kiến như thường, mới lạ. Mà lại dùng để nộp giấy xin danh hiệu... Thế mới lạ.

Nhiều tài xế taxi Vinasun bị tố trộm đồ của khách

28 – 02 - 2012

trích báo: Người Việt

SÀI GÒN (NV) - Nhiều cuộc thanh tra hoạt động khoảng 10,000 chiếc taxi khắp đường phố được tổ chức hầu như hàng năm có vẻ không cải thiện được bộ mặt của đội quân nhện nhện này.

Thanh tra hoạt động taxi cũng không giải quyết được tình hình trộm cắp hành lý của hành khách đi taxi. (Hình: Báo Tuổi Trẻ)

Trong vài ngày qua, dư luận thành phố Sài Gòn xôn xao về một số thủ thuật trộm cắp vật dụng cá nhân của khách hàng của một số tài xế taxi hãng Vinasun.

Vụ mới nhất xảy ra tại Sài Gòn hôm 26 tháng 2 và nạn nhân là một du khách người Đức tên Simon Kapitza.

Báo Thanh Niên cho biết, ông Simon Kapitza đã ngoắc một tài xế taxi Vinasun dừng lại trước một tiệm thời trang Nam Silk ở đường Bùi Viện, Sài Gòn. Sau cuộc thương lượng, viên tài xế này theo ông Simon Kapitza vào trong tiệm, làm “phó nhòm” chụp ảnh ông này và nhân viên cửa hàng thời trang.

Trong khi ông Simon Kapitza bận trò chuyện với nhân viên cửa hàng, người tài xế taxi gom hành lý của ông Simon Kapitza lại một nơi rồi ngồi xuống. Sau đó, thừa lúc không ai để ý, ông tài xế

- lấy cắp laptop của du khách người Đức này rồi lẳng lặng bỏ ra xe chạy mất.

Vì sự việc này, ông Simon Kapitza đã phải hoãn chuyến bay trở về Đức. Nhưng điều đáng tiếc hơn là tất cả tài liệu quý giá của ông lưu trong chiếc laptop không cánh mà bay.

Được sự giúp sức của nhân viên cửa hàng Nam Silk, khổ chủ tìm cách liên lạc với công ty Vinasun để nhờ nhận dạng tài xế bất lương nọ. Tuy nhiên, hầu như việc nhận dạng và tìm kiếm người tài xế bất lương vẫn không có kết quả.

Sáng ngày 28 tháng 2, người đứng đầu bộ phận giải quyết mọi khiếu nại của khách hàng của công ty Vinasun cho rằng vì khách hàng chưa bước lên xe cho nên việc giải quyết không thuộc trách nhiệm của công ty.

Cũng theo báo Thanh Niên, rất nhiều khách hàng trở thành nạn nhân của các tài xế taxi trong thời gian gần đây. Trong đó, trường hợp thường xảy ra nhất là tài xế taxi đợi khách vừa bước xuống xe, chưa kịp cầm theo hành lý thì tài xế phóng xe chạy mất.

Một số nhân chứng khác từng là khách hàng của hãng taxi Vinasun xác nhận rằng tình trạng “xuống cấp” về đạo đức của tài xế xe taxi Vinasun thời gian qua hết sức nguy ngập.

Một nhân chứng kể chuyện mới đi một cuộc xe Vinasun hôm 10 tháng 2 vừa qua đã để quên chiếc cặp đựng 20 triệu đồng. Khi liên lạc được với tổng đài và tiếp xúc với tài xế thì ông này chối phăng vụ “bỏ quên chiếc cặp.” Đến khi bị dọa dữ quá, cuối cùng tài xế này nói chỉ trả lại 17 triệu đồng, còn 3 triệu thì “không có để trả vì đã lỡ... nhậu.”

Có ít nhất năm nhân chứng khác còn quả quyết rằng hễ bỏ quên hành lý trên xe thì coi như... mất đứt, đừng hòng tìm lại được.

Nhiều đợt thanh tra mới đây của chính quyền Sài Gòn nhắm vào các hãng taxi đang hoạt động khắp đường phố Sài Gòn nhằm chấn chỉnh hoạt động giới taxi chỉ là dịp để xác nhận tình trạng chở khách chạy

lòng vòng, gian lận cước đồng hồ ngày càng nhiều. Chính quyền hầu như bỏ tay trước hoạt động lừa đảo, cướp giật của giới tài xế taxi ngày một trắng trợn hơn. **(PL)**

Dự Đại Hội Interpol ở Hà Nội, 2 Khách Bị Tài Xế VN Gạt Tiền

trích Việt báo

HANOI -- Nhiều quan khách về dự đại hội cảnh sát quốc tế Interpol tại Hà Nội cũng gặp màn “điều thủ” của tài xế thủ đô, theo các thông từ từ nhiều báo quốc nội.

Trong khi bản tin VnExpress viết tin với nhan đề “Tài xế taxi bắt đại biểu Interpol trả 6 triệu đồng cho hơn 10km” thì báo Vietnamnet ghi nhan đề kiểu đậm nét giang hồ hơn, “Tài xế taxi 'chém' khách gần 6 triệu cho 10km.”

Bản tin Vietnam Net viết:

“Đi taxi gần 10km từ phố Phan Bội Châu (Hà Nội) về Trung tâm hội nghị quốc gia, 2 khách mời dự Đại hội đồng cảnh sát quốc tế (Interpol) lần thứ 80 bị lái xe taxi lừa chém 200 USD, 100 đô la Sing cùng một điện thoại di động Iphone 4.

Theo thông tin trên báo Người lao động, phòng CSĐT Tội phạm về trật tự xã hội Công an TP Hà Nội cho biết đang điều tra vụ 2 người nước ngoài là anh Chen Ang Dani và chị Than Sha Pen, quốc tịch Singapore - khách mời dự Kỳ họp Đại hội đồng Tổ chức Cảnh sát hình sự quốc tế (Interpol) bị lừa đảo.

Được biết, khoảng 20h ngày 28/10, anh Chen Ang Dani và chị Than Sha Pen đến ăn tại quán Ngon, ở 18 Phan Bội Châu, phường Cửa Nam, Hoàn Kiếm, Hà Nội. Sau đó, hai người đi xe taxi của hãng Phú Gia mang BKS 30K - 6476 về Trung tâm Hội nghị Quốc gia, Mỹ Đình, huyện Từ Liêm. Khi đến nơi hai người mới ngã ngựa vì tài xe tắc xi bắt trả 200 USD (hơn 4,2 triệu đồng) và 100 đô la Singapore (hơn 1,6 triệu

đồng) cho quãng đường chưa đến 10km.

Khi xuống xe, 2 vị khách trên còn để quên điện thoại di động Iphone 4 cũng bị tài xế 'cuỗm' luôn...”

Bản tin cho biết công an đã biết tài xế là ai, và “đang truy bắt” tài xế này, theo báo VnExpress.

Dân Việt đi máy bay thích cầm nhâm

30-11- 2011

trích báo: Người Việt

VIỆT NAM (NV) - Một trong những sở thích kỳ lạ của người Việt là “cầm nhâm” các món vật mà theo họ là “lạ” trên máy bay, đặc biệt trên các chuyến bay quốc ngoại. Hầu như đa số người có tật “cầm nhâm” này là các “quý bà.”

Thủ kỳ lạ của khách Việt: “Chôm” vật dụng trên máy bay. (Hình: VNExpress)

Theo báo VNExpress, những món mà “quý khách hàng” của các hãng máy bay thích “cầm nhâm” là headphone, gối lót lưng, tấm chăn trong những chuyến bay dài. Có du khách còn chịu khó “tha” cả những cái ly uống nước bằng thủy tinh trong suốt.

VNExpress trích lời một bà khách Việt trên chuyến bay từ Hà Nội đến New Dehli, Ấn Độ khoe đã “tích góp” được ba chiếc ly như thế và hy vọng sẽ được một bộ ly xinh xắn sau vài chuyến công du như thế.

VNExpress cũng cho hay, hầu như sau mỗi chuyến bay dài ở nước ngoài về Hà Nội, du khách Việt Nam nở rộ những câu chuyện nói về thủ thuật “thu gom” “chiến lợi phẩm.” Có ông còn kể “mánh” xin thêm một tai nghe (headphone) để lên lút nhét vào túi xách mang về nhà. Một cán bộ thuế Việt Nam còn khoe “chôm” được chiếc áo phao dưới

ghế ngồi của chiếc máy bay. Về đến nhà, ông này mới “té ngửa” ra rằng “nó” không giống như những chiếc áo phao nhựa thông dụng.

Một nữ hành khách còn khoe việc cắt một cái chần len mỏng dính vào xách tay mang về nhà. Bà này tên Nguyễn Tuyết Lan, cư dân Hà Nội khen cái chần rất thích hợp cho những giấc ngủ trưa ngắn ngủi của bà ở sở làm. Bà nói: “Cái chần này rất mỏng nhưng lại đủ ấm cho người Hà Nội đỡ giấc ngủ trưa mà không nơi nào bán trên thị trường.”

“Chiến dịch cầm nhảm” của nhiều du khách Việt Nam không chỉ nhắm vào các chuyến bay quốc ngoại. Ngay cả phi cơ của hãng hàng không Việt Nam cũng là mục tiêu.

Một cán bộ Việt Nam Airlines cho biết hãng gần như “méo mặt” vì nạn du khách “chôm” áo phao “quá cỡ thợ mộc.” Ông này nói: “Có chuyện, chúng tôi bị lấy gần 6 chiếc áo phao.”

Tình trạng này buộc hãng hàng không phải lắp cái khác vào vị trí bị thiếu mất áo phao, gây thiệt hại cho hãng không chỉ về tài chính mà còn cả về thời gian, công sức...

VNExpress cũng cho hay, một cán bộ lãnh đạo Vietnam Airlines dự tính áp dụng phương pháp gắn chip, dán mã vạch lên áo phao, chần len... để phát giác kịp thời, giúp thu hồi các vật dụng có thể bị trộm trên máy bay. Tuy nhiên, ông cán bộ này cho rằng thực hiện phương pháp chống trộm đó chẳng khác nào đặt hàng trăm hành khách khác vào tình cảnh “con sâu làm rầu nồi canh.”

Có thể tình trạng này cũng đã buộc một số hãng hàng không, đặc biệt là các hãng có đường bay Châu Á bỏ bớt hoặc thay đổi vật dụng phục vụ du khách.

Vài năm trở lại đây, một số hãng hàng không lớn từ Mỹ về VN thay tất cả bộ muỗng đĩa inox bằng đồ nhựa “rẻ tiền mau hỏng,” bỏ luôn đôi dép vải mang trên chuyến bay... có lẽ đối phó với nạn “cầm nhảm” thường xuyên trong những chuyến bay.

Cẩn thận bị móc ruột hành lý

Báo Người-Viet

26-12-2011

VIỆT NAM (NV) - Mất một tiếng đồng hồ chờ đợi mới nhận đủ hành lý, một Việt kiều Anh quốc từ sân bay Nội Bài về lại nhà ở Hà Nội mới hay vali bị bẻ khóa, nhiều món đồ đã “không cánh mà bay.”

Chuyển hành lý máy bay (Hình VN Express)

Khô chủ là bà MN sáng 25 tháng 12 cho VNExpress biết sự việc xảy ra cách nay một tuần lễ tại phi trường Nội Bài. Bà từ London trở về Hà Nội thăm nhà mang theo hai vali lớn không kể chiếc túi xách mang vai.

Cuộc hành trình kéo dài 11 tiếng đồng hồ đưa bà MN đến Nội Bài. Chờ hơn một tiếng đồng hồ, bà MN mới nhận lại được hai chiếc vali. Về đến nhà xem lại, bà MN tá hỏa khi thấy một chiếc bị bể mất khóa. Một số quà gồm hai chiếc đồng hồ đeo tay và ba gói mỹ phẩm cùng một số quần áo hàng hiệu đã biến mất.

Đi khiếu nại với công ty dịch vụ sân bay, bà MN mới hay rất nhiều hàng hóa bị mất trộm trên chiếc máy bay của hãng Vietnam Airlines từ London đến Nội Bài ngày hôm đó. Trong số các nạn nhân của nạn “chôm chia” này có một cán bộ cao cấp của ngành hải quan. Ông này bị mất nhiều món hàng đắt tiền đã mua để tặng vợ và người thân. Ông cán bộ chỉ lắc đầu thú nhận rằng sân bay Nội Bài thường xảy ra các vụ mất mát hàng trong hành lý của khách ký gửi theo chuyến bay.

Theo VNExpress, một viên chức lãnh đạo hãng Vietnam Airlines cũng bị mất trộm hai máy vi tính xách tay để trong valise cách nay không lâu. Ông này thú nhận rằng ông không thể tưởng tượng được có một ngày chính mình là nạn nhân của nạn ăn cắp hàng hóa trong hành lý mà thủ phạm có thể không ai khác hơn là nhân viên thuộc quyền.

Ngay sau khi vụ mất trộm hàng đựng trong hành lý mới nhất xảy ra tại sân bay Nội Bài, VNExpress cho hay giới chức thẩm quyền đã lập tức khuyến cáo mọi người “không nên để hàng có giá trị trong hành lý ký gửi.”

Cũng theo VNExpress, ngoài nạn trộm cắp hàng mà người ta nghi ngờ do các nhân viên phục vụ mặt đất thực hiện, còn có nạn thất lạc hành lý mà không biết bao giờ mới tìm lại được. Đặc biệt vào dịp Tết, số chuyến bay đến Việt Nam đầy đặc và hành khách nhập cảnh quá đông, tệ nạn thất lạc hành lý xảy ra liên tiếp tại sân bay Nội Bài và Tân Sơn Nhất

Cách nay hai năm, một Việt kiều bị một Việt kiều khác “cầm nhầm” valise trên băng chuyền qua máy soi. Hai tháng sau, ông này mới tìm lại được kiện hàng bị thất lạc sau thời gian mệt mỏi kiếm tìm, khiếu nại lung tung.

Có người cho rằng vì cửa ngõ hàng không không có người kiểm soát thẻ trước khi hành khách ra khỏi sân bay là nguyên nhân dẫn tới nạn thất lạc hành lý. Tuy nhiên, nhiều người phản đối lập luận này cho rằng không có sân bay nào trên thế giới kiểm soát thẻ hành lý ở cửa ra sân bay.

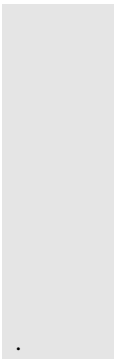
Vấn đề đáng nói ở các sân bay Việt Nam, đặc biệt tại Nội Bài và Tân Sơn Nhất, là nạn mất cắp thường xảy ra trên đường vận chuyển từ máy bay vào đến băng chuyền.

Có lẽ không có sân bay nào trên thế giới lại bắt buộc 100% hành lý phải đưa qua máy soi X-ray trước khi khách hàng ra khỏi cổng sân bay.

Một số Việt kiều cho biết họ đã bị nhử nhiều tại công đoạn này. Nhiều người quá mệt, chỉ muốn rút ngắn thời gian để trở về khách sạn hoặc ra ngoài với người thân đang chờ đợi quá lâu, đành móc túi chung tiền cho nhân viên hải quan phụ trách việc soi hành lý.

Người ta ước tính mỗi ngày có khoảng 5,000 hành khách đến Tân Sơn Nhất trong dịp Tết, phải “vui vẻ” với nhân viên hải quan 20 đô mỗi khách thì hải quan bỏ túi xấp xỉ 100,000 đô.

Hầu hết các sân bay trên thế giới hiện nay không buộc hành khách phải đưa hành lý qua máy soi, trừ những trường hợp có nghi ngờ mang hàng lậu.

Cướp của và cướp tinh thần trên đường phố Sài Gòn

30- 03 - 2012

Phùng Thúc/Người Việt

SÀI GÒN - Vào một ngày trung tuần tháng 3, 2012 ở Sài Gòn, nhiều người tận mắt chứng kiến một cảnh cướp giật đường phố dễ như trò chơi đùa.

Người Sài Gòn nay đã trở nên 'vô cảm' với cái xấu, cái ác xảy ra trên đường phố. (Hình: Chris Jackson/Getty Images)

Ở giao lộ Trần Quốc Thảo-Ngô Thời Nhiệm, hai chiếc xe gắn máy chở bốn người thanh niên dàn cảnh dựng nhẹ vào phía sau xe một người đàn ông. Người đàn ông kèm xe để khỏi ngã và ngó lại phía sau định cự nự và coi xe có hư hao gì không. Lập tức một trong hai chiếc xe gắn máy của kẻ cướp trở tới. Kẻ cướp ngồi sau xe thò tay vào túi quần phía trước của người đàn ông rút ra một xấp tiền.

Xong việc cướp của, bọn cướp bốn người cùng một vẻ mặt tươi cười như vừa chơi xong một trò vui, rồi rồ ga xe âm ỉ cho mọi người có mặt ở giao lộ biết vụ cướp đã xong, thậm chí chúng còn không cần phóng nhanh.

Lúc vụ cướp diễn ra, gần chỗ nạn nhân có một đội công nhân cây xanh đang cắt tỉa cây với xe cần cẩu và những thiết bị cưa, chặt cây rất gồ ghề. Khi bị đánh động bởi tiếng xe gắn máy cướp giật, các anh công nhân

đồng loạt ngừng làm việc và sau đó cũng tóe miệng cười như vừa coi xong một màn hay trong phim hành động.

Quanh ngã tư xảy ra vụ cướp giật có hai quán cà phê vỉa hè với khoảng 10 người khách, một ông sửa, vá xe, một bà bán thuốc lá, bốn góc đường cũng có hai người đàn ông chạy xe ôm nhưng lạ lùng thay không ai phản ứng gì, một tiếng la “cướp” nho nhỏ cũng tuyệt không.

Khi bọn cướp chạy mất, tại hiện trường nạn nhân vẫn còn ngơ ngác, ngoại trừ vẻ mặt ngơ ngác người đàn ông mất của cũng không la hét, phân trần hay phản ứng gì thêm. Sau ít phút định thần, nạn nhân lại quay đầu ngó về phía sau xe, coi xe có hư hao gì không rồi lặng lẽ đề máy xe chạy đi. Cảnh sống ở giao lộ Trần Quốc Thảo-Ngô Thời Nhiệm lại bình thường “bèo giạt mây trôi”.

Ở một con đường khác thuộc quận 11. Nhiều người cũng chứng kiến một cảnh tê liệt phản ứng khác. Một chiếc xe hơi Toyota màu xám bất chấp luật lệ, ngang nhiên quay đầu xe. Người đi xe gắn máy ở gần chiếc xe hơi nhất là một ông già khoảng 60 tuổi.

Ông già phải thắng gấp xe, nhường đường cho xe hơi quay đầu. Nhưng vì lý do nào đó chiếc xe hơi màu xám này không tiếp tục quay đầu, nên ông già chầm chậm cho xe máy lách qua đầu chiếc xe hơi.

Chiếc xe hơi chồm lên, ông già phải thắng gấp. Nhưng rồi chiếc xe hơi lại không tiếp tục quay đầu nên ông già lại chầm chậm lách. Lập tức chiếc xe hơi lỏng lỏng chồm lên rồi thắng gấp kiêu thủ dữ vòn mồi.

Bực mình về chuyện chiếc xe hơi lúc lùi lúc tới, ông già chỉ mở miệng la “Ê, chạy xe gì kỳ vậy ta!” Đột nhiên, cửa chiếc xe hơi bật mở dù cả chiếc xe vẫn còn nằm ngang choán hết nửa đường lưu thông. Từ trên xe hơi, người thanh niên lái xe tuổi chừng hai mươi lăm, áo trắng tay dài, áo bỏ trong quần, bước xuống xe chỉ tay vào mặt ông già nói. “Này thằng già kia, mày muốn gì.” Ông già nói: “Anh đang quay đầu xe không đúng luật.” Cũng từ chiếc xe hơi, người đàn ông thứ hai trang phục y như người lái xe, mắng hùa: “Thằng già lão!”

Lúc đó, ông già quay đầu tìm kiếm đồng minh từ dòng người đang kẹt đường phía sau để giúp ông phân phải quấy. Nhưng tuyệt nhiên không ai phản ứng gì. Ông già bị mắng cứ ngơ ngác như người vừa bị cướp mất tinh thần.

Nói gì đến những bất công về chính trị, kinh tế... so với những vụ án giết người cướp của rùng rợn hoặc tan hoang đạo đức như đâm cha, giết mẹ, đốt con... nhan nhản trên báo chí thì hai mẩu chuyện kể trên chỉ là những vụ việc nhỏ, rất nhỏ trong hàng ngàn vụ việc diễn ra hàng ngày trên đường phố Sài Gòn.

Nhiều người sống ở Sài Gòn ngày nay không thích chuyện giúp công an bắt cướp, đó là một nhận thức tiến bộ vì không thể làm thay, chịu nguy hiểm thay cho những cán bộ mà chính mình đã đóng vô số thuế để trả lương.

Tất nhiên chuyện giúp đỡ nạn nhân bằng cách gọi công an là chuyện ai cũng biết mắc công vô ích.

Nhưng chẳng lẽ đến những phản ứng với ý hỗ trợ, hỏi thăm, an ủi nạn nhân bị cướp cũng tuyệt không. Chẳng lẽ trong trường hợp ông già bị mắng chửi vô lý cũng không có người lên tiếng bảo vệ. Cộng đồng này đã tê liệt rồi chăng? Ai bảo vệ giúp đỡ lương dân!

Không hề cường điệu khi cho rằng mỗi người đang sống ở Sài Gòn lúc này đều có thể kể hàng loạt những chuyện trái tai gai mắt mà họ chứng kiến từng giờ từng ngày, nhưng làm gì? “Bó tay chấm cơm” đó là điều duy nhất họ có thể nói.

Thế nên không cần phải là thánh thần mới có thể đưa ra lời dự đoán về tiến trình thoái hóa của một đô thị lớn từng một thời đứng rất chắc chắn trên nền của những giá trị cộng đồng văn minh.

Chê ít, phu xích lô ném tiền vào mặt du khách

15-05-2013

nguồn: nguoi-viet

VIỆT NAM (NV) - Mùa Hè, du khách ngoại quốc đến Việt Nam đông hơn bình thường, trở thành những “miếng mồi ngon” của các gánh hàng rong, giới tài xế taxi, xích lô và kẻ gian ở các địa phương.

Theo báo mạng Infornet, một nữ du khách người Pháp đến thăm Huế, ngồi xe xích lô đi dạo trong khoảng 20 phút. Khi xuống xe, bà này trả tiền và tặng 20,000 đồng, tương đương 1 đô la tiền tip. Bất ngờ, người phu xích lô chê ít, thẳng tay ném mấy tờ giấy bạc vào mặt của bà du khách “ngoại.”

Đi xe xích lô vòng quanh thành phố hiện nay là thú vui của du khách ngoại quốc. (Hình: báo mạng Infornet)

Một số du khách khác còn bị lừa bằng cách gợi ý đổi giùm tiền cent để lấy giấy bạc chẵn. Du khách thật thà đưa tờ tiền giấy 20 euro, và nhận lại một nắm tiền xu... Thái Lan, chỉ đáng giá vài đồng euro. Người dân địa phương lần đi nhanh chóng liền sau đó, khiến du khách đứng ngẩn ngơ một hồi, không hiểu tại sao để bị lừa một cách quá dễ dàng.

Cũng theo Infornet, tất cả các trò “ma mãnh” của người địa phương đã làm bộ mặt đất nước Việt Nam xấu đi trong lòng du khách ngoại quốc. Nhiều người nói rằng họ mới đến Việt Nam lần đầu cho biết, và quả quyết sẽ không bao giờ quay trở lại lần nữa. Có người còn rỉ tai, dặn dò nhau “đừng đến một số thắng cảnh như Ngũ Hành Sơn ở Đà Nẵng; Hoa Lư ở Ninh Bình” v.v...

Họ cho rằng du khách ngoại quốc khó có thể tránh được những trò lừa đảo để chiếm đoạt tiền, kể cả người đi thành từng đoàn, là trò “mánh

mung” thường thấy nhất của người dân địa phương ở Việt Nam.

Trong khi đó, theo báo Công An Nghệ An, kẻ trộm đột nhập phòng khách sạn Bắc Kinh tọa lạc tại trung tâm thành phố Vinh vừa sa lưới công an. Nguồn tin này cho biết, kẻ gian là Trần Trung Hiếu 21 tuổi, cư dân thành phố Vinh.

Cuối Tháng Tư vừa qua, Hiếu thừa lúc một du khách đang ngủ mê mệt, đã cạy cửa sổ lên vào phòng lấy đi một đồng hồ, một nhẫn kim cương và một chiếc iPad. Trị giá tổng cộng số vật dụng bị trộm lên tới hơn 1 tỉ đồng, tương đương 50,000 đô. Hiếu bị bắt, khai đã bán chiếc nhẫn kim cương cho một tiệm vàng ở Vinh.

Công an Nghệ An cho hay đang tìm cách thu hồi các vật bị trộm để trả lại du khách. **(PL)**

Hiện tượng nữ sinh đánh nhau

20-12- 2011

Việt Hà, phóng viên RFA

Những ngày qua, các trang mạng xôn xao về một video clip quay cảnh một nhóm nữ sinh Hà Tĩnh đánh nhau rất hung bạo.

Photo courtesy of langtusaigon

Một cảnh nữ sinh đánh nhau trong phim "Hồn ma siêu quậy" được chiếu ở VN trong dịp tết 2011, ảnh minh họa.

Trở thành vấn nạn

Đoạn video này sau khi được tung lên mạng đã nhận được rất nhiều bình luận với những từ mạnh như sốc, choáng bởi những gì mà người xem thấy được trong đoạn video đang làm xấu đi vẻ đẹp của người phụ nữ Việt Nam, cho thấy sự xuống cấp trong đạo đức của một lớp trẻ tại Việt Nam.

Đáng buồn hơn nữa, đây không phải là video clip quay cảnh học sinh nữ đánh nhau duy nhất và đầu tiên tại Việt Nam. Nguyên nhân nào đã dẫn đến tình trạng này và tại sao hiện tượng nữ sinh đánh nhau vẫn tiếp tục mà chưa thấy có chiều hướng chấm dứt?

Chuyện học sinh đánh nhau ở Việt Nam từ lâu nay không có gì lạ và người ta dường như cũng đã khá quen với hiện tượng không lấy gì là tốt đẹp này. Thế nhưng hình ảnh những nữ sinh cấp 3 đánh nhau, xé áo, chửi

tục thì không thể coi là chuyện quen thuộc đối với phần đông người dân Việt Nam.

Chẳng vậy mà đoạn video clip dài hơn 2 phút quay cảnh một nhóm nữ sinh Hà Tĩnh đánh nhau được quăng lên mạng vào đầu tháng 12 vừa qua đã thu hút cả ngàn người xem mỗi ngày và nhận được những câu nhận xét mạnh mẽ như bị sốc hay choáng từ nhiều người.

Trong đoạn video, người xem có thể thấy có khoảng hơn chục nữ sinh mặc đồng phục, một số mặc thường phục hung hăng lao vào nhau như những kẻ thù. Những nữ sinh này đá nhau, tát nhau, kéo tóc, kéo áo, đẩy nhau ngã trên một sàn gạch còn loáng ướt như vừa sau một trận mưa. Các em vừa đánh, vừa chửi nhau, thách thức nhau. Một số nữ sinh khác đứng xung quanh cổ vũ nhiệt tình. Người xem cũng nghe thấy giọng nam sinh bên ngoài cổ vũ các nữ sinh này đánh ‘nhiệt tình’ hơn nữa.

Nhận xét về hiện tượng này, thầy giáo Đỗ Việt Khoa của trường trung học cơ sở Thường Tín, Hà Nội nói:

“Đúng là trong thời thời gian qua nữ sinh đánh nhau còn nhiều hơn nam sinh, rồi quay video tung lên mạng đã trở nên phổ biến ở Việt Nam. Điều này là lạ lắm với văn hóa, đối với ông bà ta thì chuyện như chưa từng có.”

Thầy giáo Đỗ Việt Khoa đã nói đúng về hiện tượng nữ sinh đánh nhau giờ đây đã trở nên hết sức phổ biến ở Việt Nam. Chỉ cần vào trang mạng youtube và đánh dòng chữ nữ sinh đánh nhau là người xem có thể thấy hàng chục video clip tương tự như đoạn video clip của các nữ sinh Hà Tĩnh.

Cách đây không lâu vào tháng 3 năm 2010, các trang mạng và báo chí trong nước cũng đã xôn xao về cảnh một nữ sinh tuổi teen đánh một nữ sinh khác một cách tàn bạo giữa hè phố, trong khi những bạn bè khác đứng xung quanh cổ vũ và người đi đường thì bàng quan.

Các nhà giáo và các nhà tâm lý cho rằng nguyên nhân có thể do các em nữ sinh này muốn chứng tỏ mình. Nhưng tựu chung, tất cả đều đồng ý cho rằng nguyên nhân sâu xa là từ xã hội. Chuyên gia tâm lý Võ Văn Nam thuộc trường đại học Sư phạm thành phố Hồ Chí Minh nhận định:

“Theo tôi đây là một hiện tượng không nhỏ nhưng xét cho cùng không phải là do các em. Các em chỉ là nạn nhân thôi. Nguyên nhân khởi thủy là do xã hội, do người lớn, xuất phát từ nạn bạo hành hiện nay, bạo hành trong nhà trường, gia đình, xã hội. Và hình như giới trẻ chỉ tin vào bạo lực mà thôi. Giới trẻ nghĩ rằng chỉ có đánh nhau mới giải quyết được xung đột, mâu thuẫn của nhau. Mà cái nguyên nhân xa hơn nữa là bởi vì các em tin vào bạo lực, bạo lực giải quyết được xung đột, là vì các em vô cảm với nỗi lòng của người khác.”

Đúng là trong thời thời gian qua nữ sinh đánh nhau còn nhiều hơn nam sinh, rồi quay video tung lên mạng đã trở nên phổ biến ở Việt Nam. Điều này là lạ lắm với văn hóa, đối với ông bà ta thì chuyện như chưa từng có.

Thầy giáo Đỗ Việt Khoa

Lời giải thích này của chuyên gia tâm lý Võ Văn Nam cũng làm người ta nhớ đến câu trả lời hết sức vô cảm của nữ sinh đánh bạn trong video clip hồi tháng 3 năm ngoái. Nữ sinh này đã bình thân trả lời báo chí trong nước là ‘cháu đánh như thế đã ăn thua gì đâu, vẫn nhẹ mà. Ở ngoài đời, còn có những vụ đánh nhau ác liệt hơn thế’.

Một nguyên nhân khác được chuyên gia tâm lý Võ Văn Nam đưa ra là do ảnh hưởng của các phim -149 –

ảnh bạo lực và sự ngộ nhận bình đẳng nam nữ của một số các học sinh nữ ngày nay: “Phim ảnh, hình ảnh bạo lực mạnh mẽ, táo bạo đập vào mắt các em, và các em là nữ giới nghĩ là đã đến lúc phải giải phóng giới của mình, bình đẳng với nam giới theo nghĩa rất nông cạn. Có nghĩa là nam giới thô bạo thì mình cũng thô bạo theo. Có nghĩa là các em vẫn mặc áo dài theo quy định nhà trường, nhưng các em xắn tay áo lên. Và nếu cần thì các em giắt hai tà áo dài vào lưng quần để trở thành áo ngắn. Rồi cũng chạy nhảy, xô đẩy và nếu cần phải đánh nhau thì đánh nhau như con trai, không phân biệt giới tính.”

Căn bệnh khó chữa

Cũng có những ý kiến cho rằng lỗi là ở ngành giáo dục đã không làm tròn nhiệm vụ ‘trồng người’ của mình, lỗi ở những đoàn thể như đoàn thanh niên không tạo ra được các phong trào giúp thanh niên có sinh hoạt lành mạnh.

Nữ sinh vùng DBSCL trên đường đến trường. AFP photo

Trên thực tế, hiện nay tại các trường học người ta thấy có rất nhiều những cuộc thi hoa hậu hay học sinh, sinh viên thanh lịch. Những cuộc thi này theo đúng nghĩa phải giúp học sinh, sinh viên nhất là các nữ sinh định hướng được giá trị cuộc sống.

Nhà giáo Phạm Toàn cho rằng những cuộc thi như vậy tại Việt Nam đã không làm đúng nhiệm vụ của mình và đã bị lạm dụng, trong khi đoàn thanh niên, nơi thường tổ chức các cuộc thi như vậy cũng không làm tốt việc hướng dẫn phong trào cho thanh niên:

“Đoàn thanh niên toàn tổ chức các cuộc thi người đẹp, đáng nhẽ phải tổ chức phong trào như gặp nhau mỉm cười, bắt tay nhau, họ chả làm gì, chỉ tổ chức hết cuộc thi hoa hậu này, hoa hậu kia,

người đẹp đâu mà lắm thế.... Người ta không cần đẹp bộ mặt bên ngoài, người ta cần những người đẹp trong tâm lòng.”

Sau khi các video như vậy được quăng lên mạng và báo chí ồn ào vào cuộc thi người ta cũng thấy các trường có liên quan và công an tiến hành điều tra, xử lý. Ví dụ như trường hợp của nữ sinh bị đánh trong video clip

hồi tháng 3 năm 2010 bị xếp hạng kém yếu. Công an địa phương cũng tham gia điều tra vụ việc này.

Trường hợp các nữ sinh Hà Tĩnh đánh nhau trong video clip hồi tháng 12 năm nay được xác định là của trung tâm giáo dục thường xuyên Hương Sơn. Trả lời báo chí trong nước, hiệu trưởng trường THPT Hương Sơn cho biết hiện tại nhà trường đã có hình thức kỷ luật khiển trách trước trường đối với các em có liên quan. Công an địa phương cũng cho báo chí biết là đang phối hợp với nhà trường điều tra để có hình thức kỷ luật thích hợp.

Tuy nhiên, câu hỏi đặt ra là nếu nhà trường và công an đã phối hợp điều tra, xử lý các vụ học sinh nữ đánh nhau thì tại sao tình trạng nữ sinh đánh nhau không chấm dứt và mức độ tàn bạo cũng không giảm nhẹ? Thầy giáo Đỗ Việt Khoa giải thích:

“Vấn đề là con người, người ta hành xử thế nào trước hiện trạng đó. Nếu như trông thấy đánh nhau, thấy công an đánh chết dân mà cơ quan chức năng, thấy cô ra tay xử lý triệt để tận gốc một lần thì thôi, nó sẽ không xảy ra như thế nữa. Thế nhưng Việt Nam không xử lý được, người ta không xử lý, người ta né tránh, người ta bao che nhau nên hậu quả rất nghiêm trọng.”

Căn bệnh dứt lốt, quen biết, bao che trong giáo dục đã khiến các em học sinh không còn sợ những biện pháp kỷ luật của nhà trường, nếu có, và do vậy không thể giải quyết vấn đề triệt để. Nhà giáo Nguyễn Thượng Long ở Hà Nội cho biết:

Giáo dục ở nước ta không nghiêm chỉnh, phần lớn các em gây tội lỗi như vậy là con cái những gia đình khá giả, hoặc là con ông cháu cha.

Nhà giáo Nguyễn Thượng Long

“Giáo dục ở nước ta không nghiêm chỉnh, phần lớn các em gây tội lỗi như vậy là con cái những gia đình khá giả, hoặc là con ông cháu cha. Mà những gia đình khá giả trong xã hội giai đoạn hiện nay thì người ta có nhiều sức mạnh lắm, nên con người ta không học trường A thì học trường B.”

Đây cũng là điều người ta thấy trong trường hợp ấu dâm hồi tháng 3 năm 2010. Trong khi nữ sinh bị đánh thì bị kỷ luật, còn nữ sinh phát tán video trên mạng là Mai Thùy Linh thì không thấy nói gì. Báo chí trong nước lúc đó cho biết cô bé là con của một cán bộ công an. Hình ảnh nữ sinh đánh

nhau đã làm cho nhiều người lo lắng về một hiện tượng đang làm xấu đi hình ảnh đẹp, dịu dàng truyền thống của người phụ nữ Việt Nam. Nhưng nói như thầy giáo Đỗ Việt Khoa thì nếu hiện tượng này không thể chấm dứt, nó có thể trở thành tệ nạn giống như rất nhiều những tệ nạn khác trong xã hội. Và đau lòng hơn nữa nó sẽ làm hỏng cả một thế hệ mới mà trong số họ rất nhiều người sau này sẽ trở thành những người vợ, người mẹ.

Nạn bạo lực học đường ở Việt Nam tăng vọt.

12-12- 2011

trích báo Người Việt

VIỆT NAM (NV) - Các vụ chém giết, thanh toán đẫm máu giữa học sinh với nhau tăng vọt trong năm nay cho thấy bạo lực học đường tại Việt Nam đã trở thành nạn đề khó lòng tháo gỡ.

*Bạo lực học đường ở Việt Nam là mối lo của toàn xã hội.
(Hình: Báo Lao Động)*

Bản tin tổng hợp của báo Lao Động liệt kê hàng loạt vụ án mạng xảy ra trong khuôn viên các trường học cho thấy tính chất ác liệt tràn lan trong giới học sinh nhỏ tuổi hiện nay.

Vụ vừa xảy ra chiều ngày 12 tháng 11 tại tỉnh Tiền Giang mà nạn nhân là một nữ sinh tên Lê Thị Thu Thảo bị bạn học đâm chết chỉ vì chút tị hiềm. Liên sau đó là vụ một học sinh lớp 8 đánh bạn đến chết vì đập lá lách tại tỉnh Hải Dương.

Hung thủ giết em Lê Thị Thu Thảo là Trần Thị Cẩm Thu 15 tuổi, học sinh lớp 10 trường Nam Kỳ Khởi Nghĩa. Thu thân nhiên cho biết vì “ghét” nên cầm dao nhọn cất trong cặp mang theo đi học đâm Thảo hai

nhất khiến cô này thiệt mạng. Thảo học cùng cấp lớp, chung trường với Thu.

Vụ án mạng này cho thấy tính chất kích động mạnh không kém ở các nữ sinh, so với nam sinh.

Vụ án mạng khác xảy ra tại trường trung học Bưng Riềng, tỉnh Bà Rịa-Vũng Tàu làm một học sinh lớp 8 thiệt mạng. Hung thủ học lớp 9, mới 14 tuổi tên Lê Duy Tâm, học cùng trường với nạn nhân.

Một vụ nữa xảy ra tại trường Tiên Động, tỉnh Hải Dương hôm 5 tháng 12. Sát thủ là Nguyễn Văn Đạt 14 tuổi, lớp trưởng lớp 8B đã đánh một học sinh cùng lớp đến chết chỉ vì thất bại trong việc buộc bạn “không được nói chuyện trong lớp.”

Một cuộc hội thảo được Thành Đoàn Hà Nội, tổ chức được giao trọng trách “giáo dục lý tưởng cho tuổi trẻ Việt Nam,” tổ chức tại Hà Nội đã mổ xẻ vấn đề này. Một số giảng viên đại học, cán bộ công an và vài nhà tâm lý xã hội học đều xác nhận tình trạng bạo lực học đường tại Việt Nam đã đến mức báo động đỏ.

Một ông tiến sĩ trường Đại Học Quốc Gia Hà Nội đã đồ thừa “lời sống ích kỷ, a dua, chịu ảnh hưởng của nền văn hóa ngoại lai” là nguyên nhân gây nên tình trạng trên.

Một tài liệu nghiên cứu khác cũng nói rằng có sự liên hệ giữa hành vi bạo lực của con cái với hành vi ứng xử của cha mẹ trong cuộc sống hàng ngày. Tài liệu này nói tóm lại khẳng định rằng “cha mẹ dữ thì sinh con dữ.”

Tuy nhiên, theo dư luận xã hội thì có một nguyên nhân khá quyết định là cái gốc đạo đức đã bị xói mòn trầm trọng trong xã hội Việt Nam. Một nhà xã hội học cho rằng nếu nói con hư tại cha mẹ, thì người ta sẽ đặt vấn đề rộng hơn là cha mẹ hư là do xã hội. Ông này nói rằng trong môi trường toàn cầu hóa hiện nay, khung cảnh xã hội lại là môi trường quyết định việc hình thành nhân cách và phẩm chất con người.

Điều này khá đúng khi so với thực tế cuộc sống hiện nay tại Việt Nam: cạm bẫy thì nhiều mà chỗ dựa để con người tránh được cạm bẫy quá ít; người xấu thì đông còn người tốt giúp họ phát triển tính nhân bản thì “không thấy đâu.” (PL)

Nữ Sinh Thác Loạn...

trích Việt báo

Bạn thân,

Cái thời nữ sinh e ấp bây giờ không còn bao nhiêu nữa. Chuyện đau lòng là, tình hình nữ sinh mất đạo đức ngày một tăng.

Báo Lao Động, ghi theo VnMedia, gọi đó là “Nữ sinh thường xuyên thác loạn vì lệch lạc,” trong đó ghi nhận tình hình nữ sinh quan hệ tình dục quá bừa bãi đang là tâm điểm của dư luận và gây không ít bàng hoàng với các bậc phụ huynh.

Bản tin nói, “Ngay cả trong lớp học những "trò chơi" tình cảm được các em công khai không hề ngại ngùng.”

Thê thảm tới mức, theo báo Lao Động:

“Chuyện nữ sinh mới chỉ học lớp 8, lớp 9 sinh con đã không còn là chuyện hiếm ở Việt Nam mà mấy ngày gần đây, dư luận đang rất bất bình trước việc nhiều em học sinh có thai đã gần sinh nhưng lại không hề hay biết. Có em còn tưởng mình bị đau ruột thừa như trường hợp nữ sinh T ở Nghệ An hay như việc nữ sinh V ở Đồng Tháp sinh con trong toilet của nhà trường.

Tất cả những trường hợp trên đều cho thấy, những em nữ sinh vẫn chưa hiểu biết nhiều về quan hệ tình dục mà chỉ xuất phát từ nhu cầu muốn khám phá bản thân và để chứng tỏ ta đây là người chơi công, không thua kém bạn bè cùng trang lứa.

Ngoài việc nữ sinh chưa hiểu hết về vấn đề tình dục nên dễ có thai ngoài ý muốn gây phần nộ trong dư luận, còn rất nhiều nữ sinh khác phải chịu cảnh mất đi sự trong trắng của người còn gái khi bạn tình phủ bỏ trách nhiệm...

Còn đứng ở góc độ về y tế, bác sĩ Trần Danh Cường, Bệnh viện Phụ sản T.Ư cho biết về hậu quả của việc nạo phá thai ở lứa tuổi vị thành niên. Theo bác sĩ Cường, tại Việt Nam chưa có nghiên cứu về tỉ lệ biến chứng sau nạo phá thai.”

Đó là chuyện sex. Còn chuyện nữ sinh đánh nhau nữa. Mà lại nữ sinh đánh nhau tập thể, ngay tại quê hương cụ Nguyễn Du.

Báo Giáo Dục VN nói ngay trên nhan đề, “Choáng với clip nữ sinh Hà Tĩnh đánh nhau tập thể” về chuyện xảy ra cuối năm 2011:

“Trong mấy ngày qua cư dân mạng lại lên cơn sốt với clip một nhóm nữ sinh khoảng 20 người đang đánh nhau tập thể.

Đoạn video trên được phát tán trên các trang mạng internet đã thu hút hàng ngàn người xem mỗi ngày. Trong đoạn video có khoảng 20 nữ sinh mặc đồng phục và có vài nữ sinh mặc thường phục lao vào ẩu đả nhau bằng tay và chân.

Đoạn sau video còn là một cảnh hai nữ sinh một mặc đồng phục một mặc thường phục lao vào đánh tay đôi trong sự cổ vũ nhiệt tình của các nữ sinh bên ngoài. Hai nữ sinh này lao vào đánh nhau như những đô vật cầu véo, lôi tóc và đập nhau ngay trên nền sân gạch đầy nước mưa...”

Tại sao như thế? Vì sao nữ sinh sex táo bạo như thế, vì sao bạo lực với nhau tàn khốc như thế?

Nhà thơ Nguyễn Du mà biết con cháu mình dùng bạo lực với nhau khốc liệt như thế tất sẽ than trời: Phồn hoa nhân vật loạn lai phi... (Dịch: Sau thời loạn lạc, nhân vật nơi chốn phồn hoa đã khác xưa rồi...)

Phải than là đúng vậy.

Học Sinh Tự Tử

Trích Việt báo

Bạn thân,

Tại sao trẻ em lại tự tử? Các cơ quan bảo vệ thiếu nhi tại VN đã nói gì? Những điều cực kỳ khó hiểu vẫn đang diễn ra tại Việt Nam, trong đó hiện tượng khó hiểu nhất là trẻ em tự tử.

Báo Tuổi Trẻ hôm Thứ Hai 23-4-2012 loan tin rằng một học sinh lớp 6 vừa mới thất cổ tự tử tại tỉnh Đắk Lắk. Trong khi đó, mấy hôm trước, thông tấn Kênh 14 cho biết một cậu học trò lớp 8 tự tử vì nghi rằng cô bạn tình lớp dưới đã có bạn trai khác.

Tại sao tang tóc sớm như thế? Nền văn hóa nào đã làm cho các em tin rằng khi chết đi, những đau khổ sẽ kết thúc, chứ không phả là sẽ bám theo các em qua một cõi bên kia?

Báo Tuổi Trẻ kể, vào chiều 22-4, gia đình em Phạm Đình Tuyên (học sinh lớp 6D Trường THCS Trung Vương, TP Buôn Ma Thuột, Đắk Lắk) đang làm các thủ tục để mai táng em Tuyên.

Báo này viết:

“Một người thân cho biết trước đó vài ngày, Tuyên bị điểm kém môn mỹ thuật nên mẹ và chị gái có nói chuyện khiến em có biểu hiện buồn bã.

Khoảng 18g30 ngày 21-4, Tuyên đi học về thì bị mẹ la, lúc này Tuyên bỏ lên phòng đóng cửa lại.

Đến khoảng 19g, khi người thân lên phòng thì phát hiện Tuyên đã thất cổ. Tuyên được đưa tới bệnh viện nhưng chết trên đường đi cấp cứu.

“Tuyên là con út trong nhà nên ai cũng cưng chiều, đặc biệt là bố cháu. Từ trước đến nay cháu rất ngoan, việc cháu bị điểm kém mọi người trong nhà có góp ý nhưng không ngờ lại dẫn đến sự việc - - 157-

này” - một người thân của em Tuyên đau xót...”

Trong khi đó, Kênh 14 kể chuyện ở Pleiku, cậu bé Trương Hiếu Minh (trường tiểu học và THCS Nguyễn Chí Thanh, xã Diên Phú, TP.Pleiku)

đặc biệt để ý đến Trần Mỹ Lan, cô bạn có chiếc răng khểnh, nụ cười xinh như hoa học kém mình một lớp.

Họ trở thành bạn, gọi nhau là “vợ yêu” và “chồng yêu”... Mỗi tình kéo dài tới lớp 8, thì nghi ngờ bạn gái có bạn trai khác. Cậu mới treo cổ tự tử. Phải lấy vấn đề trẻ em tự tử làm đề tài nghiêm trọng, qua đó hướng dẫn cả thầy cô, phụ huynh cùng giáo dục về giá trị đời sống ở cõi này.

Phải lập một mạng xã hội để giúp nhau. Thí dụ, hãy tái lập và cho sinh hoạt trong hệ thống như Hướng Đạo, hoặc tương tự... để các em có thể lớn lên một cách lành mạnh.

Nếu người lớn không trách nhiệm, các em sẽ lớn dậy một cách bất toàn. Cho dù không tự tử như 2 trường hợp trên, cũng đã có một phần trong tâm hồn các em khác đã bị đau đớn, bất toàn...

Việt Nam đứng thứ 112/183 nước trên bảng xếp hạng Chỉ số Cảm nhận Tham nhũng 2011

27 tháng 12 - 2011

Hình: AP

Tình trạng tham nhũng tại Việt Nam vẫn còn nghiêm trọng, không có thay đổi đáng kể so với bảng xếp hạng năm ngoái.

Theo kết quả khảo sát Chỉ số Cảm nhận Tham nhũng CPI năm 2011 do Tổ chức Minh bạch Quốc tế thực hiện, Việt Nam được 2,9 trên 10 điểm, xếp hạng 112 trên 183 quốc gia, chứng tỏ tình trạng tham nhũng tại Việt Nam vẫn còn nghiêm trọng, không có thay đổi đáng kể so với bảng xếp hạng năm ngoái xét về mức độ tham nhũng trong lĩnh vực công.

Năm ngoái, Việt Nam xếp thứ 116 trên tổng số 178 nước được khảo sát, với 2,7 điểm.

Trên thang điểm đánh giá từ 0, tức tham nhũng ở mức độ cao, tới 10 điểm, tức mức cực kỳ trong sạch, hai phần ba các nước trong bảng xếp hạng có điểm số dưới 5.

Dẫn đầu bảng xếp hạng Chi số Cảm nhận Tham nhũng CPI năm nay là New Zealand, đạt 9,5 điểm. Theo sau là Phần Lan và Đan Mạch. Somalia và Bắc Triều Tiên nằm chót bảng.

Theo Tổ chức Minh Bạch Quốc tế, làn sóng biểu tình khắp nơi trong năm nay chứng tỏ sự căm phẫn của quần chúng trước tình trạng tham nhũng trong chính quyền.

Chánh Án Tòa Tối Cao VN Thú Nhận Mua Ghế 50.000 Đô

(18/05/2012)

trích: Việt Báo

HANOI -- Mua một chức vụ cỡ xã trưởng phải tốn bao nhiêu? Và mua ghế quận trưởng phải tốn bao nhiêu? Có lẽ, giá cao thấp còn tùy theo tính, thành...

Người ta không có thông tin chính xác về mua bán các chức vụ tại VN trước giờ, nhưng hôm Thứ Năm 17/5/2012 có một bài viết của nhà văn Nguyễn Tường Thụy trên blog riêng (<http://nguyentuongthuy.wordpress.com>) đưa ra một số thông tin, theo đó ghế Chánh án Tòa án Nhân dân tối cao đã được ông Trương Hòa Bình mua với giá 1 tỷ đồng VN, nghĩa là gần 50.000 đôla -- nếu theo hời suất chính thức thì là 48.000 đôla.

Nếu mua ghế Chánh án với giá như thế, có thể tin rằng khi ông Trương Hòa Bình xét xử các vụ án, thế nào cũng sẽ moi tiền chạy án để cho huê vốn và sẽ kiếm lời.

Bài viết của nhà văn Nguyễn Tường Thụy nhan đề “Ông Trương Hòa Bình: Tôi phải mất 1 tỷ mới ngồi cái ghế này? Đây là lời kể của chị Hồ Thị Kim Chung...” phổ biến hôm 17/5/2012 với nhiều hình ảnh, giấy tờ, chữ ký... do chị Hồ Thị Kim Chung cung cấp.

Bài viết có các đoạn sau:

“Trong câu chuyện về nỗi oan khuất của chị có chuyện: Khi chị gọi điện cho ông Trương Hòa Bình, đương kim chánh án Tòa án Nhân dân tối cao về vụ án Nguyễn Văn Hường (tôi chưa có điều kiện đi sâu vào cái mà chị gọi là vụ án Nguyễn Văn Hường), thì ông Bình nói: “Tôi mất 1 tỷ mới được ngồi ở cái ghế này”.

Chưa biết thực hư ra sao nhưng chị công khai về bản thân mình rất chi tiết...”

Tiếp theo, nhà văn Nguyễn Tường Thụy cung cấp lý lịch, địa, số phone của người kể chuyện là chị Hồ Thị Kim Chung.

Nhà văn họ Nguyễn đã nhận xét:

“Việc mua chức không phải là điều gì lạ. Các vị lãnh đạo Đảng và Nhà nước đã nhiều lần đề cập tới chuyện này. Nhưng một vị ở cấp cao như ông Trương Hòa Bình mà nói trắng ra với một người dân bình thường tôi phải chạy chức, là điều tôi không ngờ tới.”

Nhà văn cũng trực tiếp phỏng vấn chị Kim Chung, ghi 2 số phone của chị. Vào đêm ngày Thứ Tư, cả 2 số phone đều bị khóa máy. Nhưng các thư tố cáo của chị và hình ảnh vẫn còn để trên blog của nhà văn Nguyễn Tường Thụy.

Con số 48.000 đôla là một tài sản khổng lồ đối với hầu hết dân VN, nơi lương tối thiểu công chức hiện nay là 1,05 triệu đôla, tức là 50,4 đôla Mỹ.

Phong Bì Lót Tay

06-05-2012

trích Việt Báo

Bạn thân,

Tay không thì là hồng, nhưng tay cầm phong bì lại là chìa khóa vạn năng, mở được vô số cửa dù là hóc hiểm tới đâu. Đó là chuyện của quê nhà.

Báo Tiền Phong gọi đó là nạn “Phong bì 'bôi trơn': Phổ biến.”

Đó là kết quả cuộc nghiên cứu “Đây là công bố ngày 3- 5 của nhóm nghiên cứu về chỉ số Hiệu quả quản trị và hành chính công cấp tỉnh (PAPI) năm 2011 - cuộc khảo sát toàn quốc có quy mô lớn nhất từ trước đến nay.

Hơn 13.600 người dân tham gia trả lời phỏng vấn về những kinh nghiệm thực tế liên quan hiệu quả quản trị và hành chính công của các cấp chính quyền địa phương.”

Một số thông tin như sau:

-- Số tiền người dân phải "bôi trơn", trung bình lên tới 7,4 triệu đồng/năm. Con số mỗi người dân phải cúng đê bôi trơn này đổi sang USD là 355,3 USD, tức là 355,3 đôla.

-- 31% số người trả lời cho biết, đưa hối lộ là cần thiết khi đi khám chữa.

-- Trung bình toàn quốc chỉ có 12,86% số hộ gia đình bị thu hồi đất cho biết giá đền bù gần với giá thị trường. Nghĩa là, gần 90% hộ gia đình tin là bị xử ép, bị cướp đất với giá rẻ mạt.

-- Về kế hoạch đất, hầu hết dân chúng kể như bị bịt mắt, bịt tai. Vì, PAPI viết, “kết quả khảo sát cho thấy, chỉ có gần 20% người trả lời trên toàn quốc được biết về quy hoạch, kế hoạch sử dụng đất (năm 2010 là 24,5%). Thậm chí, ở Trà Vinh chỉ có 3,4% người dân được biết thông tin quan trọng này.”

Hầu hết dân lạnh nhạt vì không tin tổ cáo nổi tham nhũng: ...toàn quốc, chỉ có 22,95% số người được hỏi cho rằng chính quyền tỉnh/thành phố của họ đã nghiêm túc trong xử lý các vụ việc tham nhũng được phát hiện.

-- Trong số 330 người trả lời trên toàn quốc cho biết cá nhân họ hoặc người thân trong gia đình đã bị cán bộ xã/phường vòi vĩnh, nhưng chỉ có 13,27% cho biết họ đã tố cáo.

Như thế, theo kết quả trên, phong bì quả là nặng tay, chứ không nhẹ nhõm gì. Con số trung bình nêu trên, khi mỗi người dân hối lộ bình quân 355,3 USD/năm để được cấp dịch vụ công ích, thực ra là cao hơn lương rất nhiều người.

Lương tối thiểu là 1,05 triệu đồng VN mỗi tháng, nghĩa là dân bình quân phải lót phong bì tương đương 7 tháng lương cho quan chức.

Tiền phong bì kiếm đâu ra để cho con đi học, để cả nhà đi bệnh viện chữa bệnh, để lên cửa quan làm giấy tờ? Vậy mà cũng phải kiếm cho ra, thế mới biết đời là bề khổ.

Tham nhũng tại Việt Nam 'trắng trợn và lộ liễu'

11 - 09 - 2012

Báo Người Việt

VIỆT NAM (NV) -Sau nhiều đợt hô hào “quyết tâm chống tham nhũng,” Việt Nam cuối cùng vẫn đứng cuối bảng xếp hạng các quốc gia trên thế giới “tích cực bài trừ tham nhũng.”

Huyền Ngọc Sĩ, phó giám đốc Sở Giao Thông-Vận Tải Sài Gòn, trong vụ tham nhũng gây ồn ào những năm gần đây. (Hình: Internet)

Báo mạng VNExpress trích dẫn phúc trình của Tổ chức Minh bạch Quốc tế (TI) xếp Việt Nam vào nhóm nước tham nhũng trầm trọng nhất thế giới trong năm 2011. Phúc trình này nói rằng tham nhũng ở Việt Nam lộng hành hơn nhiều quốc gia Châu Á như Singapore, Nhật, Nam Hàn, Brunei, Malaysia, Trung Quốc, Thái Lan, Indonesia... và chỉ “khá” hơn Mông Cổ, Philippines, Nepal, Cambodia, Myanmar và Lào.

Phúc trình này còn nhận định rằng nạn tham nhũng ở Việt Nam nhan nhản một cách trắng trợn, lộ liễu, công khai khắp nơi và “hơn người” ở tính chất “phổ biến,” nơi nào cũng có; ở các lĩnh vực, các cấp, các ngành từ kinh tế, giáo dục, y tế đến lĩnh vực từ thiện, nhân đạo...

Điều đáng nói, theo phúc trình này, tham nhũng xảy ra cả ở các tổ chức chống tham nhũng của chính quyền và bộ máy tư pháp gồm tòa án, công tố viện, v.v... Nhiều người dân cho rằng nạn tham nhũng tràn lan tại Việt Nam đến nỗi giờ đây ai cũng thấy đó là điều bình thường, “không làm không được và không ‘chung’ không được.”

VNExpress cũng trích đăng phúc trình của Ban chỉ đạo Trung ương Phòng chống Tham nhũng tại cuộc hội thảo do Quốc Hội cộng sản Việt Nam tổ chức hôm 10 tháng 9 cho rằng chính quyền cộng sản Việt Nam thừa nhận “tình hình tham nhũng ở Việt Nam là nghiêm trọng.”

Việc nhà nước Việt Nam thừa nhận nạn tham nhũng bắt tri, cũng là thái độ thừa nhận sự hư hỏng, vô đạo đức của tầng lớp công chức từ thấp lên cao và sự mục nát của guồng máy chính quyền.

Tuy nhiên, phúc trình của chính quyền cộng sản Việt Nam cuối cùng chỉ kể tên, kể việc, kê khai số tiền hối lộ mà không nêu được biện pháp khả dĩ ngăn chặn nạn tham nhũng.

Đặc biệt, phúc trình này cũng thừa nhận rằng nạn “chạy chức, chạy quyền, chạy ghế” của cán bộ hiện nay còn quá nặng nề, nhưng nhà nước chưa phát giác và trừng trị được một ai. **(PL)**

Công an giao thông đứng đầu thành tích tham nhũng

20-11- 2012

Trích báo: Nguoi-Viet

VIỆT NAM (NV) - “Đến chỗ công quyền phải... xi tiền ra mới mong được việc,” đó là nhận định của 70% người Việt Nam được hỏi ý kiến cho cuộc khảo sát quốc tế được công bố hôm 20 tháng 11 tại Hà Nội.

*Ngành công an giao thông bị tố tham nhũng nặng nhất tại Việt Nam.
(Hình: VTC News)*

Cuộc khảo sát này do Ngân Hàng Thế Giới, Bộ Phát Triển Quốc Tế Anh Quốc, Chương trình Phát Triển Liên Hiệp Quốc cùng Thanh Tra Nhà Nước cộng sản Việt Nam phối hợp thực hiện. Có khoảng 5,400 người tham gia cuộc khảo sát này gồm 1,000 giám đốc công ty; 1,800 công chức và 2,600 thường dân đang cư ngụ tại 10 thành phố lớn ở Việt Nam.

Có đến 70% số người được hỏi ý kiến xác định rằng mỗi khi phải đến công công quyền thì người dân Việt Nam phải “xi” tiền ra.

Kết quả từ cuộc khảo sát này cũng cho rằng tham nhũng nặng nề nhất tại bốn lĩnh vực có liên quan đến ngành công an giao thông; quản lý đất đai, nhà cửa; hải quan và xây dựng.

Đại đa số người được hỏi ý kiến còn cho rằng đã phải hối lộ cho các cán bộ, công chức ở các cơ quan công quyền cả tại các khu vực khác như giáo dục, y tế... Có người còn quả quyết rằng “sẽ không xin được giấy khai sinh cho trẻ mới chào đời nếu không chịu chi tiền lót tay cán bộ tư pháp phường, quận.”

Những người được hỏi ý kiến còn tiết lộ một số hình thức tham nhũng - thường rất trắng trợn, công khai, không cần che giấu, chẳng hạn như đòi “trợ giúp” bằng cách cho mua nhà giá rẻ; cho mượn vật dụng cá nhân đất tiền để rồi không trả; hoặc bao ăn uống, đi lại để giải trí ở các khu du lịch sang trọng, đất tiền...

Nhiều chủ doanh nghiệp được hỏi ý kiến cũng thú nhận rằng chính họ chủ động dùng tiền “bôi trơn” vì họ nghĩ “đồng tiền đi trước đồng tiền khôn,” chứ không đợi cán bộ mở miệng đòi.

Theo báo Tuổi Trẻ, 92% số người được khảo sát nói họ tin rằng nạn tham nhũng ở Việt Nam ngày càng diễn ra tinh vi, kín đáo chứ không hề giảm.
(PL)

Việt Nam: “Phí bơi trơn” bất động sản tới 27 tỉ USD

05-09- 2013

Báo: Nguoi-Viet

HÀ NỘI 5-9 (NV) - Thị trường bất động sản ở Việt Nam bên bờ vực sụp đổ. Một trong những lý do không thể gượng dậy như mong đợi của cả nhà cầm quyền lẫn doanh giới là “phí bơi trơn” quá lớn.

Một trong những dự án bất động sản bị bỏ hoang ở Hà Nội. Những dự án bất động sản ở Việt Nam cung cấp cho “nền kinh tế ngầm” khoảng 27 tỷ USD qua các hành động “bơi trơn”. (Hình: Hoàng Đình Nam/AFP/Getty Images)

Hồi đầu năm nay, dựa trên một số báo cáo của các sàn giao dịch bất động sản ở Hà Nội và Sài Gòn, người ta lo ngại, ít nhất, riêng hai thành phố này tại Việt Nam đã có 42,000 căn nhà (gồm 26,000 căn hộ và 16,000 nhà thấp tầng) tồn đọng. Đa số là xây dở dang rồi để cho cỏ dại mọc.

Các con số vừa nêu chưa kể có 92,000 mét vuông văn phòng cho thuê, 98,000 mét vuông trung tâm thương mại, 8 triệu mét vuông đất nền, 2 triệu mét vuông đất thương mại bị bất động. Tổng lượng vốn tồn kho ít nhất cũng khoảng 112,000 tỷ đồng.

Sau đó vài tháng, ông Trịnh Đình Dũng, Bộ trưởng Xây dựng, thú thật, giá bất động sản ở Việt Nam đã giảm khoảng 50% so với giai đoạn 2008-2010.

Tháng trước, ông Nguyễn Văn Đức, Phó Giám đốc Công ty Địa ốc Đất Lành ở Sài Gòn, nhân vật vẫn được xem là rất am tường về thị trường bất động sản Việt Nam, khẳng định với tờ Đất Việt rằng, các nỗ lực ứng cứu thị trường bất động sản của nhà cầm quyền Hà Nội đã thất bại. Các doanh nghiệp bất động sản sẽ “chết chum.”

Doanh nghiệp bất động sản chết sẽ kéo theo nhiều doanh nghiệp liên đới như: nhà thầu, sàn bán sản phẩm, doanh nghiệp liên kết, liên doanh chết theo. Một dự án đổ vỡ sẽ kéo theo nhiều doanh nghiệp liên can chết. Vài doanh nghiệp liên can chết sẽ kéo thêm hàng chục doanh nghiệp khác “chết thành từng chum, từng chum, giống như... bom bi nổ”.

Chưa kể các doanh nghiệp bất động sản chết sẽ kéo theo ngân hàng chết, nhà đầu tư thứ cấp chết, khách hàng chết, theo sau là những rắc rối về an ninh, trật tự xã hội. Dân chúng biểu tình vì quyền lợi bị thiệt hại, hậu quả rất khó lường.

Vì sao các doanh nghiệp bất động sản ở Việt Nam không thể gượng dậy? Tờ Tầm Nhìn lý giải: Vì “phí bôi trơn” quá lớn. Tờ báo này cho biết, nhiều nhà đầu tư kể rằng “phí bôi trơn” chiếm khoảng 25% đến 30% tổng chi phí.

Ông Đặng Hùng Võ, cựu thứ trưởng Tài nguyên – Môi trường, xác nhận, chi phí thật cho dự án luôn bị phủ bởi yếu tố mập mờ và chỉ nhà đầu tư mới biết là bao nhiêu. Ông Cao Sỹ Kiêm, cựu Thống đốc Ngân hàng, nhận định, trong chi phí cho xây dựng cơ bản, “phí bôi trơn” không nhỏ, khi “bôi trơn” xong người ta phải đưa vào giá thành, giá bán nhà, người tiêu dùng phải chịu.

Với tình hình hiện nay, khi thu nhập, khả năng tài chính như thế và với mức giá như vậy, dân không thể mua được nhà nên lượng nhà tồn đọng lớn. “Phí bôi trơn” đang tạo ra tai họa cho thị trường bất động sản và toàn xã hội.

Sau bài viết vừa kể của tờ Tầm Nhìn, ông Alan Phan, một tiến sĩ kinh tế, đề cập đến dạng thức khác của “phí bôi trơn”. Đó là “nền kinh tế ngầm”. Ông Alan nhận định, theo Tổng cục thống kê, trong mười năm qua, đầu tư nước ngoài vào bất động sản là khoảng 60 tỷ USD. Đầu tư của giới đầu tư tại Việt Nam chiếm khoảng 45 tỷ USD. Tỷ lệ “phí bôi trơn” trong lĩnh vực bất động sản từ 25% đến 30% tương đương 27 tỷ USD. Khoản tiền khổng lồ này là một trong những nhân tố tạo ra “nền kinh tế ngầm” ở

Việt Nam. Đó cũng là lý do khiến thế giới đặt Việt Nam vào nhóm quốc gia có số lượng rừa tiền cao nhất thế giới.

Tiến sĩ Alan Phan khẳng định, “phí bôi trơn” không chỉ giới hạn ở các dự án bất động sản. Ông này ước tính, khoản “phí bôi trơn” để làm ngơ cho lâm tặc phá rừng tại Việt Nam, ít nhất cũng đem lại cho “nền kinh tế ngầm” khoảng 20 tỷ USD.

Đó là chưa kể “phí bôi trơn” cho các lĩnh vực khác như: xây cất cầu đường, khai thác khoáng sản, lọc dầu, luyện thép, làm xi măng, phân bón... Khi “phí bôi trơn” bao phủ tất cả các lĩnh vực của nền kinh tế, từ công nghiệp, nông nghiệp, tới dịch vụ và mọi doanh nghiệp bất kể quy mô, kể cả những gánh hàng rong đều phải gánh thứ “thuế” vô hình này thì giá thành của mọi loại sản phẩm, dịch vụ sẽ tăng, và khả năng cạnh tranh sẽ giảm.

Một vài chuyên gia ước đoán, giao dịch trong “nền kinh tế ngầm” hiện chiếm khoảng 50% GDP Việt Nam, tương đương chừng 60 tỷ USD. Do cần phải che giấu bản chất, dòng tiền này thường dồn vào những phi vụ mang tính chộp giựt, khiến bản sắc của nền kinh tế trong nhiều lĩnh vực (như: vàng, ngoại tệ, chứng khoán, bất động sản,...) thay đổi.

Mặt khác, việc chuyển các khối tiền lớn của nền kinh tế ngầm ra nước ngoài để tìm sự an toàn về lâu dài còn làm xuất huyết vốn luân chuyển trong nước.

Ông Alan Phan nhận định, “nền kinh tế ngầm” là biểu hiện của tất cả những gì không minh bạch và một nền kinh tế chính trị không minh bạch là rào cản lớn nhất cho mọi tiến bộ của xã hội.” **(G.Đ)**

Xây đường, mới 1 năm đã nát

12- 11- 2011

trích báo Người -Việt

QUẢNG BÌNH 12-11 (TH) -Đầu tư tốn kém rất nhiều tiền, đường lộ ở Quảng Bình và Vĩnh Long chưa đầy một năm sử dụng đã tan nát. Đây là hai trong những thí dụ mới nhất về tình trạng đầu tư xây dựng đường lộ cầu cống tệ hại tại Việt Nam.

Nguy hiểm luôn rình rập các phương tiện lưu thông trên tuyến đường tránh TP. Đồng Hới. (Hình: Dân Trí)

Theo tờ Dân Trí hôm Thứ Bảy, “Đường tránh TP. Đồng Hới (Quảng Bình) mới đưa vào sử dụng hơn một năm nay nhưng đã lộ rõ sự xuống cấp nghiêm trọng. Mặt đường xuất hiện nhiều vết nứt, ổ gà, ổ voi, mặt cầu tróc lộ cả tấm thép bên dưới...”

Quãng đường này đã được đầu tư với phí tổn 660 tỉ đồng (khoảng gần \$33 triệu USD) dài 20km bắt đầu làm từ năm 2005 và chỉ hoàn tất và bắt đầu sử dụng từ tháng 4 năm 2010. Chưa được bao lâu, tình trạng ổ gà ổ voi ngày càng nhiều thêm mà lại không được sửa chữa, làm cho sự sử dụng đường lộ ngày càng nguy hiểm.

Tại tỉnh Vĩnh Long, tuy mới chỉ được “thông xe” từ ngày 27 tháng 1 năm 2011, tuyến đường tránh TP. Vĩnh Long chỉ một tháng sau, “đơn vị thi công đã phải ‘vá’ hàng trăm ổ voi, ổ gà trên đường. Đến nay, tuyến

đường này tiếp tục xuất hiện hàng trăm ổ voi, ổ gà khác, trở thành mối ẩn họa cho người đi đường”. Người ta thấy cắm trên đoạn đường chỉ dài hơn 7km đó tấm bảng “Đường chờ lún”.

Báo Dân Trí nói rằng trên quãng đường này “Nhiều hố to đã trở thành những cái bẫy chết người, sẵn sàng chờ đón những người xấu số”.

Ngày 30 tháng 9 năm 2011, báo Dân Trí cho biết một con đường ở Sài Gòn (đường dẫn cầu Phú Mỹ) được đầu tư tới hơn 1,880 tỉ đồng “thông xe chưa được 2 năm đã hư hại nghiêm trọng, mất an toàn giao thông”.

Tờ báo nói rằng “Điều đáng nói là cả chủ đầu tư lẫn cơ quan quản lý giao thông đều không ai nhận trách nhiệm sửa chữa con đường này”.

Mới ngày 2 tháng 11 năm 2011 tờ Sài Gòn Tiếp Thị nói rằng con đường Rừng Sác ở Cần Giờ (Sài Gòn) đầu tư 1,400 tỉ đồng (gần \$70 triệu USD) do băng “Thanh Niên Xung Phong” ở Sài Gòn thi công mới khánh thành hồi đầu năm nay. Chưa được 10 tháng và cũng chưa được “nghiem thu” mà “đã xuống cấp nghiêm trọng” dù phương tiện qua lại chỉ lèo tèo một ít xe gắn máy.

Tham nhũng trong việc đầu tư xây dựng cầu đường ở Việt Nam rất nổi tiếng. Thất thoát được mô tả là rất lớn thường được nêu ra trong các cuộc họp của các nhà tài trợ cho Việt Nam.

“Tham nhũng dẫn đến các công trình xây dựng kém chất lượng, ảnh hưởng nghiêm trọng đến hiệu quả kinh tế, thương vong về người và môi trường sinh thái” - Đại sứ Thụy Điển là Rolf Bergman phát biểu trong một cuộc họp ở Hà Nội ngày 29 tháng 5 năm 2009, theo bản tin VTC.

Hai cây số đường, làm 10 năm chưa xong

04-06- 2012

trích báo: Nguoi-Viet

HÀ NỘI (NV) – “Dự án siêu ì ạch” là cách người dân Hà Nội đặt tên cho công trình xây dựng 2 km đường Cát Linh-La Thành-Thái Hà-Thái Thịnh tới đường Láng của thành phố này.

Nhiều năm qua, người dân phải vất vả đi qua đoạn đường Thái Thịnh-Láng vì thi công ì ạch. (Hình: Báo Tuổi Trẻ)

Theo báo Tuổi Trẻ, đây là “con đường huyết mạch về giao thông trong khu vực nội ô Hà Nội được khởi công từ năm 2003 với mục tiêu vừa công hóa mang vừa làm đường góp phần giảm ùn tắc trong nội ô, nhưng cứ làm tới đâu thì người dân than phiền tới đó.”

Báo Tuổi Trẻ dẫn lời ông Nguyễn Văn Đức, một người dân ở phố Thái Thịnh, nói: “Dự án này vừa làm vừa nghỉ, mà nghỉ nhiều hơn làm”.

Nhiều người dân phải cắn răng chịu cảnh bụi mù mịt hoặc bùn lầy ngập bánh xe. Ngoài ra, do thi công ì ạch, nhiều đoạn đường bị thu hẹp khiến xe cộ ùn tắc.

Báo Tuổi Trẻ cho biết, con đường này do Sở Giao Thông Hà Nội làm chủ đầu tư, trong đó ban quản lý dự án giao thông đô thị là đại diện chủ đầu tư thực hiện dự án, tổng vốn đầu tư khoảng 450 tỉ đồng.

“Theo lãnh đạo ban quản lý dự án giao thông đô thị, dự án thi công chậm trễ do nhà thầu, đơn vị thi công yếu về năng lực. Và một lý do khác là người ta thay nhà thầu như thay áo.” (K.N.)

Đụng đầu cũng gặp tham nhũng

02-10- 2011

Thương nhân Sài Gòn than thở

SÀI GÒN (VNE) - Thủ tục giấy tờ rườm rà, lệ phí cao, thời gian kéo dài cộng với nạn đòi hối lộ... đang là trở ngại chính làm trì trệ hoạt động của các công ty làm ăn tại Việt Nam.

Các giám đốc than tham nhũng tràn lan, khó làm ăn ở Sài Gòn. (Hình: VNExpress)

Tham dự cuộc họp gọi là “đối thoại giữa doanh nhân và chính quyền Sài Gòn” diễn ra sáng ngày 1 tháng 10, giới thương gia đồng lòng “kê khổ,” than trời về những điều cản ngại đầy dẫy trong việc làm ăn. Không dám gọi đích danh đó là tệ nạn tham nhũng nhưng không ai phủ nhận cái gọi là “phí bôi trơn” không thể không “chung tiền” cho cán bộ kiểm hóa quan thuế tại Sài Gòn.

Hàng trăm giám đốc doanh nghiệp tham dự cuộc họp này cho biết họ nản lòng trước những hoạt động gây khó dễ, kiểm chuyện đẽ vôi tiền của bộ máy chính quyền tại Sài Gòn.

Có doanh nghiệp cho biết phí kiểm định phẩm chất hàng hóa hiện nay quá đắt trong khi thời gian đổi giấy phép kinh doanh kéo dài hàng tháng trời.

Ông Đỗ Phước Tổng, giám đốc công ty cơ khí Duy Khanh than thở: “Các cán bộ hải quan nhùng nhịu, đòi chúng tôi phải nộp phí bôi trơn là chuyện dài nhiều tập. Một kiện hàng nhỏ xíu cũng phải chi cho cán bộ ít nhất 5 đô la, nếu không có thì không xong.”

Ông này còn kể thủ tục kiểm hóa chiếc máy nhập cảng từ ngoại quốc về Sài Gòn kéo dài, đòi hỏi đủ thủ tục rườm rà, khó khăn. Ông nói: “Cán bộ hải quan đòi đập thùng container đem đi giám định xem các thiết bị của máy. Cuối cùng tôi đành phải... ‘biết điều’ cho qua chuyện vì nếu để đem máy đi kiểm định thì không biết đến bao giờ mới đi vào sản xuất.” Nhờ “biết điều” mà dàn máy của ông được thông qua dễ dàng, trót lọt.

Trong khi đó, ông Lương Trí Thìn, tổng giám đốc công ty địa ốc Đất Xanh cho biết đã mất 4 tuần lễ để đổi giấy phép kinh doanh trong khi theo qui định của nhà nước thì chỉ mất chưa đầy 1 tuần. Cũng theo ông, nếu muốn cán bộ thực hiện đúng qui định trên thì ông phải chi tiền.

Một người khác là giám đốc công ty Ánh Kim cho biết riêng việc ghi danh kiểm định phẩm chất 200 sản phẩm tốn tới 6 tỉ đồng, tương đương với 300,000 đô.

Chủ tọa buổi đối thoại nói trên, ông phó chủ tịch chính quyền Sài Gòn Lê Mạnh Hà thừa nhận “thủ tục hành chánh nặng nề” nhưng yêu cầu chính các doanh nhân “mạnh dạn phản ảnh để các cơ quan nhà nước biết mà chấn chỉnh”.

Cuối cùng, ông này theo thông lệ là “cám ơn” và “chúc phúc” cho các doanh nhân “có nhiều thời gian để cống hiến nhiều hơn cho sự nghiệp chuyển dịch cơ cấu kinh tế của thành phố.

Làm ăn ở Việt Nam: muốn được việc thì phải 'bôi trơn'

04 - 04 - 2012

trích báo Người Việt

HÀ NỘI (NV) - “Biểu tiền, mời tiệc chiêu đãi, mời đi du lịch, ‘lại quả’ giá trị hợp đồng... là nhiều hình thức khác nhau mà doanh nghiệp phải sử dụng khi làm việc với cán bộ/cơ quan quản lý nhà nước...”

Hội thảo về bảo vệ người tố cáo tham nhũng tổ chức ở Hà Nội ngày 3 tháng 11, 2011. (Hình: Báo Thanh Tra)

Đó là các “ghi nhận” về thực trạng tham nhũng, ăn hối lộ phổ biến của quan chức CSVN mà khu vực doanh nghiệp phải tốn kém nếu không muốn công việc của mình bị trở ngại. Hiển nhiên, nó làm cho phí tổn đầu tư, sản xuất hoặc dịch vụ của các doanh nghiệp tăng lên cao hơn. Từ đó, giá thành sản phẩm hay dịch vụ cao hơn, giảm bớt khả năng cạnh tranh.

Bản báo cáo kết quả nghiên cứu khảo sát về hiện trạng tham nhũng trong khu vực doanh nghiệp được Phòng Thương Mại-Công Nghiệp Việt Nam (VCCI) cùng Thanh tra Chính phủ Việt Nam công bố vào sáng 4 tháng 4, 2012 cũng chỉ lập lại những gì “thường ngày ở huyện” mọi người đã biết suốt từ khi chế độ bắt đầu “đổi mới.”

Bản nghiên cứu dựa vào cuộc khảo sát 270 xí nghiệp ở 6 thành phố lớn nhất nước và có nhiều kỹ nghệ sản xuất hoạt động là Hà Nội, Hải Phòng, Đà Nẵng, Sài Gòn, Đồng Nai và Cần Thơ.

Kết quả khảo cứu cho thấy nạn bồi trơn xảy ra tại tất cả các ngành và lĩnh vực quản lý của nhà nước mà các xí nghiệp phải giải quyết mặt giấy tờ từ việc làm thủ tục đăng ký kinh doanh, xin cấp giấy chứng nhận quyền sử dụng đất, giao đất đến thuế, hải quan, vay tiền ngân hàng, quản lý thị trường, xây dựng, bảo hiểm xã hội... không thiếu cơ quan nào.

Báo Thanh Niên dựa vào bản báo cáo kể rằng “có tới 60% doanh nghiệp cho rằng phải có mối quan hệ với ngân hàng hoặc cán bộ tín dụng. Gần 40% doanh nghiệp cho rằng phải có tiền bồi dưỡng cán bộ tín dụng thì mới được vay vốn.”

Muốn đầu thầu “có tới 50% (nhà thầu) cho rằng việc gửi quà biếu cho cán bộ phụ trách đầu thầu là rất phổ biến.”

Trong lĩnh vực cấp giấy chứng nhận quyền sử dụng đất, có tới 39.9% doanh nghiệp tin rằng “phải có mối quan hệ quen biết mới được giao đất, cấp đất,” điều đó khẳng định, việc có quan hệ thân thiết vẫn chiếm một “chỗ đứng” quan trọng trong việc giải quyết các vấn đề giao đất, cấp đất. Báo Thanh Niên ngày 4 tháng 4, 2012 viết: “Hơn 18% doanh nghiệp cho biết họ được cán bộ giải quyết gợi ý đưa phong bì khi làm các thủ tục trong lĩnh vực này. Có tới 40% doanh nghiệp cho biết khoản chi phí không chính thức chiếm khoảng 1% trong tổng số chi phí hàng năm của doanh nghiệp; 13% doanh nghiệp cho rằng khoản này chiếm tới hơn 5%.”

Trên đây chỉ là một ít thống kê được nêu ra và chưa chắc đã đúng với những gì được nêu ra trong bản báo cáo.

Tại hội nghị toàn quốc - Sơ kết 5 năm thực hiện Nghị quyết (NQ) T.Ư 3 khóa X và tổng kết 5 năm thực hiện luật Phòng, Chống Tham Nhũng (PCTN) - diễn ra sáng 7 tháng 3, 2012 vừa qua tại Hà Nội, ông Nguyễn Xuân Phúc, phó thủ tướng đọc bản báo cáo nói “tham nhũng lãng phí vẫn còn nghiêm trọng.”

Nhà cầm quyền Việt Nam hàng năm đều bị các định chế tài trợ quốc tế thúc hối phải minh bạch hóa guồng máy công quyền thì mới chống nổi tham nhũng. Nhưng đến nay, hệ thống luật lệ và các văn bản dưới luật vẫn mù mờ, giải thích sao cũng được, tạo cơ hội cho quan chức nhà nước các cấp vòi vĩnh hối lộ.

Ngày 31 tháng 12, 2011, báo Thanh Niên dịch một bài phát biểu của bà Victoria Kwakwa tiếp tục thúc hối chế độ Hà Nội phải công khai minh bạch nguồn máy công quyền. Lời khuyến cáo của bà tiếp tục như rơi vào quầng không. Nhiều năm trước, một số đại biểu Quốc Hội Hà Nội phải kêu rằng tham nhũng là “quốc nạn” nay vấn đề vẫn còn nguyên đó.

Ngày 3 tháng 11, 2011, một cuộc hội thảo quốc tế về “bảo vệ người chống tham nhũng” để người ta có thêm can đảm mà tố cáo tham nhũng được tổ chức với sự tham dự của một số chuyên viên quốc tế. Cái sự bảo vệ này cũng đã được nói đến từ lâu nhưng vẫn chỉ nói để đó.

Luật phòng chống tham nhũng được ban hành buộc hàng năm quan chức phải kê khai tài sản nhưng lại không công bố cho dân chúng kiểm soát. Cái tệ hại nhất, những kẻ đứng đầu các cơ quan chống tham nhũng lại chính là những kẻ cầm đầu các cơ quan nhà nước, tức những kẻ có

quyền và có khả năng tham nhũng nhiều nhất. Tay phải chẳng lẽ bắt tay trái? Nguyễn Tấn Dũng vừa là thủ tướng cầm đầu chính phủ lại cũng là kẻ cầm đầu “Ủy Ban Chỉ Đạo” chống tham nhũng trung ương. Ai sẽ kiểm soát ông ấy khi không có một cơ quan chống tham nhũng độc lập ở bên ngoài Hành pháp? (TN)

Đường cao tốc \$500 triệu, càng sửa càng hư

12- 12 - 2011

Trích báo Người Việt

LONG AN (NV) - Vừa thị sát phẩm chất đường cao tốc Sài Gòn-Trung Lương cuối tháng 11 vừa qua, ông bộ trưởng Bộ Giao Thông-Vận Tải lập tức quyết định lột chức một ban bệ dinh tới dự án.

Khung cảnh nhan nhản hiện nay trên đường cao tốc Sài Gòn-Trung Lương. (Hình: Vietnam net)

Trong số các viên chức bị cách chức có ông Lã Chí Đức, giám đốc điều hành dự án và một số ban giám đốc liên quan đến dự án đường cao tốc Sài Gòn-Trung Lương.

Ông Đinh La Thăng, bộ trưởng Bộ Giao Thông-Vận Tải Việt Nam cũng đồng thời chỉ thị phải “làm rõ trách nhiệm các cá nhân liên quan đến con đường cao tốc nuốt quá nhiều tiền của ngân sách nhưng sớm hư hại sau ngày khai trương.”

Có vẻ như để “sửa sai,” ngành Giao Thông-Vận Tải đã cho sửa chữa nhiều đoạn đường bị hư hại. Tuy nhiên, theo dư luận, cảnh tượng không đẹp mắt bày biện nhan nhản hàng ngày kéo dài, gây trở ngại cho việc lưu thông trên đường cao tốc khiến người qua lại càng thêm bức bối.

Giờ đây, không chỉ “né” các ổ gà, ổ voi, mà các bác tài lưu thông trên đường cao tốc còn phải né cả các đoạn đường bị “ràng dây chằng chặt và đặt chướng ngại vật để sửa chữa.”

Một số tài xế chép miệng than: “Đường cao tốc giờ hết còn là đường cao tốc vì ai cũng phải chạy chậm lại để tránh các chướng ngại vật.” Nhiều người còn cho rằng đường cao tốc Sài Gòn-Trung Lương càng sửa thì càng bị nát vụn.

Được biết đường cao tốc Sài Gòn-Trung Lương dài 39.8 cây số đi từ Sài Gòn đến tỉnh Tiền Giang đã được xây dựng với tổng kinh phí lên tới 9,900 tỉ đồng, tương đương 500 triệu đô la.

Hôm 12 tháng 12, báo Vietnam Net cho biết, hiện trạng đường cao tốc Sài Gòn-Trung Lương hiện nay “vô cùng thê thảm.”

Theo dư luận, chỉ thị mở cuộc điều tra để xác định trách nhiệm cá nhân liên quan đến phẩm chất công trình xây dựng đường cao tốc Sài Gòn-Trung Lương có thể sẽ kéo dài chưa biết đến lúc nào thì xong.

Tham nhũng trong bệnh viện, bộ trưởng Y Tế đổ tội cho dân.

29-03-2012

Trích báo Người Việt

VIỆT NAM (NV) - Luật để chế tài không thiếu, bà bộ trưởng Y Tế Việt Nam mới đây đổ tội cho bệnh nhân và người nhà của họ là “thủ phạm gây ra tham nhũng trong ngành Y Tế.”

Người dân đứng ngồi không yên vì tình trạng đông đúc ở các bệnh viện.

Trả lời chất vấn trong phiên họp Quốc Hội Việt Nam sáng 26 tháng 3, bà Bộ Trưởng Y Tế Nguyễn Thị Kim Tiến khẳng định rằng chính bệnh nhân và người nhà của họ tìm cách “tiếp cận” với các y bác sĩ để đưa phong bì hối lộ. Vì vậy, theo bà, chính họ là người “khởi xướng và tiếp tay cho tham nhũng.”

Bà này còn nói: “Tiêu cực tại các cơ sở khám, chữa bệnh không hẳn là lỗi của cán bộ y tế, và nếu bệnh nhân không đưa phong bì thì sẽ bớt tiêu cực ngay.”

Tuyên bố của bà Kim Tiến được đưa ra sau khi Bộ Y Tế ra thông báo nói rằng giá viện phí mới sẽ được thực hiện từ ngày 15 tháng 4 năm nay. Từ ngày đó, tất cả các khoản khám bệnh, chữa bệnh sẽ tăng trung bình khoảng 26%.

Bất chấp lời tố cáo thẳng thừng của bà bộ trưởng, dư luận cho rằng ban giám đốc năm bệnh viện lớn ở Hà Nội đã ký bản cam kết “nói không với phong bì” nhưng các y bác sĩ của họ vẫn “vô tư” nhận tiền đút lót.

Báo Lao Động kể chuyện của đôi vợ chồng bệnh nhân cư dân Nam Định làm nghề bán đồng nát có mặt tại bệnh viện Bạch Mai để chờ khám ruột.

Ông Hải và vợ là bà Nụ cho biết: “Chúng tôi châu chực từ sớm cho đến 9 giờ sáng mới 'mua' được phiếu khám bệnh. Được xét nghiệm nước tiêu và phân rồi lại tiếp tục ngồi đợi đến 12 giờ trưa cũng 'chả thấy gì.' Sợ lỡ chuyến xe về quê buổi chiều, chúng tôi kẹp tờ giấy bạc 100,000 đồng, tương đương với 5 đô la vào cuốn sổ khám bệnh thì lập tức nhân viên y tế bảo 'chờ một chút sẽ có kết quả.’”

Cũng theo báo Lao Động, ông Hải lẫn bà Nụ cho biết ông bị đau ruột từ lâu nên có “kinh nghiệm” trong cuộc “hành trình dài” tại bệnh viện. Ông nói: “Phải có phong bì thì họ mới khám cho mình. Nếu may có người quen dắt tới thì bác sĩ ngần ngại không dám nhận tiền. Tuy nhiên, phần lớn bác sĩ gọi ý ‘ăn’ một cách trắng trợn.”

Ông Hải còn kể cho biết, nếu không khéo léo dúi tiền vào túi lúc bác sĩ kê đơn thì toa thuốc sẽ không chính xác, Còn nếu không chịu dúi vào túi y tá vài ba chục ngàn đồng thì sẽ bị “đâm kim thật đau.”

Một số người khác ở bệnh viện Phụ Sản Trung Ương cũng xác nhận đã thấy tận mắt cảnh người nhà đưa tiền thì thân nhân của họ được săn sóc chu đáo, ân cần; còn những ai “lấy mắt mà ngó” thì bị bỏ mặc, chẳng hề ngó ngàng.

Một cư dân Hà Nội nói: “Cha tôi nằm điều trị ở bệnh viện, nửa đêm ho ra máu, tôi gọi bác sĩ thì ông có vẻ như không nghe. Sốt ruột quá, tôi nhét vào túi ông vài chục ngàn đồng thì lập tức ông đứng phắt dậy, bước theo tôi vào phòng bệnh. Thấy vậy thì hiểu vậy. Từ đó về sau, mỗi lần đưa cha tôi đi thay băng, khám bệnh, tôi đều nhét vào tay, vào túi y tá 10,000 đồng.”

Dư luận cho rằng lời kêu gọi “đừng đưa phong bì cho y bác sĩ” của bà Bộ Trưởng Y Tế Nguyễn Thị Kim Tiến là chuyện không tưởng. Và việc các ban lãnh đạo bệnh viện Việt Đức, Bạch Mai, Phụ Sản Trung Ương,

bệnh viện E, bệnh viện K tuyên bố “nói không với phong bì” là không tưởng.

Từ cuối năm rồi, nghị định của nhà nước Việt Nam nói sẽ phạt đến 20 triệu đồng, tương đương 1,000 đô về tội đưa, nhận và môi giới hối lộ tại các bệnh viện. Nghị định này cũng quy định sẽ phạt đến 15 triệu đồng, tương đương 750 đô các y bác sĩ từ chối cấp cứu người bệnh v.v...

Tuy nhiên, với thực tế mà chính những người trong cuộc - những bệnh nhân đầy đau khổ, đã trải qua cho thấy luật lệ nhà nước còn không làm gì được những kẻ tham nhũng, nói gì đến lời hô hào của bà bộ trưởng.

Đặc biệt là lời thú nhận của chính viên chức lãnh đạo Bộ Y Tế nói rằng dù tăng viện phí thêm 26% từ ngày 15 tháng 4 tới thì vẫn không đủ tiền trả lương y bác sĩ của họ. **(PL)**

Hối lộ, chuyện đương nhiên tại Việt Nam

24-05-2013

nguồn:nguoi-viet

HÀ NỘI (NV) .- Kết quả khảo sát “Chỉ số hiệu quả quản trị và hành chính công cấp tỉnh ở Việt Nam 2012” (PAPI 2012) cho thấy, tại Việt Nam, rất nhiều người vẫn xem hối lộ là chuyện đương nhiên.

Không tin vào những hứa hẹn chống tham nhũng, đa số dân chúng Việt Nam xem hối lộ là chuyện đương nhiên.

(Hình: Internet)

Đây là cuộc khảo sát lần thứ hai. Cả hai cuộc khảo sát, thực hiện vào năm 2011 và 2012 được tiến hành dưới sự hỗ trợ của Liên Hiệp Quốc.

PAPI 2012 đã phỏng vấn 14,000 người và các câu trả lời của họ cho thấy, hối lộ là chuyện phải chấp nhận, không thể khác, do quá phổ biến nên đã thành bình thường.

Số người tỏ ra đồng tình với nhận định phải hối lộ mới được chăm sóc y tế đã tăng từ 31% vào năm 2011 lên 42% vào năm 2012. Tương tự, số người tỏ ra đồng tình với nhận định phải hối lộ mới được cấp giấy tờ nhà đất đã tăng từ 21% vào năm 2011 lên 32% vào năm 2012. Nói cách khác, tình trạng hối lộ để được việc đã tăng đáng kể.

PAPI 2012 còn cho thấy, có tới 44% số người được hỏi tin là phải hối lộ mới xin được việc làm trong các cơ quan nhà nước. Đáng lưu ý là có tới

75% tin rằng nhà cầm quyền cấp tỉnh, thành phố cùng cho rằng việc xử lý các vụ tham nhũng chưa nghiêm túc. Có thể vì vậy nên khi tham gia –

PAPI 2012, đa số người được phỏng vấn cho biết họ không muốn tố cáo tham nhũng.

Một điểm đáng chú ý khác là đa số người được phỏng vấn không hài lòng với dịch vụ và thủ tục hành chính công. Lý do chính khiến họ không hài lòng là công chức thiếu tôn trọng dân và kém hiểu biết chuyên môn.

Ông Đặng Ngọc Dinh, Giám đốc Trung tâm Nghiên cứu Hỗ trợ Phát triển Cộng đồng, một tổ chức tham gia PAPI 2012, giải thích với VOA về lý do, hồi lộ được nhiều người tại Việt Nam xem là chuyện đương nhiên. Theo đó, khi vào bệnh viện, nhiều người đưa phong bì cho bác sĩ để ‘bôi dưỡng’, khi đến một cơ quan nhà nước làm giấy tờ, nhiều người nghĩ tới chuyện ‘bôi trơn’.

Khi có rất nhiều người quan niệm và hành xử như vậy thì điều đó đồng nghĩa với chuyện bộ máy không ‘trơn’. Khi bộ máy bị khô dầu thì ‘bôi trơn’ là một hành động tích cực. Khi người dân không tin vào hiệu quả của việc chống tham nhũng, không hài lòng về thái độ và năng lực của công chức, họ sẽ chấp nhận đưa hồi lộ để được việc mà không phải gánh chịu quá nhiều phiền toái.

Cũng nhân dịp công bố PAPI 2012, ông Jairo Acuña Alfaro, Cố vấn chính sách về Cải cách hành chính công và Chống tham nhũng của Chương trình Phát triển Liên Hiệp Quốc (UNDP) tại Việt Nam, nhận định, hồi lộ, tham nhũng “ảnh hưởng nhiều nhất tới người nghèo”. Với mức thu nhập như hiện nay, việc các gia đình tại Việt Nam phải trả các khoản “chi phí không chính thức” thật sự là một gánh nặng cho họ.

Theo vị cố vấn này, PAPI 2012 cho thấy sự lan tràn của tệ nạn tham nhũng và tham nhũng là một nguồn thu nhập quan trọng cho các viên chức. Muốn chống tham nhũng có hiệu quả, các cơ quan chống tham nhũng của Việt Nam phải được hoạt động độc lập để có thể điều tra tham nhũng một cách khách quan theo nguyên tắc “tất cả mọi người đều bình đẳng trước pháp luật”.

Trong buổi công bố kết quả PAPI 2012, bà Pratibha Mehta, Điều phối viên thường trú của Liên Hiệp Quốc, cho rằng, khi điều kiện kinh tế tốt hơn và học vấn cao hơn, dân chúng thường đòi hỏi nhà nước phải cung

cấp dịch vụ hành chính hiệu quả và chất lượng hơn, ít quan liêu hơn và đặc biệt không còn tham nhũng. Suốt quá trình vận động, hướng tới một xã hội thịnh vượng, dân chủ, với nền kinh tế thị trường vững mạnh, hệ thống hành chính của Việt Nam phải giữ vai trò chính trong công cuộc xóa đói giảm nghèo và “chỉ chú trọng tăng trưởng kinh tế thì sẽ không thể đạt được mục tiêu”. **(G.Đ)**

Hơn 40% công chức Việt Nam nhận hối lộ

18-05-2012

trích báo Người-Việt

VIỆT NAM (NV) - Phúc trình của một ủy ban Quốc Hội Việt Nam công bố hôm 18 tháng 5, 2012 thừa nhận: 40% công chức đã nhận hối lộ để bù đắp khoản thiếu hụt của đồng lương chết đói.

Đây đây tiêu cực khiến hàng loạt cán bộ ngân hàng bị bắt thời gian gần đây. (Hình: Báo Dân Trí)

Phúc trình này, theo báo Lao Động, được thực hiện từ cuộc khảo sát, thăm dò trên 15,000 công chức của chế độ. Ủy ban các vấn đề xã hội của Quốc Hội Cộng Sản Việt Nam công bố “sự thật phũ phàng” này tại cuộc hội thảo nói về chính sách tiền lương “bất cập”.

Một thành viên của ủy ban này, ông Đặng Như Lợi cho rằng tiền lương tăng mỗi năm trung bình khoảng 5.4% trong khi giá cả tiêu thụ tăng gấp đôi, gấp ba khiến gần một nửa số công chức nhà nước phải vất vả chống chọi với sự tụt giá.

Bài tường thuật của báo Tuổi Trẻ về hội nghị này còn cho biết, các cán bộ chủ tọa cũng nhìn nhận rằng vì lương không đủ sống nên giới công chức phải tìm việc khác để làm, và không “để hết tâm vào công việc phục vụ nhân dân hiện tại”. Các ông bà chủ tọa hội nghị cũng hứa hẹn sẽ tăng lương để công chức nhà nước đủ sống vào năm 2015, tức 3 năm sau nữa.

Trong khi đó theo ông Hoàng Minh Hào, cán bộ Vụ Tiền Lương-Tiền Công của Bộ Lao Động và Thương Binh Xã Hội cho rằng nhà nước Cộng Sản Việt Nam đã 8 lần tăng lương trong suốt 8 năm qua. Dù vậy, lương của công chức chỉ đáp ứng 35% nhu cầu sống tối thiểu của họ.

Cuối cùng, hầu hết cán bộ tham dự hội nghị đều không phủ nhận nhận định cho rằng chỉ vì được trả lương chết đói nên có đến 40% sẵn sàng nhận “quả cáp” của các công ty, xí nghiệp.

Tuy nhiên, dư luận thì cho rằng tỉ lệ 40% này còn quá thấp so với thực tế của thực trạng vôi vỉnh, đòi hỏi lộ của giới cán bộ có chức quyền.

(P.L.)

Vốn ODA cho Việt Nam vay bị ăn bớt đến 40%

07-08-2013

trích báo nguoi-viet

HÀ NỘI (NV). - Có tới 40% vốn tín dụng phát triển chính thức (ODA) cho các chương trình xây dựng trường học, đường sá, hạ tầng bị ăn chặn nhưng những cá nhân có liên quan chỉ bị cảnh cáo.

Vì bị các quan ăn chặn, trường học lẽ ra phải hai tầng với 6 phòng học trở thành một dãy nhà cấp 4 có ba phòng học. (Hình: VietNamNet)

ODA là ba chữ viết tắt của Official Development Assistance (hỗ trợ phát triển chính thức). ODA có thể là các khoản cho vay không tính lãi hoặc tính lãi thấp với thời gian vay dài. Đôi khi ODA là viện trợ. Mục tiêu của ODA là trợ giúp để phát triển kinh tế và nâng cao phúc lợi ở quốc gia nào đó.

Tại Việt Nam, nhiều năm qua, ODA luôn là một nguồn béo bở để các viên chức từ trung ương đến địa phương xà xẻo, bỏ túi riêng. Rất nhiều dự án lớn sử dụng tín dụng ODA bị đám quan chức lươn lẹo ăn cắp, nổi tiếng như Dự án xa lộ Đông Tây ở Sài Gòn đến các dự án do công ty thuộc Bộ Giao Thông Vận Tải CSVN quản lý gọi là PMU 18, bị phơi bày trên mặt báo cho người ta thấy phần nổi của tảng băng chìm tham nhũng ở Việt Nam.

Chuyện mới nhất vừa được phanh phui vì ăn chặn ODA xảy ra tại Hà Tĩnh. Theo báo điện tử VietNamNet, Trong các năm từ 2009 đến 2010,

sau khi Đại sứ quán Nhật tại Việt Nam loan báo sẽ viện trợ không hoàn lại để một số tỉnh xây dựng trường học, đường sá, hạ tầng, một phụ nữ mà báo điện tử VietNamNet không dám nêu tên, chỉ cho biết là cư ngụ tại thành phố Vinh, tỉnh Nghệ An, đã liên lạc với lãnh đạo nhiều xã ở Hà Tĩnh để đặt vấn đề “chạy dự án”, với điều kiện khi thành công, phải “cắt” cho bà ta 40%.

Sau đó, nguồn vốn ODA vừa kể được rót về ba xã: Gia Phố (huyện Hương Khê, tỉnh Hà Tĩnh), Cẩm Minh (huyện Cẩm Xuyên, tỉnh Hà Tĩnh), Cẩm Quang (huyện Cẩm Xuyên, tỉnh Hà Tĩnh). Trong đó, xã Gia Phố được nhận 80.000 USD để xây dựng trường Tiểu học Đông Hải và chính quyền xã này đã lấy 8.000 USD chia cho nhau, rồi lấy thêm 24.000 USD chi cho người phụ nữ làm môi giới. Chuyện tương tự cũng xảy ra tại hai xã thuộc huyện Cẩm Xuyên, chỉ có một khác biệt là người phụ nữ làm môi giới được chia tới 40% “hoa hồng”.

Do bị ăn chặn, các cơ sở giáo dục, đường sá ở ba xã vừa kể đều phải giảm quy mô và chất lượng tất nhiên cũng giảm. Chẳng hạn trên giấy tờ, trường Tiểu học Đông Hải ở xã Gia Phố, huyện Hương Khê, tỉnh Hà Tĩnh là một khu nhà hai tầng với 6 phòng học nhưng trên thực tế chỉ là một dãy nhà cấp 4 với ba phòng học.

Điểm đáng chú ý là dù ăn chặn trắng trợn như thế nhưng khi sự việc đổ bể, không rõ tại sao hệ thống tư pháp Việt Nam lại lờ đi, không xem xét trách nhiệm hình sự của bất kỳ ai. Người phụ nữ làm môi giới dự án vẫn là một nhân vật không ai rõ tên tuổi, không hiểu vì sao bà ta chạy dự án và các viên chức cấp xã tham gia ăn chia vốn ODA chỉ bị cảnh cáo.

Cho đến nay vẫn chưa thấy Đại sứ quán Nhật tại Việt Nam có ý kiến về vụ tham nhũng vừa kể. Trong quá khứ, Nhật – quốc gia dẫn đầu về cấp ODA cho Việt Nam – đã từng tuyên bố cắt nguồn ODA, đòi Việt Nam phải điều tra, truy tố các viên chức tham nhũng sau khi vụ tham nhũng ở dự án “Đại lộ Đông – Tây” tại Sài Gòn bị đổ bể.

Hồi cuối tháng 5, Đan Mạch – một trong những quốc gia dẫn đầu trong nhóm cấp ODA cho Việt Nam, cũng đã dừng việc cấp ODA để thực hiện ba dự án tài trợ cho Việt Nam, sau khi phát giác có dấu hiệu gian lận và lãng phí từ phía Việt Nam. Lúc đó, ông Christian Friis Bach, Bộ trưởng Phát triển của Đan Mạch tuyên bố rằng, cần phải tìm ra những tổ chức và cá nhân sử dụng sai mục đích nguồn vốn viện trợ của Đan Mạch để làm rõ hậu quả. Ông Bach nhấn mạnh: “Những hành vi gian dối đó phải bị chặn đứng và trừng phạt” .

Tuy không đề cập chi tiết nhưng theo báo chí Đan Mạch thì các dự án bị dừng có liên quan tới việc nghiên cứu biến đổi khí hậu, do Danida - một tổ chức thuộc Bộ Ngoại giao Đan Mạch, cấp vốn. Theo đó, lý do khiến Đan Mạch ngưng cấp ODA là vì phát giác phía Việt Nam chi quá nhiều cho các dịch vụ đáng ngờ. Số tiền bị nghi là tham nhũng được ước đoán khoảng 550 ngàn USD. Phía Đan Mạch đã chính thức yêu cầu chính phủ Việt Nam hỗ trợ điều tra nhưng đến nay, Việt Nam vẫn chưa cho biết kết quả. **(G.Đ)**

Công ty tư ở Việt Nam: Muốn có hợp đồng, phải hối lộ

31-10- 2013

Báo: Ngoi Viet

HÀ NỘI (NV) .- Có tới 68% doanh nghiệp tư nhân tại Việt Nam phải trả “hoa hồng” để có hợp đồng với các doanh nghiệp nhà nước và 70% trong số này chủ động đưa hối lộ.

Quang cảnh hội thảo "Tăng cường sự tham gia của doanh nghiệp, hướng tới thúc đẩy liêm chính trong kinh doanh tại Việt Nam" diễn ra ở Hà Nội. (Hình: Đất Việt)

Đó là kết quả một cuộc khảo sát do Thanh tra của chính phủ CSVN phối hợp với Phòng Thương mại Công nghiệp Việt Nam và Sứ quán Anh thực hiện trước cuộc hội thảo "Tăng cường sự tham gia của doanh nghiệp, hướng tới thúc đẩy liêm chính trong kinh doanh tại Việt Nam", vừa diễn ra hôm 30 tháng 10 ở Hà Nội.

Cả cuộc khảo sát lẫn hội thảo vừa kể nhằm chuẩn bị cho cuộc đối thoại về phòng chống tham nhũng lần thứ 12, sẽ diễn ra vào ngày 12 tháng tới.

Phía thực hiện khảo sát nhận định, tham nhũng - đưa hối lộ trong quan hệ giữa doanh nghiệp nhà nước và doanh nghiệp tư nhân rất phổ biến. Giới lãnh đạo các doanh nghiệp nhà nước nhận “hoa hồng”, ra giá khi ký kết hợp đồng với các doanh nghiệp tư nhân là chuyện bình thường.

Một viên phó tổng thanh tra của chính phủ Việt Nam, tên là Trần Đức Lượng, nói thêm là trong 68% doanh nghiệp tư nhân xác nhận đã trả “hoa hồng”, có 70% chủ động đưa hối lộ để được việc. Nhân vật này nhận định, hầu hết doanh nghiệp tư nhân xem tham nhũng là vấn đề đáng ngại thứ hai, sau thực trạng vật giá gia tăng.

Cuộc khảo sát cho thấy, có tới 60% số doanh nghiệp khẳng định các “chi phí không chính thức” gây tổn kém cho họ và những “chi phí không chính thức” này tạo ra môi trường kinh doanh không công bằng giữa các loại hình doanh nghiệp.

Kết quả cuộc khảo sát còn cho thấy một kết quả đáng chú ý khác, đó là “tham nhũng vặt” đang lan tràn ở Việt Nam. “Tham nhũng vặt” được định nghĩa là những khoản tiền hối lộ nhỏ để không bị công chức hoặc các cơ quan cung cấp dịch vụ công nhũng nhiễu. Có tới 80% nhân viên các doanh nghiệp tư nhân khẳng định tham nhũng vặt là “rất phổ biến”.

Những nhiễu được nhân viên các doanh nghiệp tư nhân mô tả là việc cố tình kéo dài thời gian giải quyết công việc, cố tình đặt ra các quy trình sai quy định, không giải thích rõ quy trình để bắt lỗi và kiếm tiền.

Hôm 24 tháng 10, một cuộc hội thảo tương tự đã được tổ chức tại Sài Gòn. Ở cuộc hội thảo đó, bà Nguyễn Thị Kim Liên, Cố vấn thể chế của Bộ Phát triển Quốc tế Anh (DFID) tại Việt Nam, cho rằng, muốn chống tình trạng tham nhũng đang bành trướng trong lĩnh vực kinh doanh, doanh nhân Việt Nam cần “hành động tập thể”. Theo bà Liên, doanh nhân không thể hành động đơn lẻ. Hành động tập thể là sự liên kết nhiều chủ thể giữa doanh nhân với xã hội dân sự và chính phủ để cùng chống tham nhũng trong từng lĩnh vực, có mục tiêu ngắn hạn, dài hạn, có cam kết và được giám sát của bên thứ ba.

Theo tường thuật của báo chí Việt Nam về hội thảo vừa kể ở Sài Gòn, đại diện nhiều doanh nghiệp công khai bày tỏ sự lo ngại về tình trạng câu kết giữa doanh nghiệp với viên chức chính quyền và giới làm luật, hình thành những “nhóm lợi ích”.

Đại diện một doanh nghiệp xuất cảng ở Sài Gòn cảnh báo, lúc này muốn đưa hối lộ nhưng không được các “nhóm lợi ích” ủng hộ cũng khó mà thực hiện. Nhiều doanh nghiệp không còn đất sống vì bị các nhóm lợi ích muốn loại bỏ.

Ông Nguyễn Ngọc Tuấn, Phó Chủ tịch Hội Thuế xuất nhập cảng Đồng Nai, nhận định, sự câu kết giữa doanh nghiệp với viên chức không chỉ

gói gọn trong phạm vi địa phương mà mở rộng tới cả hệ thống chính quyền trung ương. Hối lộ lúc này không còn đơn giản là để hoàn thành thủ tục cho nhanh hay để được trúng thầu, được che chở, hối lộ bây giờ là để hoạch định chính sách nhằm tạo cơ hội trực lợi lớn. **(G.Đ)**

Đường cao tốc Sài Gòn-Long Thành bị ‘rút ruột’

24-12- 2013

Báo: Nguoi-Viet

ĐỒNG NAI (NV) - Một lá đơn tố giác vừa được công bố trước công luận nói rằng, công trình xây dựng đường cao tốc Sài Gòn-Long Thành-Dầu Giây có dấu hiệu bị ‘rút ruột’. Đơn tố cáo còn xác định rằng, đường cao tốc đã được thi công cầu thả, kiểu “làm cho có,” bất chấp phẩm chất của công trình.

*Đường cao tốc Sài Gòn-Long Thành sắp hoàn thành.
(Hình: Báo Thanh Niên)*

Theo báo Thanh Niên, một công nhân tham gia việc xây dựng gói thầu số 3 trong tổng cộng 9 gói thầu của công trình, đã đứng đơn tố cáo với nhiều dẫn chứng khá thuyết phục.

Báo Thanh Niên cho biết, công trình xây dựng đi ngang những cánh đồng vắng vẻ, hầu như không được ai chú ý. Người tố cáo nói rằng, trụ bê tông dùng để “ôm” thanh sắt lan can nằm dọc hai bên đường và giữa dải phân cách đã bị “rút ruột”.

Theo đơn tố cáo, trụ bê tông theo thiết kế ban đầu có hình vuông. Vì không thể làm đúng theo thiết kế nên nhà thầu xin đổi thành hình tròn. Đáng nói là độ dài của các trụ bị rút nhỏ lại, còn 25 đến 60cm, trong khi theo thiết kế là 1.2m.

Báo Thanh Niên dẫn lời một chuyên viên xây dựng ước tính rằng, khối lượng vật liệu của các trụ bê tông nói trên đã bị cắt xén ít nhất 30-40% so với thiết kế ban đầu.

Vẫn theo báo Thanh Niên, cuộc khảo sát bằng mắt thường cho thấy, nhiều mối nối giữa các đoạn bê tông bị lệch vì được đúc nhiều giai đoạn khác nhau. Đáng lo là có “hiện tượng tách lớp” giữa các lớp bê tông cũ và mới, cho thấy việc “xử lý” mặt bê tông cũ không tốt.

Trụ sắt bị đặt lệch. (Hình: Báo Thanh Niên)

Một chuyên viên xây dựng xin được giấu tên còn cho rằng, các thanh sắt của lan can đặt giữa trụ bê tông hình tròn bị lệch tâm, không bảo đảm tính chịu lực. Điều đó theo ông này, phẩm chất công trình không bảo đảm đúng theo thiết kế. Cũng theo ông, không thể chấp nhận được những sai phạm kể trên, vì đường cao tốc được thiết kế với tốc độ lưu thông 120km/giờ, tương đương 75 dặm/giờ.

Ông này còn tiết lộ thêm rằng, việc thi công cầu thả cũng là cách “rút ruột” công trình, vì mất ít thời gian làm việc, chi phí nhân công giảm so với dự toán thi công đúng với thiết kế.

Dự án đường cao tốc Sài Gòn-Long Thành-Dầu Giây dài 55km, đi qua thành phố Sài Gòn và tỉnh Đồng Nai, với tổng vốn đầu tư lên tới 20,600 tỉ đồng, tương đương 1 tỉ đôla. Công trình này khởi công tháng 12, 2009, dự tính sẽ đưa vào sử dụng đoạn từ Sài Gòn đến Quốc lộ 51 của Đồng Nai ngày 30 tháng 12, 2013 này. (P.L.)

Cảnh sát Hà Nội đánh dân trẹo cột sống

HÀ NỘI (TH) - Chiều 28 tháng 2, một vụ xô xát giữa công an và dân xảy ra tại bến xe Giáp Bát, Hà Nội dẫn tới kết quả: 1 người đàn ông nhập viện vì chứng chấn thương cột sống cổ.

Nạn nhân là ông Trịnh Xuân Tùng, cư dân Hà Nội, chiều 2 tháng 3 cho biết đã bị một số cán bộ công an cộng sản Việt Nam và dân phòng Hà Nội vây đánh chỉ vì ông chống lại lời cáo buộc “không đội nón an toàn.”

Theo báo Đất Việt, ông Tùng ngồi xe ôm, vừa kịp gỡ nón an toàn ra khi xe dừng lại. Bị một cán bộ công an buộc tội không đội nón an toàn, ông Tùng kháng cự lại. Ông bị 7-8 người vây đánh loạn đã đến nỗi bất tỉnh, đến nỗi phải vào bệnh viện điều trị vì chứng chấn thương cột sống cổ.

Ông Trịnh Xuân Tùng trên giường bệnh. (Hình: báo Đất Việt)

Người nhà của ông Tùng đang đòi phải sáng tỏ vụ công an đánh người mang thương tích trầm trọng

Trong khi đó, theo bản tin của Dân Làm Báo, ngày 1 tháng 3, 2011, hàng trăm người dân xã Nghi Quang, huyện Nghi Lộc, tỉnh Nghệ an đã kéo tới trụ sở công an phường Nghi Tân để phản đối việc công an đánh người dã man, đồng thời cương quyết đòi lại công lý cho nạn nhân.

Theo nguồn tin, sáng ngày 1 tháng 3, 2011, anh Nguyễn Văn Hường (là ngư dân, sống tại xã Nghi Quang-Nghi Lộc) đang trên đường đi mua

sắm một số dụng cụ đi biển thì bị đội tuần tra công an Nghi Tân đuổi theo vì không đội mũ bảo hiểm. Khi vừa rẽ vào đường làng, lập tức anh Hương bị hai công an bắt kịp và đánh đập hết sức tàn nhẫn

Nạn nhân Nguyễn Văn Hương bị công an đánh đổ máu chỉ vì không đội mũ bảo hiểm.

(Hình của bạn đọc Dân Làm Báo)

Nạn nhân bị hai công an cầm dùi cui đánh túi bụi vào đầu, đổ rất nhiều máu. Sự việc diễn ra trước sự chứng kiến của đông đảo người dân tại phường Nghi Tân. Ngay lập tức, dân địa phương đã tri hô và kéo đến bảo vệ nạn nhân.

Sau đó, hàng trăm người đã cùng nạn nhân kéo đến trụ sở CA phường Nghi Tân để biểu tình phản đối, đòi cơ quan công an phải có trách nhiệm vì hành vi côn đồ của mình.

Posted by NGƯỜI VIỆT ONLINE

Công an đánh dân, bị hàng trăm người giữ xe, chặn đường

10 – 06 - 2012

trích báo: Người Việt

Thiếu tá CSGT tát, đánh dân gây gây

ĐỒNG NAI (NV) - Cảnh sát giao thông (CSGT) ở huyện Trảng Bom rượt đuổi và đập người chạy xe gắn máy vi phạm giao thông khiến người dân bị thương trầm trọng, bị hàng trăm người chặn giữ xe gây kẹt quốc lộ 1A suốt nhiều giờ hôm Chủ Nhật 10 tháng 6, 2012.

Bà Loan (thứ hai từ trái sang) và một số người dân giữ xe máy của anh Dũ và mô tô CSGT, không cho đưa về trụ sở công an huyện. (Hình: VNExpress chụp lại từ video clip)

Cùng một ngày, một ông thiếu tá CSGT ở tỉnh Ninh Bình đã tát và đánh đến gãy cây gậy một tài xế xe tải trước sự chứng kiến của nhiều người.

Nhiều báo ở Việt Nam viết tin theo kiểu bao che cho Vũ Văn Mong, thiếu úy CSGT khi nói rằng “khoảng 15 giờ ngày 10 tháng 6, tổ tuần tra giao thông QL1A, phát hiện anh Đinh Văn Dũ (19 tuổi, ngụ TP. HCM), điều khiển xe mô tô biển số 52X1-9561, lưu thông từ hướng Dầu Giây về Biên Hòa.” Bản tin tờ SGGP ngày 11 tháng 6, 2012 viết. “Khi đến Km 1842 + 200 thì bị CSGT phát hiện chạy quá tốc độ nên ra hiệu lệnh dừng

xe nhưng anh Dũ bỏ chạy. Thấy vậy, thiếu úy Vũ Văn Mong, dùng xe mô tô tuần tra đuổi theo”.

Bản tin này viết tiếp là “Đến Km 1843 + 500 thì xe của Dũ va quệt với 1 xe mô tô khác, làm Dũ ngã ra giữa đường, mũ bảo hiểm bị đập nát, đầu và người chấn thương nặng, còn xe mô tô va chạm với Dũ đã bỏ đi ngay sau đó.”

Làm như viên thiếu úy Mong này vô can đối với tai nạn, tờ SGGP cũng như một số tờ báo khác nói tương tự “Lúc này thiếu úy Mong vừa đuổi đến, tấp xe vào lề thì bị người dân giữ cả xe và người lại.”

Nhưng tờ Thanh Niên viết rằng “người dân giữ cả xe và người (thiếu úy Mong) lại vì cho rằng CSGT này gây tai nạn. Cùng lúc đó, bà Hà Thị Loan (42 tuổi, là mẹ của Dũ), chờ theo chị Võ Thị Tuyên (23 tuổi, cùng ngụ Sài Gòn) chạy đến, cũng cho rằng thiếu úy Mong khi truy đuổi Dũ và đập ngã xe con trai của mình ngã xuống đường, dẫn tới bị thương nặng rồi không cấp cứu người bị nạn mà bỏ đi. Do đó bà Loan cùng Tuyên và một thanh niên nữa (chưa rõ danh tính) và một số người dân kéo mô tô của CSGT vào lề, yêu cầu cơ quan công an lập biên bản, có sự chứng kiến của người dân.”

Viên cảnh sát vừa nói vừa tát và dùng gậy chỉ huy giao thông đập vào đầu tài xế xe tải. (Hình: VNExpress chụp lại từ video clip)

Theo các nguồn tin, đội CSGT huyện Trảng Bom “đã có mặt tại hiện trường để lập biên bản, nhưng hàng trăm người dân đã tụ tập trên QL1A, ngăn cản không cho đưa xe về trụ sở công an huyện. Đến 18 giờ, công an huyện Trảng Bom buộc phải cưỡng chế, đưa các phương tiện vi phạm lên xe ô tô của CSGT thoát ra khỏi đám đông, giải tỏa ùn tắc”.

Trước đây cũng đã từng xảy ra chuyện tương tự ở tỉnh Đồng Nai.

Mặt khác, theo VNExpress hôm Thứ Hai, một video clip được tung lên mạng về vụ một ông thiếu tá CSGT ở thành phố Ninh Bình vừa túm áo, vừa tát rồi dùng gậy đánh vào đầu một người tài xế xe tải bị ông ta giữ lại. Video clip cho thấy ông thiếu tá CSGT đánh nặng tay đến gãy cây gậy chỉ đường trong khi người tài xế đứng im chịu đòn.

Theo lời kể trong bản tin của VNExpress dựa vào người tung video clip lên mạng thì “11 giờ sáng ngày 10 tháng 6, khi anh đi đến ngã tư Trần Hưng Đạo (TP. Ninh Bình) thì thấy cảnh sát ra lệnh dừng ô tô chờ gỡ ðể

kiểm tra. Khi xe tải đánh lái sang phải để đưa xe vào lề đường thì quệt nhẹ vào đuôi xe máy của cảnh sát giao thông”.

Sau một hồi đánh người tài xế, chiếc dùi cui của cảnh sát gãy đôi. (Hình VNExpress chụp từ video clip)

heo hình ảnh trong clip, “viên cảnh sát đeo quân hàm thiếu tá đã túm cổ, đẩy và dùng dùi cui đánh thẳng vào đầu tài xế xe tải. Sau đó, cảnh sát này kéo tài xế về phía xe máy của mình rồi chỉ vào ống xả bị móp”.

Người tài xế xe tải này may mắn chưa bị đánh đến chết như ông Trịnh Xuân Tùng ở Hà Nội hồi tháng 2 năm ngoái.

Từ đầu năm 2012 đến nay, công an đã tra tấn đến chết 6 người dân tại Việt Nam. (T.N.)

Chết ở trụ sở công an vì bị ‘mượn đi làm việc’

18 - 05 - 2012

trích báo: Người Việt

Người thứ 6 bị công an đánh chết trong năm 2012

TUY HÒA (NV) - Bị “mượn” đi “làm việc” rồi ngày mai trả về, một người đàn ông 30 tuổi đã chết tại trụ sở công an thành phố Tuy Hòa, tỉnh Phú Yên.

Vợ và con của anh Kiều tức giận vì không biết vì sao anh bị bắt và đột ngột tử vong. (Hình: Pháp Luật thành phố Sài Gòn)

Ngô Thanh Kiều là nạn nhân thứ 6 đã chết trong tay công an từ đầu năm 2012 đến nay.

Theo tin các báo Người Lao Động, Pháp Luật Thành Phố Sài Gòn, Ngô Thanh Kiều, sinh năm 1982, cư ngụ tại xã Hòa Đông, ngày 12 tháng 5 năm 2012 được công an xã “gửi giấy mời” đến trụ sở vào sáng hôm sau với lý do “cần hỏi một số việc”.

Trần Thị Tâm, vợ Kiều có bầu sắp sanh, kể rằng rạng sáng 13 tháng 5 ông Nguyễn Văn Thắng, trưởng công an xã Hòa Đông, cùng một số người “bất ngờ ập vào nhà công tay, bắt anh Kiều đưa đi mà không đọc lệnh bắt”. Khi gia đình thắc mắc, ông Thắng nói: “Mượn anh Kiều đi có việc, ngày mai sẽ trả”.

Tờ Pháp Luật kể lại theo lời vợ nạn nhân cho biết “Đến 20 giờ cùng ngày, có người nhắn với ông Cộ (cha anh Kiều) đến công an xã có việc gấp”. Đến nơi, ông Cộ được báo tin: “Đang tiến hành điều tra, anh Kiều bị xiú nên công an đưa đi trạm xá, sau đó chuyển sang bệnh viện đa khoa Phú Yên thì anh Kiều tử vong không rõ lý do”.

Theo nguồn tin, sáng 14 tháng 5 năm 2012, công an tỉnh Phú Yên khám nghiệm tử thi anh Kiều, có mời người nhà nạn nhân chứng kiến. Qua đó, “phát hiện trên thi thể anh Kiều có nhiều vết bầm tím, toàn bộ hai chi dưới, hai tinh hoàn bị bầm tím, khi mổ bên trong có hai chấm đen; phía sau đầu, đỉnh đầu, thái dương trái có nhiều vết bầm tím, khi mổ bên trong có tụ máu não”.

Các vết tích này xác định công an Phú Yên đã đánh đập nhục hình Ngô Thanh Kiều đến chết. Khi xe công an chở xác anh về nhà “vợ anh và một số người thân chặn xe, không cho đưa đi chôn, yêu cầu công an phải làm rõ cái chết trước khi mai táng. Nhiều người dân địa phương quá khích kéo đến gây mất trật tự. Đến tối cùng ngày, lực lượng chức năng mới giải tán được đám đông,” báo Pháp Luật Thành Phố kể.

Trước những chứng cứ hiển nhiên nạn nhân bị nhục hình mà chết, Nguyễn Trung Nghĩa, đại tá, chánh văn phòng Sở Công An Phú Yên nói với báo Pháp Luật thành phố Sài Gòn là “Do Kiều có biểu hiện mệt, khó thở nên được đưa đến trạm xá. Thấy tình trạng sức khỏe Kiều càng lúc càng xấu nên gia đình đưa Kiều đến cấp cứu tại bệnh viện đa khoa Phú Yên. Đến tối thì Kiều tử vong.”

Chẳng lẽ Kiều chết rồi vẫn còn tự động lết về nhà để yêu cầu vợ đưa đi bệnh viện cấp cứu?

Báo người Lao Động kể lại lời ông Nghĩa là “Kiều chết tại bệnh viện đa khoa Phú Yên sau khi cấp cứu và truyền dịch, bệnh viện có lập bệnh án”. Nhưng ông Trần Minh Tâm, phó giám đốc bệnh viện đa khoa Phú Yên, khẳng định “Kiều chết trước khi đưa vào bệnh viện”.

“Khi đưa vào cấp cứu, bệnh nhân Kiều đã ngưng thở, ngưng tim và đồng tử giãn. Bệnh nhân đã tử vong ngoại viện. Kíp trực chỉ ghi phiếu nhận bệnh chứ không lập bệnh án” - ông Tâm nói.

Như vậy, các lời nói của ông Nghĩa hoàn toàn đối trá. Ông này chỉ nhìn nhận công an có “sai sót trong thủ tục hành chính” về bắt người, và “xin lỗi gia đình” vì “nghỉ can chết bất thường” mà không nhìn nhận đã đánh chết người.

Công an Phú Yên nổi tiếng hung bạo từ nhiều năm qua. Giữa tháng 8 năm ngoái, Lê Văn Trận, 26 tuổi, cư dân huyện Đông Hòa, bị tình nghi tham dự trong một vụ hiếp dâm tập thể, đã đến trình diện chứ không trốn chạy như các thanh niên nghi can khác, đã bị chết nhà giam công an huyện với những dấu vết nhục hình chỉ ít giờ sau khi bị giam giữ.

Năm 2007, hàng trăm người đã biểu tình đập phá trụ sở và đốt cả xe công an huyện Tuy An, Phú Yên, vì phản nộ trước việc công an ở đây nhục hình đến chết Phạm Văn Hồng, 22 tuổi, rồi vu cho nạn nhân tự tử. Có 37 người dân đã bị bắt giữ và bỏ tù về vụ này.

Ngày 21 tháng 3 năm 2012, một người dân ở huyện Can Lộc, Hà Tĩnh, đã bị công an tra tấn nhục hình chết rồi bị vu cho là “tự tử”. Dân chúng đã đập phá trụ sở xã Thiên Lộc và một số xe của công an địa phương.
(T.N.)

Nhân tài Việt Nam mạnh gì, yếu gì?

2 tháng 11, 2011 (BBC)

Tài năng 'chưa gọt giũa' ở Việt Nam nằm trong giới thanh niên mới tốt nghiệp ngành công nghệ thông tin, thông minh, tham vọng, học nhanh và dễ thích nghi với môi trường làm việc mới và thử thách mới.

Nhưng họ cũng bị phê bình là còn nặng về kiến thức hàn lâm, và thiếu lòng trung thành với công ty.

Đó là ý kiến ông Albert Ellis, từ công ty Harvey Nash có hơn 10 năm hoạt động tại Việt Nam trong ngành viết và gia công phần mềm công nghệ thông tin.

Trả lời BBC bên lề hội thảo về Thanh niên, tại London, ông Albert Ellis cho rằng: "Tài năng trẻ Việt Nam nghĩ sao nói vậy, nói sao làm vậy và đầu tư nhiều vào học vấn và đó là giá trị truyền thống cốt lõi của người Việt Nam."

Ở điểm này, Việt Nam chia sẻ các giá trị chung của châu Á.

Ưu và khuyết

Giáo sư Ruth Kattumuri, Đồng chủ tịch Trung tâm nghiên cứu Châu Á của Trường Kinh tế London (London School of Economics) nhấn mạnh truyền thống hiếu học của người Châu Á.

"Các gia đình Châu Á dốc hết vốn liếng đầu tư vào chuyện học hành của con cái. Đó là truyền thống hiếu học lâu đời tại đây.", bà Kattumuri nói.

Tuy nhiên, ông Albert Ellis cũng đã chỉ ra hai điểm khuyết cơ bản của 'nhân tài chưa gọt giũa' của Việt Nam.

Một là thiếu kỹ năng ngôn ngữ, đặc biệt là tiếng Anh - ngôn ngữ giao dịch thương mại quốc tế ngày nay, hay tiếng Đức, Pháp - các ngôn ngữ thường được dùng tại thị trường Châu Âu.

Hai là thanh niên Việt Nam vẫn thiếu tư duy ứng dụng lý thuyết đã học vào thực tiễn để hái ra tiền.

"Nhân viên ở châu Âu thường rất trung thành, còn ở châu Á trung thành, chung thủy là giữa người với người chứ không phải với công ty"

Albert Ellis

Theo ông, phần lớn các sinh viên mới ra trường hay nặng về kiến thức hàn lâm học thuật, và thiếu óc nhạy bén kinh doanh để biến công nghệ thành các sản phẩm mang lại lợi nhuận cho công ty.

Khi được hỏi, nếu có cơ hội nói chuyện với các sinh viên Việt Nam ngày khai giảng thì ông sẽ dặn dò họ điều gì, ông Ellis nói:

"Tôi sẽ nói với họ hai điều. Điều một là: chúng tôi cần những người không quá nặng về lý thuyết. Bản thân thông tin không có giá trị gì cả. Giá trị chính nằm ở khả năng tư duy ứng dụng thông tin đó.

Ông nói tiếp: "Lấy ví dụ về công cụ của người thợ mộc. Bản thân cái bàn mà không có giá trị vật chất gì cao, chính kỹ năng, khối óc của người thợ mộc khi sử dụng nó để tạo ra sản phẩm đẹp mới đáng giá. Nói tóm lại, kiến thức không có giá trị. Chính kỹ năng, tư duy sáng tạo mới có giá."

"Điều thứ hai là: hãy đầu tư vào thái độ giao tiếp, thiết lập quan hệ với mọi người, nhất là với khách hàng. Khác với các nước Châu Âu, đặc biệt là Hoa Kỳ, dịch vụ khách hàng, khả năng giao tiếp với khách hàng của Châu Á vẫn còn tụt hậu hơn."

Albert Ellis, Giám đốc điều hành Harvey Nash.

‘Không chung thủy’

Ông Ellis kể lại kinh nghiệm làm việc tại Việt Nam khi công ty của ông chú trọng vào việc xây dựng thương hiệu mạnh mẽ.

Theo ông, người Việt Nam nói riêng và người Châu Á nói chung rất 'sính' thương hiệu.

Nếu danh tiếng của công ty tốt và to, điều kiện làm việc tạo nhiều thách thức mới cho nhân viên thì công ty đó nghiêm nhiên trở nên sáng giá hơn.

Bên cạnh đó, công cụ quan trọng thứ hai là tiền lương. Ở thị trường Việt Nam lạm phát cao như hiện nay, tiền lương là yếu tố cốt lõi.

Nhìn vào danh sách các vị trí vừa được tuyển dụng tại công ty này, mức lương tối thiểu cho kỹ sư là 400-700 đô la, và tối đa là 10.000-10.833 đô la cho vị trí giám đốc nghiên cứu.

Nhưng có lẽ thương hiệu và tiền lương là con dao hai lưỡi. Nếu thương hiệu và lương ở nơi khác cao hơn thì các nhân tài cao Việt Nam, lúc không còn ở dạng 'thô' nữa có thể dễ dàng từ giã công ty cũ của mình.

"So với Châu Âu, nhân viên ở đây có thể làm việc cho một công ty tới 10-20 năm, rất trung thành. Còn ở Châu Á thì chuyện trung thành, chung thủy là giữa người với người với nhau, chứ không phải với công ty.

“Nếu công ty không thỏa mãn một số đòi hỏi của họ, thì họ có thể dễ dàng bỏ đi hoặc tìm hợp đồng mới tốt hơn.”

Về tầm quan trọng của thị trường nhân tài Việt Nam, ông Ellis đánh giá:

“Việt Nam là quốc gia đông dân tại Châu Á. Hơn 60% dân số Việt Nam dưới 30 tuổi. Nếu đem dời cả nước Việt Nam tới khu vực các nước thuộc Liên minh Châu Âu thì nước này sẽ trở thành quốc gia đông dân nhất và trẻ nhất ở đây”.

Phỏng vấn tại hội thảo về đề tài Thanh niên do Asia House ở London tổ chức, ngày 01/11/2011. Asia House là tổ chức phi lợi nhuận, phi chính trị được thành lập tại London vào năm 1996 để tăng cường hiểu biết văn hóa giữa các quốc gia Châu Á với Anh

Mười tật xấu của người mình

1. Ôn ào nơi công cộng

Gặp nhau trên xe buýt, trên tàu, nhà ga... thường nói oang oang, coi như không có ai quanh mình. Vào quán nhậu thì "một, hai, ba... dô !" Vui đấy nhưng ảnh hưởng người khác. "Sáng tạo": đổi bộ xe máy, đổi còi xe hơi để tiếng nổ quái dị hơn. Hay làm ồn ở nơi cầu thang, nói chuyện tiếng to như cãi vã, nên mặt và cổ nổi đầy gân guốc...

2. Không phong thái lịch sự

Khi nói chuyện thường không nhìn thẳng nên có cảm giác như muốn che giấu điều gì đó. Khi bắt tay quan trên hoặc người quan trọng thì cúi lưng rồi làm động tác "lật đật. Chưa được mời đã sẵn sàng ngồi chễm chệ, nên thường ngồi sai vị trí theo ý muốn của gia chủ. Khi ngồi còn cạo chân lên ghế. Hay cười thì tốt nhưng nhiều khi cười rất vô duyên. Đa số không biết nện gót giầy, mặt ngẩng cao, sai bước dài. Tay lại hay vẩy tú tung nên trông rất lộn độn, ngay cả các người mẫu.

3. Không biết kiềm chế tốt

Hay cãi vã là có thể dẫn đến đánh nhau, có khi còn rút cả dao ra đâm chém nhau trong khi vấn đề chẳng có gì nghiêm trọng. Đặc biệt là hay sĩ diện hão, nhà chẳng có gì, thậm chí không có bộ bàn ghế, cốc chén ra hồn để tiếp khách, nhưng lại dốc hết tiền mua xe máy đẹp, điện thoại đẹp để khoe khoang. Ngay ở một số thành phố lớn, nhiều người phương tiện sinh hoạt lạc hậu nhưng ra ngoài lại rất "nở". Điều bộ cử chỉ lời nói, hành động mâu thuẫn với hình thức.

4. Không tự nhiên ứng xử

Làm theo hứng, không có kế hoạch, thiếu chuẩn bị. ụng đâu làm đó. Rất ít người có tài hùng biện mà đa số phải giở giấy viết sẵn ra đọc, ngay cả đọc cũng vấp vấp liên tục.

5. Bạ đầu thì vút đó

Người mình ít tuân thủ nguyên tắc, quy định, nguyên tắc chung. Như ăn chuối, ăn kẹo, ăn kem, kẹo cao-su... tiện tay vút xuống đường. Tham gia giao thông thì mạnh ai nấy chạy, coi mặt đường như của riêng mình. Khi không có cảnh sát, sẵn sàng bất chấp. Sai thì cố cãi bằng được, không được thì xin xỏ, không xin xỏ được thì giở trò dứt lốt...

6. Cậy thân và cậy thế

Hay nhờ vả họ hàng là quan chức, "thấy kẻ sang bắt quàng làm họ". Sẵn sàng đút lót để đạt mục đích, không chú tâm rèn luyện chuyên môn mà tìm mọi cách chạy vòng vo mang tính khôn lỏi. Sẵn sàng chà đạp lên người khác để đạt mục đích nên rất nhiều quan có chức to nhưng bất tài. Cả xã hội lao vào con đường chạy chọt: Chạy vào trường điểm, thuê thi hộ, chạy vào cơ quan nhiều lộc, chạy quyền chạy chức, chạy dự án, chạy quy hoạch...

|

7. Hay lập lòe nước đôi

Có nhiều người trong phòng nhưng hai người thì thầm nhỏ to, mắt liếc ngang liếc dọc như đang nói xấu ai đó. Khi nhìn cái gì lạ thường thì không biết kiểm soát hành động như: mồm há hốc, mắt thô lỗ...

8. Ưa nịnh bợ tâng bốc

Khi bị phê bình hoặc tố cáo thường tấn công lại chính người đã tố cáo phê bình mình mà ít khi tự xem mình sai lầm ở chỗ nào. Hay tìm cách đổ lỗi, đùn đẩy trách nhiệm... Nhiều nhà văn chẳng có tác phẩm nào gây sự chú ý của độc giả mà chỉ suốt ngày mượn mặt báo để kích bác nhau, nhiều khi lại còn chơi chữ nữa chứ !

9. Thụ động trong sáng tạo

Vì bị giáo dục một chiều nên quen giả bộ vâng lời và hay tâng bốc để thủ lợi. Phải mất một thời gian dài mới hòa nhập được. Có người hồi bé do hồn nhiên trong sáng nên làm thơ hay tuyệt, khi lớn lên bị cùn mòn, triệt tiêu.

10. Thích nhiều không chịu chi

Đi nhà hát, xem ca múa nhạc kịch... là để các nghệ sĩ có điều kiện sống và phát triển nghề phục vụ lại công chúng, thế mà đa số lại thích ở nhà xem TV miễn phí. Phần mềm máy tính thì chỉ sẵn Free hoặc cùng lắm là "tải về bản dùng thử."

suru tâm từ - *Trần Thị Sự Thật*

NGƯỜI MỸ NHẬN XÉT VỀ NGƯỜI VIỆT NAM

Viện Nghiên Cứu Xã Hội Học Hoa Kỳ (American Institute for Social Research) sau khi nghiên cứu đã nói lên 10 đặc tính căn bản của người Việt, xin tạm dịch như sau:

- 1.- Cần cù lao động nhưng dễ thỏa mãn.
- 2.- Thông minh, sáng tạo khi phải đối phó với những khó khăn ngắn hạn, nhưng thiếu những khả năng suy tư dài hạn và linh hoạt.
- 3.- Khéo léo nhưng ít quan tâm đến sự hoàn thiện cuối cùng các thành phẩm của mình.
- 4.- Vừa thực tế vừa có lý tưởng, nhưng lại không phát huy được xu hướng nào thành những nguyên lý.
- 5.- Yêu thích kiến thức và hiểu biết nhanh, nhưng ít khi học sự việc từ đầu đến cuối, nên kiến thức không có hệ thống hay căn bản. Ngoài ra, người Việt không học vì lợi ích của kiến thức (lúc nhỏ học vì gia đình, lớn lên học vì sĩ diện hay vì những công việc tốt). [*when small, they study because of their families; growing up, they study for the sake of prestige or good jobs*]
- 6.- Cởi mở và hiếu khách nhưng sự hiếu khách của họ không kéo dài.
- 7.- Tiết kiệm, nhưng nhiều khi hoang phí vì những mục tiêu vô nghĩa (vì sĩ diện hay muốn phô trương). [*to save face or to show off*].
- 8.- Có tinh thần đoàn kết và giúp đỡ lẫn nhau chủ yếu trong những tình huống khó khăn và nghèo đói, còn trong điều kiện tốt hơn, đặc tính này ít khi có.
- 9.- Yêu hòa bình và có thể chịu đựng mọi thứ, nhưng thường không thẳng thắn vì những lý do lật lọng, vì thế hy sinh những mục tiêu quan trọng vì lợi ích của những mục tiêu nhỏ.
- 10.- Và sau cùng, thích tụ tập nhưng thiếu nổi kết để tạo sức mạnh (**một người có thể hoàn thành một nhiệm vụ xuất sắc; 2 người làm thì kém, 3 người làm thì hỏng việc**). [*one person can complete a task excellently; 2 people do it poorly, and 3 people make a mess of it*].

Những phân tích trên đây cho chúng ta thấy người Mỹ đã hiểu rất rõ người Việt. Tại sao người Việt lại có những đặc tính như thế này?

NGƯỜI XUA CŨNG ĐÃ NHẬN RA

Học giả Trần Trọng Kim (1883 – 1953) khi viết bộ Việt Nam Sử Lược, ấn hành lần đầu tiên năm 1919, cũng đã phân tích khá rõ ràng những đặc tính của người Việt và những yếu tố tạo nên những đặc tính đó. Đa số người Việt lớn tuổi, khi còn nhỏ đều đã được học bộ sử này. Trong phạm vi một bài báo, chúng tôi chỉ xin trích lại dưới đây một số đoạn chính ông viết về đặc tính của người Việt.

Trong bài tựa, ông nói ngay:

“Người mình có ý lấy chuyện nước nhà làm nhỏ mọn không cần phải biết làm gì. Ấy cũng là vì xưa nay mình không có quốc văn, chung thân chỉ đi mượn tiếng người, chữ người mà học, việc gì cũng bị người ta cảm hóa, chứ tự mình thì không có cái gì là cái đặc sắc, thành ra thật rõ như câu phương ngôn: «Việc nhà thì nhác, việc chú bác thì siêng!»

“Cái sự học vấn của mình như thế, cái cảm tình của người trong nước như thế, bảo rằng lòng vì dân vì nước mở mang ra làm sao được?”

“Thời đại Bắc thuộc dai dẳng đến hơn một nghìn năm, mà trong thời đại ấy dân tình, thể tục ở nước mình thế nào, thì bây giờ ta không rõ lắm, nhưng có một điều ta nên biết là từ đó trở đi, người mình nhiễm cái văn minh của Tàu một cách rất sâu xa, dẫu về sau có giải thoát được cái vòng phụ thuộc nước Tàu nữa, người mình vẫn phải chịu cái ảnh hưởng của Tàu. Cái ảnh hưởng ấy lâu ngày đã trở thành ra cái quốc túy của mình, dẫu ngày nay có muốn trừ bỏ đi, cũng chưa dễ một mai mà tẩy gột cho sạch được. Những nhà chính trị toan sự đổi cũ thay mới cũng nên lưu tâm về việc ấy, thì sự biến cải mới có công hiệu vậy.”

Ở Chương VI nói về “Kết Quả của Thời Bắc Thuộc”, ông có nhận định rõ hơn:

“Nguyên nước Tàu từ đời Tam Đại đã văn minh lắm, mà nhất là về đời nhà Chu thì cái học thuật lại càng rực rỡ lắm. Những học phái lớn như là Nho giáo và Lão giáo, đều khởi đầu từ đời ấy. Về sau đến đời nhà Hán, nhà Đường, những học phái ấy thịnh lên, lại có Phật giáo ở Ấn độ truyền sang, rồi cả ba đạo cùng truyền bá đi khắp cả mọi nơi trong nước. Từ đó trở về sau nước Tàu và những nước chịu ảnh hưởng của Tàu đều theo tông chỉ của những đạo ấy mà lập ra sự sùng tín, luân lý và phong tục tương tự như nhau cả...”

“Khi những đạo Nho, đạo Khổng, đạo Phật phát đạt bên Tàu, thì đất Giao châu ta còn thuộc về nước Tàu, cho nên người mình cũng theo những đạo

ấy. Về sau nước mình đã tự chủ rồi, những đạo ấy lại càng thịnh thêm, như là đạo Phật thì thịnh về đời nhà Đinh, nhà Tiền Lê và nhà Lý, mà đạo Nho thì thịnh từ đời nhà Trần trở đi.

“Phàm phong tục và chính trị là do sự học thuật và tông giáo mà ra. Mà người mình đã theo học thuật và Tông giáo của Tàu thì điều gì ta cũng noi theo Tàu hết cả. Nhưng xét ra thì điều gì mình cũng thua kém Tàu, mà tự người mình không thấy có tìm kiếm và bày đặt ra được cái gì cho xuất sắc, gọi là có cái tinh thần riêng của nòi giống mình, là tại làm sao?

...

“Người mà cả đời không đi đến đâu, mắt không trông thấy cái hay cái dở của người, thì tiến hóa làm sao được? Mà sự học của mình thì ai cũng yên trí rằng cái gì đã học của Tàu là hay, là tốt hơn cả: từ sự tư tưởng cho chí công việc làm, điều gì mình cũng lấy Tàu làm gương. Hễ ai bắt chước được Tàu là giỏi, không bắt chước được là dở. Cách mình sùng mộ văn minh của Tàu như thế, cho nên không chịu so sánh cái hơn cái kém, không tìm cách phát minh những điều hay tốt ra, chỉ đứng nhìn rằng người ta hơn mình, mình chỉ bắt chước người ta là đủ.

“Địa thế nước mình như thế, tính chất và sự học vấn của người mình như thế, thì cái trình độ tiến hóa của mình tất là phải chậm chạp và việc gì cũng phải thua kém người ta vậy.”

Đọc cuốn “Lều chõng”, một tiểu thuyết phóng sự của nhà văn Ngô Tất Tố (1894 - 1954), chúng ta có thể thấy rõ nền học vấn của người Tàu mà người Việt rập khuôn theo đã kèm hãm con người như thế nào. Ông vốn là một nhà Nho, đã từng tham dự các kỳ thi hương dưới triều Nguyễn, nên đã phản ánh một cách trung thực những oái ăm của các kỳ thi này và nêu lên sự sụp đổ tinh thần của những nho sĩ suốt đời lấy khoa cử làm con đường tiến thân nhưng lại bị hoàn toàn thất vọng.

“TRƯỚC LÀ ĐẸP MẶT SAU LÀ ÁM THÂN”

Nước Việt Nam bị Pháp đô hộ gần 100 năm, đã cởi bỏ nền học vấn của Trung Hoa, tiếp thu nền học vấn mới của phương Tây, nhưng vẫn còn giữ lại nhiều nét căn bản của nền văn hóa Trung Hoa. Có nhiều hủ tục trong quan, hôn, tang, tế mà cuộc Cách Mạng Văn Hoá của Trung Quốc đã phá sạch, nhưng nhiều người Việt vẫn cố giữ lại như những thứ “quốc hồn quốc túy”.

Bài tục giao sau đây vẫn còn là tiêu chuẩn và mục tiêu thăng tiến của gia đình và con người Việt Nam :

Con ơi! muốn nên thân người

Lắng tai nghe lấy những lời mẹ cha
Gái thì giữ việc trong nhà
Khi vào canh cử khi ra thêu thùa
Trai thì đọc sách ngâm thơ
Dồi mài kính sử để chờ kíp khoa
Mai sau nối được nghiệp nhà
Trước là đẹp mặt sau là ấm thân.

Bây giờ người con gái không còn chỉ “giữ việc trong nhà”, và người con trai không còn chỉ “đọc sách ngâm thơ” mà đã đi vào khắp mọi lãnh vực của cuộc sống, nhưng mục tiêu cuối cùng vẫn chỉ là “Trước là đẹp mặt sau là ấm thân”.

Trong nước, tiêu chuẩn của cuộc sống là có nhà sang cửa rộng, có xe hơi, có con đi du học ngoại quốc... Tiêu chuẩn ở hải ngoại cũng thế thôi: Đi dẫu cũng nghe khoe nhà trên cả triệu bạc, xe loại sang trọng nhất, con đang học bác sĩ, dược sĩ, kỹ sư... Gần như không nghe ai khoe những công trình đang nghiên cứu hay thực hiện để đưa con người, cộng đồng và đất nước đi lên. Tất cả chỉ tập trung vào hai tiêu chuẩn là “đẹp mặt” và “ấm thân”.

Với mục tiêu như thế, chúng ta không ngạc nhiên khi nhìn ra phố Bolsa, thủ đô của VNCH nổi dài, đa số các cơ sở kinh doanh lớn đều không phải của người Việt. Tuy bên ngoài người Việt gốc Hoa đứng tên, nhưng đằng sau là các bang hội của Tàu. Thương xá Phúc Lộc Thọ vốn được coi là “Quốc Hội VNCH” ở Bolsa, nhưng phía trước là tượng các danh nhân Trung Hoa và tên thương xá được viết vừa bằng chữ Tàu vừa bằng chữ Việt. Houston cũng thế thôi.

Nếu mỗi gia đình và mỗi cá nhân chỉ lấy những mục tiêu như trên làm mục tiêu của cuộc sống và truyền từ đời nọ sang đời kia, còn lâu cộng đồng và đất nước với ngóc đầu lên được.

NHÌN QUA NGƯỜI HOA (định cư tại Hoa kỳ)

Trong khi người Việt nhiễm văn hoá Trung Quốc đã trở thành như đã nói trên, người Hoa khi ra hải ngoại lại thích ứng rất nhanh nên vươn lên khá nhanh và khá cao. Những đặc tính của người Hoa ở hải ngoại được mô tả như sau:

- 1.- Cần cù, việc gì cũng làm
- 2.- Tiết kiệm, không sống khoe khoang hay xa hoa.

3.- Khởi sự từ buôn bán nhỏ.

4.- Đơn vị kinh tế gia đình: Gia trưởng đóng vai trò quan trọng. Tài sản có thể truyền từ đời nọ sang đời kia.

5.- Hình thành những xí nghiệp không theo một hình thức chặt chẽ, không theo những quy luật nhất định, tất cả đều dựa vào chữ TÍN.

6.- Không làm những công việc có tính cách phức tạp hay quá to lớn, chỉ thích kinh doanh vào những lãnh vực đơn giản. Khi cần làm ăn lớn thường chia ra làm nhiều công ty con.

7.- Móc nối với chính quyền và cá nhân khác rất giỏi. Không tham gia chính quyền hay đảng phái nào, nhưng thường nắm được các nhân vật có địa vị quan trọng có thể bao che hay hỗ trợ cho làm ăn. (Tại Indonesia, người Hoa chỉ chiếm từ 3% đến 4% dân số, nhưng làm chủ 70% tài sản ở đất nước này với khoảng 160 trong số 200 xí nghiệp lớn của Indonesia. Gia đình ông Liem Sioe Liong, làm chủ xí nghiệp Salim với số vốn khoảng 9 tỷ mỹ kim, nhờ quen biết lớn với Suharto).

8.- Không thích tranh tụng, kiện cáo. Thường tìm cách dàn xếp mỗi khi có đụng chạm hay bị bắt vì vi phạm luật pháp.

9.- Phạm vi hoạt động gần như không biên giới.

10.- Thích ứng rất nhanh với những biến đổi của thời cuộc.

Trong bài “Mạng lưới kinh tế của ngoại”, ông Phạm Văn Tuấn đã nhận thấy như sau về các hoạt động kinh doanh của người Hoa ở hải ngoại:

“Khi bắt đầu bước vào ngành thương mại, các người Hoa hải ngoại đã nhận được sự giúp đỡ từ các nhóm, các bang hay các cộng đồng của họ. Các hội tương trợ này được tổ chức căn cứ vào gia đình, hay nguồn gốc địa phương, hay thổ ngữ, chẳng hạn như các bang người He, Quảng Đông, Triều Châu, Phúc Kiến. Các hội hay các bang này đã hoạt động như một thứ ngân hàng nhờ đó người Hoa có thể mượn tiền, trao đổi tin tức, tuyển mộ nhân công, giới thiệu thương nghiệp, hay thương lượng các dịch vụ. Người Hoa hải ngoại thường tôn trọng chữ Tín, họ làm ăn bằng ước hẹn miệng và sự tin cậy lẫn nhau, và họ không cần phải ký kết các văn bản, các giao kèo. Nếu một thương gia nào vi phạm lời hứa, người đó sẽ không bị truy tố ra pháp luật mà bị ghi vào sổ đen của các nhóm, các bang, đây là một tệ hại hơn, vì tất cả mạng lưới làm ăn của các

cộng đồng người Hoa đều sẽ biết rõ sự việc, và việc kinh doanh của người vi phạm kẻ như bị chấm dứt.”

Số vốn của người Hoa hiện đang sống ở ngoại quốc được ước lượng khoảng 4.000 tỷ USD.

QUAY LẠI NHÌN MÌNH (người Việt định cư tại Hoa kỳ)

Cuộc kiểm tra năm 2010 cho thấy ở Mỹ hiện nay người Hoa chiếm 1%, còn người Việt là 0,5%, tức 1.548.449. Người Việt ở Cali là 581.946 người. [...]

Rất nhiều “nhân tài” của người Việt đang chuẩn bị ra tranh cử các chức vụ dân cử tại địa phương, thành phố, tiểu bang và có thể liên bang, trong cuộc bầu cử sắp đến. Mục tiêu được mô tả là để bảo vệ và nói lên tiếng nói của cộng đồng.

Trái lại, chúng tôi không thấy có một tổ chức chính trị nào của người Tàu hoạt động ở đây và không nghe nói họ sẽ đưa ai ra tranh cử.

Tôi nhớ lại trong cuộc bầu cử Tổng Thống Mỹ năm 2004, lúc đó liên danh George W. Bush đang tranh với liên danh John Kerry. Tôi có nhờ ông Tăng Kiến Hoa dẫn đến gặp một vài bang trưởng Tàu xem họ bầu cho ai. Họ cười và nói: Quy luật bầu cử là phù thịnh bất phù suy. Cử thấy ai chắc thắng là đóng tiền cho người đó, không cần biết đường lối họ như thế nào. Họ đã nhận tiền là khi đắc cử họ sẽ giúp mình. Nếu hai người ngang ngửa, đóng tiền cho cả hai. Tôi hỏi người Tàu không có ai ra tranh cử dân biểu hay nghị sĩ gì sao. Họ cũng cười và nói: Người mình có vào được quốc hội cũng chẳng làm được chuyện mình muốn. Cử thấy người nào có thể lực là đóng tiền cho người đó.

Thì ra người Tàu bầu cử bằng tiền chứ không phải bầu cử bằng phiếu như người Việt!

Tôi nhớ lại trong cuộc bầu cử năm 2000, vì hai liên danh George W. Bush và Albert A. Gore ngang ngửa, nên người Tàu đóng tiền cho cả hai. Tây An Tự và Thiệu Sư Thanh Hải ở Los Angeles đã đóng tiền cho liên danh Gore nhưng lập danh sách giả những người góp tiền, bị đổ bể nên chúng ta mới biết được.

Chúng ta không mong người Việt có những nhà phát minh làm thay đổi nhân loại như John V. Blankenbaker (phát minh ra máy vi tính 1971), Bill Gates, Steve Jobs..., chúng ta chỉ mong người Việt biết quan tâm đến

*cộng đồng, đất nước và nhân loại nhiều hơn.
Nhưng điều này quá khó. Đúng như người Mỹ đã nhận xét:*

*Người Việt vì những lý do vớ vẩn, có thể hy sinh những mục tiêu quan trọng vì lợi ích của những mục tiêu nhỏ (như kiếm chút danh chẳng hạn).
[sacrifice important goals for the sake of small ones]*

Người Việt thích tụ tập nhưng thiếu nối kết để tạo sức mạnh. Một người có thể hoàn thành một nhiệm vụ xuất sắc; 2 người làm thì kém, 3 người làm thì hỏng việc!

Chúng ta trông chờ vào thể hệ sắp đến, không bị vướng mắc với quá khứ, học được nhiều cái hay của xứ người, sẽ đưa cộng đồng và đất nước đi vào một hướng đi mới tốt đẹp hơn.

Trần Kinh Nghị

Tính nông nổi của người Việt

Phạm Hy Sơn.

...Tính nông nổi do bởi không suy nghĩ chín chắn, cân nhắc kỹ lưỡng trước khi hành động hay tin vào một điều gì .

Thời Đệ Nhị Thế Chiến (1939 – 1945) khi Nhật tràn vào Việt Nam, vì ghét Pháp nhiều người Việt thời ấy vui mừng và hy vọng bọn thực dân phương Tây này sẽ bị đuổi đi và Nhật với chủ nghĩa Đại Đông Á sẽ giúp chúng ta lấy lại độc lập và giúp chúng ta xây dựng thành một quốc gia phú cường như họ. Ý nghĩ nông cạn ấy không phải chỉ có ở người dân thường mà có cả ở những bậc trí thức.

Xin quý bạn đọc câu trích dẫn dưới đây của học giả Nguyễn Hiến Lê: ” . . . mà chúng tôi cũng không hề tính xa: hết chiến tranh nếu Nhật Bản, Đức mà thắng thì họ có cho dân tộc mình được chút nào không, hay chính sách của họ còn khốc liệt hơn Anh, Pháp nữa, chúng tôi chỉ biết mỗi một điều là họ thù địch với Pháp, nên mong nhờ Nhật gỡ cho cái ách của Pháp đã, rồi ra sao thì hãy hay.” (Hồi ký Nguyễn Hiến Lê , trang 228).

Thực tế cáo đi thì cọp tới, năm 1945 Nhật gây ra cho hơn 1.000.000 người Việt chết đói , gọi là nạn đói năm Ất Dậu do Nhật thu gom thóc và bắt người Việt đào bỏ khoai, ngô (bắp), lúa đang trồng để trồng cấy nộm cho kỹ nghệ bao tải của họ.

Có lẽ cùng một ý nghĩ như thế, trước đó nhà cách mạng Phan bội Châu, lãnh tụ phong trào Đông Du, đã đem hàng trăm thanh niên sang Nhật học hỏi và muốn nhờ người Nhật giúp để đánh đuổi Pháp. Pháp thấy hậu quả có thể đến bèn thỏa thuận chia sẻ quyền lợi với Nhật ở Việt Nam qua hiệp ước giữa 2 nước năm 1909, sau đó Nhật trục xuất tức khắc cụ Phan và tất cả du học sinh Việt Nam! Cụ Phan cay đắng nhận xét: **“Trông vào người tât chết .”** (Vọng ngoại tắc tử) .

Trong đời sống hàng ngày, tính nông nổi của chúng ta cũng gây biết bao điều tai hại. Ai ở Sai Gòn cách nay hơn 10 năm (thập niên 1990) đều biết một võ sư có tiếng ở bên Khánh Hội nghe con trai chạy về báo bị ăn hiếp hay đánh lộn gì đó trong quán ăn. Ông ta xách kiếm xông tới thấy một thanh niên đang ngồi ăn uống tại đó thì đâm chết ngay không hề hỏi han cho rõ ngọn nguồn. Thanh niên đó chết oan vì đám thanh niên gây gổ với con ông ta đã bỏ đi. Khi bị nhốt vào khám Chí Hòa, được báo chí phỏng vấn , ông ta tỏ ra hối hận vì tính nông nổi của mình nhưng đã trễ !

Trước hay sau đó ít lâu, ở Cần Thơ cũng xảy ra trường hợp tương tự khi một Linh Mục công giáo chạy xe Honda thấy có em bé bị xe đụng bỏ chạy (hit and run) nằm lăn lóc trên đường. Ông ngừng lại dựng xe và bế em vào bên lề. Lúc ấy thân nhân của em chạy ra thấy vậy tưởng là ông đụng xe làm em bị thương xúm đánh đập túi bụi gây ra cái chết cho ông. Đến khi được người hàng xóm cho biết sự thật thì không làm sao cho ông Linh Mục sống lại nữa.

Hiện tượng nông nổi này rất phổ biến, đến 80% chúng ta mắc phải nhất là trong giới quyền cao chức trọng như vua chúa ngày xưa hay Tổng Thống, Chủ tịch nước, quan chức ở miền Nam cũng như miền Bắc trước 1975 và cả nước ngày nay. Thấy con đánh lộn với con hàng xóm, hay bạn học ở trường việc đầu tiên là la mắng hay đánh đập con người không cần biết con mình hay con người sai. Những bậc có quyền thế còn hơn thế nữa, chung quanh có một đám thân cận là con cháu hay tôi tớ sẵn sàng tâu bẩm người khác tùy theo cảm tình yêu ghét của chúng. Những người có quyền thế này khi được bẩm báo không hề tìm hiểu, cân nhắc, tìm bằng cứ khách quan, cứ việc trừ dập thẳng tay. Ngày nay có người cho rằng ông Cao Bá Quát chỉ vì tính cao ngạo làm cho vua và các quan trong triều ghét nên bị đày ra làm giáo thụ huyện Quốc Oai, tỉnh Sơn Tây. Chẳng bao lâu ở vùng ấy có giặc nổi lên, quan sở tại tâu ông làm loạn thế là bị đem chém.

Nên xưa và nay, trong chính quyền đều tạo ra một tầng lớp xu nịnh rất đông đảo. Lỗi ở chúng một phần, nhưng lỗi chính là ở lỗi sống của chúng ta và nhất là những người có quyền chức không gột bỏ được cái tính, nhẹ dạ, cả tin ấy!

Nhiều người Việt sang Mỹ, thấy người ta ly dị cũng bắt chước ly dị; một số thanh niên (nam, nữ) thấy người ta ‘move out’ khỏi gia đình cũng ‘move out’ ‘để được sống tự do, tưởng như vậy là văn minh tân tiến không biết rằng đó là những hành động mà những người Mỹ hay xã hội Mỹ chê trách, không muốn có.

Trong một cuộc thăm dò ý kiến được đài truyền hình ABC công bố cách đây ít lâu thì đa số người Mỹ cho rằng ly dị là điều đau khổ nhất trong cuộc sống.

Nên chúng ta không lấy làm lạ rằng nước Mỹ cho tới nay có 44 đời Tổng Thống chỉ duy nhất có ông Reagan ly dị mà được bầu vào chức vị ấy, đủ chứng tỏ người Mỹ không nghĩ ly dị là một việc làm tốt, trái lại người ta lên án cái trào lưu ấy nhất là những nhà đạo đức và những người hoạt động Xã Hội. Hiện nay giới trẻ ở Âu, Mỹ nhiều người đã bắt đầu ý thức và đã bắt đầu cẩn thận trong việc lập gia đình, không sống vội vàng

buông thả nữa.

Chúng ta cũng đừng nghĩ tình thân gia đình của người Mỹ và Âu châu lỏng lẻo hay tan rã . Trong những cuộc tiếp xúc chúng tôi thấy người ta cũng tôn trọng ông bà , cha mẹ như chúng ta, ngược lại những bậc ông bà, cha mẹ cũng rất hãnh diện và thương yêu con cháu của họ . Bà Nancy Pelosi đang kim Chủ Tịch Hạ Viện Mỹ rất hãnh diện đã là “GrandMa ” (Bà nội hay bà ngoại) , còn bà Carol Keeton Rylander nguyên Kiểm Toán Viên (Comptroller) của Tiểu Bang Texas mới đây khi ra ứng cử Thống Đốc Bang này cứ khăng khăng yêu cầu Ban Tổ chức bầu cử được đề cử “Grand Ma” trong truyền đơn vận động và phiếu bầu của bà . Phó Tổng Thống Dick Cheney luôn luôn có cháu nhỏ ở bên cạnh .

Những dịp lễ lớn như Thanksgiving, Chritmas (Giáng Sinh) và Năm Mới dù ở xa, cả chục triệu người Mỹ lái xe hay đi máy bay hàng ngàn cây số để thăm ông bà, cha mẹ, bà con họ hàng của họ. Con cái 18, 19 tuổi chưa học hành xong hay chưa có gia đình bỏ nhà ra ở riêng người ta không cảm được nhưng không cho đó là điều tốt đẹp, đáng khen. Nhiều bậc cha mẹ đã cấm cửa không cho đưa con hư đi ở riêng quay trở lại. Con cái còn đang đi học người ta cũng chu cấp nhưng không bao bọc , nuông chiều thái quá như chúng ta, người ta muốn con cái tập sống tự lập, tập xông pha ngoài đời bằng cách làm việc bán thời gian để kiếm thêm tiền tiêu, không cho chúng hoàn toàn ỉ lại vào cha mẹ .

Chúng ta vì nông nổi, nhẹ dạ không chịu tìm hiểu, thấy một số người sống phóng túng tưởng đó là nếp sống văn minh của người Âu Mỹ và vội vàng bắt chước.

Tính ưa khoe khoang và khoe lác của người Việt chúng ta.

Phạm Hy Sơn

Từ đứa nhỏ khoe cái áo mới đến người lớn khoe có cái nhà đẹp, cái xe đất tiền bản chất không khác nhau (thích được khen). Người Việt chúng ta có rất nhiều thứ để khoe (quần áo, xe cộ, nhà cửa, tiền của, gia thế, địa vị, con cái...)

Về khoe quần áo, một bữa tiệc cưới gây ấn tượng mạnh cho tôi mãi đến bây giờ. Bàn tôi có 10 người gồm 5 bà, 2 đứa bé một Việt, một Mỹ với mẹ em và tôi. Ăn chưa hết món thứ nhất thì bà mặc áo dài xanh đứng lên bỏ đi, lúc sau bà ta mặc váy đỏ, sơ – mi đỏ rực rỡ, cổ đeo giây chuyền vàng to bản vàng khè nhí nhánh đi vào. Bốn bà kia thấy thế lần lượt từng bà đứng lên, bàn ăn lại có 4 bộ quần áo mới xanh xanh, đỏ đỏ. Nhưng chưa hết, ăn xong chừng 3 món hai bà ngồi giữa đứng lên, ba bà nữa đứng lên, làm bàn ăn bỏ trống một nửa. Lúc sau bàn chúng tôi có 5 bộ quần áo mới nữa vàng vàng, xanh xanh, đỏ đỏ; vàng đeo dây cổ, đeo cả ở 2 tay, 2 chân.

Em bé Mỹ ngồi bên tôi trở mắt ra nhìn, bé hỏi tôi:

- Sao các bà thay đồ hoài vậy?

May lúc ấy ông thợ ảnh đến, tôi nói tránh đi:

- Các bà ấy thay đồ để chụp ảnh. Người Việt Nam thích chụp ảnh!

Tôi còn được nghe nói có những bữa tiệc chẳng những các bà mà cả các ông cũng đi thay bộ mã tới 2, 3 lần.

Có lẽ trên thế giới không có người nước nào có lối sống kỳ lạ như vậy. Tại chúng ta mang nhiều mặc cảm đối rách chẳng? Có thể thế, cộng thêm tính khoe khoang sẵn có.

Người có tiền thì mua, người không có tiền đi thuê ở mấy tiệm đồ cưới, nhưng cũng có những người dám tới mấy tiệm bán quần áo, nữ trang sang trọng của người Mỹ mua về mặc đi ăn đám cưới sau đó đem trả lại lấy tiền về. Lối mua bán kém lương thiện như thế ở đâu cũng thấy nói tới.

Chúng ta có nhiều cái khoe, trong các cuộc gặp gỡ, họp mặt, người ta hay tự giới thiệu tôi là Kỹ sư A. và đây, vợ tôi Tiến sĩ M. Ngoài giới thiệu bản thân người ta còn tìm cách để có dịp nào đó trong câu chuyện khoe về gia thế, dòng dõi quý phái của mình, khoe cái xe Cadillac, Mercedes mới mua hay khoe cái nhà ở trên đồi, trên núi.

Khoe trong chỗ bạn bè quen biết chưa đủ, đôi khi người ta còn viết báo, làm thơ khoe vợ (hay chồng) trước đây nắm chức vụ gì ở Việt Nam, con cái mấy người có bằng bác sĩ, kỹ sư... để bà con xa gần đều biết.

Trong một cuộc hội nghị văn chương có tính cách quốc tế nọ, vị đại biểu Việt Nam thay vì trình bày những vấn đề liên hệ lại tự “giới thiệu” trước đây mình làm gì, sau năm 1975 sang Mỹ học đậu Bachelor rồi đậu tới cả Master. Ông ta quên rằng trong giới văn, thi sĩ

người ta không để ý đến bằng cấp mà chú trọng vào tài năng thực sự. Thi hào Nguyễn Du chỉ có bằng Tú Tài, văn hào Anatole France nước Pháp rớt Tú Tài, thi sĩ Tản Đà Việt Nam hình như không có cái bằng nào cả.

Tính khoe khoang của chúng ta thật quá đáng.

Việc khoe khoang cái mình có đã xấu, đã kỳ nhiều người đi xa hơn khoe khoang những cái mình không có để người khác khen hoặc phục nể. Đó là nói khoác, nói không đúng sự thật.

Thời nào và ở đâu chẳng có người nói khoác nhưng ngày xưa người ta nói khoác (nói phét) không hẳn để khoe hão về mình mà nói làm cho người khác ngạc nhiên, nói cho vui nên nói khoác mà có khi vẫn để cho người ta biết mình nói khoác. Mời đọc giả đọc bài thơ do Cụ Ôn Như Nguyễn văn Ngọc sưu tập đăng trong Nam Thi Hợp Tuyển (Nhà xuất bản Bốn Phương tái bản, trang 85) để hiểu người xưa nói khoác:

Anh Nói Khoác

*Ta con ông Cống, cháu ông Nghè,
Nói có trên trời dưới đất nghe.
Sức khoẻ Hạng Vương cho một búng,
Cờ cao Đế Thích chấp đôi xe.
Nhảy ùm xuống biển lội tàu lại,
Chạy tốc lên non bắt cọp về.
Độ nọ vào chơi trong nội phủ,
Ba ngàn công chúa phải lòng mê.*

Vô Danh

Đọc bài thơ trên chúng ta thấy tức cười, biết là nói khoác nhưng đọc cho vui, đọc để giải trí. Tuy nhiên chẳng ai ưa người chuyên môn nói khoác. Câu chuyện xưa kể đại khái một ông nói khoác khoe mới trông thấy trái bí to bằng cái nong phơi lúa (đường kính độ 2 mét hay 6 feet). Ông ngồi bên thấy thế nói:

Bác nói trái bí to bằng cái nông đầu có lớn lắm, hôm trước tôi thấy một cái chảo to bằng cái đình làng mới khiếp chứ!

Ông nói khoác hỏi:

Bác nói phét rồi, người ta đúc cái chảo quá to như thế để làm gì chứ?

- Áy, để nấu trái bí của bác!

Ngày nay bản chất của nói khoác thay đổi, danh xưng cũng thay đổi, số người nói khoác tăng lên gấp bội có lẽ do cuộc chiến tàn khốc và kéo dài vừa qua làm xã hội xáo trộn, luân lý đạo đức suy đồi, lòng người đảo điên theo. Người ta nói khoác không phải để vui chơi, đùa giỡn như xưa mà nói khoác để lèo người khác, để đề cao mình và nói khoác quá nên kêu là “nổ”. Nổ như đại bác, nổ như kho đạn nổ.

Những năm trước Việt kiều về thăm quê ăn mặc se sua, tay cầm chai nước, vàng đeo dây người hỏi ra nếu không là bác sĩ thì cũng kỹ sư, luật sư, chức vụ đỡ lắm cũng giám đốc (manager), tổng giám đốc. Đàn ông nếu trước kia đi lính thì nói khoác là sĩ quan, quan cấp úy thì nói là quan cấp tá. Các bà bà nào cũng bà úy, bà tá hoặc giám đốc nhà xuất cảng nọ, nhà nhập cảng kia.

Nơi nào càng nhiều người Việt thì bệnh nổ càng nhiều, nhiều nhất ở Mỹ. Ở Mỹ nhiều nhất ở California thứ đến Houston, Dallas... Nhiều người thích khoe khoang, khoác lác đến nỗi năm nào cũng về nước một lần để làm Việt kiều, để có dịp nói khoác, dù thân nhân sống hết ở Mỹ.

Căn bệnh này không phải chỉ người Việt ở nước ngoài mắc phải, trong nước từ Nam chí Bắc đều mắc cả. Đối với chính quyền thì sự khoác lác được nâng lên thành chính sách, đó là tuyên truyền dối trá để lừa gạt nhân dân.

Ít lâu nay cánh Việt kiều về nước bót nổ vì đồng bào trong nước qua thân nhân, bạn bè (ở nước ngoài) dần dần biết rõ đời sống Việt kiều lam lũ vất vả, tần tảo dè sẻn từng xu (cent), thức dậy từ 2 giờ sáng xếp hàng tranh mua đồ bán se (sale) hay lượn vòng cuối tuần mua hàng garare sale! Tất nhiên không phải ai cũng đi mua như thế, vả lại mua như thế không phải là xấu. Xấu ở chỗ hay khoác lác để biểu lộ sự giàu có, sang trọng hơn người nhưng thực chất không khá giả gì.

Chúng ta sống không thiết thực, chúng ta sống nông nổi.

Thói hư tật xấu của người mình!

Tác giả: Trần Văn Giang

Posted on [Tháng Tư 15, 2011](#) by [BÁO TỎ QUỐC](#) |

Lời giới thiệu: Không hiểu cuốn sách “Người **Trung Quốc xấu xí**” (“*Chou lòu de Zhong Guó rén*”) của Bá Dương (“Bo Yang”) được xuất bản cách đây gần hai chục năm có liên quan gì đến sự phát triển mạnh mẽ của Trung Quốc hôm nay hay không?

[Nên biết bên Mỹ có cuốn sách nổi tiếng tương tự là “*The ugly American*” của WILLIAM J. LEDERER AND EUGENE BURDICK xuất bản năm 1958 đã trở thành cuốn sách bán chạy nhất thời đó].

Tuy nhiên, hình như có nhiều liên quan giữa sự can đảm nhìn nhận ra những yếu kém của chính mình và sức vươn lên mạnh mẽ cho dân tộc (!)

Ở hoàn cảnh Việt Nam, đã gần một thế kỷ rồi, thế hệ cha ông của chúng ta cũng đã có rất nhiều người dám vạch thẳng những tính xấu, những hủ tục của người Việt mình để biết mà sửa đổi (!) Nhưng mà không thấy có ai chịu nghe??? Để xét cái kết quả (“không khá”) này, cứ việc nhìn vào hiện tình dân tộc Việt ở trong nước lẫn ở hải ngoại; cứ nhìn vào chính bản thân mình, đồng bào và các tổ chức / hội đoàn chung quanh mình chứ chẳng

cần tìm đâu xa! Đến lúc này, thế hệ chúng ta, giữa những thay đổi lớn lao đang và vừa mới xảy đến cho dân tộc chúng ta, giữa khát vọng phục hưng dân tộc... đây là một cơ hội thật tốt để cùng nhau đọc lại những nhận định mà các vị tiền bối đã viết về những cái xấu xa của người mình và rồi tự đặt câu hỏi cho bản thân và cộng đồng của mình phải làm gì để cho dân tộc mình khá hơn?

“Có lẽ ta đâu mãi thế này ...”

(Nguyễn Công Trứ – “Quân tử cố cùng”)

TVG

1- Chơi bời lãng phí

Trần Chánh Chiêu

(“Lục tinh tân văn,” năm 1907)

Theo tục ông bà để lại, hễ mãn một năm thì ăn Tết một lần ấy cũng là phải. Sao tôi thấy hễ tới ngày ấy, ai ai cũng đốt pháo, dựng nêu, treo bùa tứ tung ngũ hoành, đánh đáo đánh quàn tới bảy bữa, rồi nào me, nào lú (1), bài cào, xóc đĩa, tổ tôm đủ thứ. Thậm chí có ông ăn Tết rồi thì bán nhà bán cửa, nợ réo trước nợ réo sau. Đã “bần nhọc” (2) lại “đãi đọa” (3) vậy thì biết chừng nào mà giàu có như người ta đặng?

(1) Theo Huỳnh Tịnh Của, “đánh me” là “gây ăn thua trong cuộc chơi tiền,” còn “lú” là “cuộc con nít dùng tiền mà đánh đó.”

(2) Nghèo đói.

(3) Biếng nhác.

2- Ở đâu cũng thấy học đòi làm dáng

Hoa Bằng

(“Hiếu thượng,” Tri tân, năm 1943)

Cái hiếu thượng (1) của số đông người mình đã lộ rõ ở từ ngôn ngữ đến cử chỉ, từ hành vi trong gia đình đến động tác ngoài xã hội. Người ta chơi

câu đối? Phần đông không phải vì thích chữ tốt yêu văn hay nhưng vì muốn sĩ diện ở mấy cái lạc khoản (2) có chức tước. Người ta in danh thiếp? Không phải vì cốt thông tính danh tỏ địa chỉ, song hình như chỉ cốt trưng những chức sắc tước trật và phẩm hàm. Người ta đăng cáo phó? Có lẽ ít vì cốt để báo tang, nhưng phần nhiều cốt để lợi dụng cái chết của ông bà cha mẹ mà quảng cáo cái danh phận của con cháu.

Cái bệnh hiếu thượng ấy truyền nhiễm đến cả nữ giới làm cho lắm người cũng mắc lây. Một đạo ở xã hội ta nổi lên cái phong trào “*phi cao đẳng bất thành phu phụ.*” Vì thế trong cuộc hôn nhân đã xảy ra lắm chuyện buồn cười. Hoặc mượn văn bằng của người khác để đưa nhà gái sát hạch lúc cầu hôn, hoặc giả làm nhà tông sự (3) suốt mấy tháng để nhà gái nếu có dò la vẫn thấy sớm vác ô đi tối vác về...

(1) *thích hưởng lên trên, tức hiếu danh, bon chen...*

(2) *tự đề tên họ chức tước ở một góc câu đối.*

(3) *làm công chức.*

3- Học văn một đàng, công nghệ một nẻo.

Phan Kế Bính

(“Việt Nam phong tục,” năm 1915)

Tính người mình không biết quý trọng công nghệ, người làm nghề tựa hồ như bắt đực dĩ không học được làm quan chẳng lẽ ngồi khoanh tay chịu chết mới phải xoay ra làm nghề thôi. Mà làm nghề thì không cần gì tinh xảo chỉ cốt bán rẻ tiền được nhiều người mua là hơn. Công nghệ suy nhược lại còn là vì người có học thức không chịu làm, người chịu làm thì lại là người không có học thức, chẳng qua chỉ theo lối cũ nghìn năm xưa chớ không nghĩ được cách thức nào mới.

Ít năm nay, có trường bách công dạy dỗ, có lắm lời tân học cổ động thì cũng đã tỉnh ngộ ra ít nhiều và cũng đã có người sinh được nghề khéo, học được nghề mới tranh được lợi buôn bán. Song cái tính khinh thường công nghệ thì vẫn chưa bỏ được. Có người nhờ công nghệ mà nên giàu có song vẫn tự coi mình là đê tiện, phải mượn cái phẩm ông Hàn ông Bá mới là vẻ vang.

4- Khéo tay mà trí không khôn.

Phạm Quỳnh

(“Pháp du hành trình nhật ký,” năm 1922)

Xét ra ở nước Nam ta mới có các nghề mỹ nghệ là thịnh, phàm nghề khéo toàn là các nghề trang sức cả, còn mỹ thuật thì chưa có gì sánh được với các nước, nhưng ngay trong mỹ nghệ cũng chưa có kỷ luật, chưa có thể thống gì, chưa phân rõ các kiểu cách, các thời đại, các lễ lối, các phương pháp, thợ thuyền phần nhiều là những người vô học, phi quen tay phóng lại lối cũ, thời bất chức chép của người ngoài, thành ra tay có khéo mà trí không khôn, không biết biến báo mà vẫn giữ được tinh thần cốt cách cũ, tồn cổ mà khéo ứng dụng về đường sinh hoạt mới, nói tóm lại là không có trí sáng khởi (1) khôn ngoan, gây ra trong mỗi nghề một cái thể thức trang nghiêm mà đặc biệt. Cho nên các nhà nghề ta không thể bằng cả ở cái tay khéo được, cũng phải tập cho có cái trí khôn nữa.

Nay muốn gây lấy cái trí khôn ngoan trong mỹ nghệ, khiến cho có tinh thần có thể thức, thời không gì bằng lập ra một nhà bảo tàng mỹ nghệ, sưu tập lấy những đồ đẹp trong nước, chia ra từng thời đại, bày cho có thống hệ (2), để cho những nhà nghề đến đấy mà xem, mà học cho biết nghề mình duyên cách (3) thế nào, thế cách làm sao, rồi hoặc trông đấy mà giữ lấy cái cốt cách tinh thần cũ, hoặc nhân đấy mà biến đổi dần

(1) *bắt đầu dựng lên, ngày nay hay viết là “sáng tạo.”*

(2) *quan hệ của những cái liên tiếp nhau. Cũng nghĩa như hệ thống.*

(3) *duyên (có khi đọc diên) ở đây là thủ cụ, cách là đổi mới. Duyên cách: Tình hình trong một khu vực nào đó cái cũ thế nào, cái mới ra sao.*

5- Thiếu tinh thần cầu học.

Nguyễn Văn Tố

(theo Lê Thanh, “Cuộc phỏng vấn các nhà văn,” năm 1943)

Phải nhận rằng người mình không ham học mấy. Thí dụ như người đỗ bằng tốt nghiệp, có công ăn việc làm thì thôi, không chịu học thêm. Tôi cho thế là nhầm lẫn. Người ta dạy cho bấy nhiêu là để cho mình tạm đủ sức mà học lấy, khi ở trường ra mắt là chỗ khởi hành, mình lại tưởng đến nơi rồi. Nếu tôi được phép, tôi sẽ khuyên anh em thanh niên học rõ nhiều,

vừa đọc văn Tây, vừa học lại tiếng ta, vì phần đông người ta mà viết văn ta còn sai nhiều.

6- Mô phỏng đã thành thói quen.

Hoa Bằng

(“Phải có cái gì để làm đặc tính của người mình chứ.” Tri tân, năm 1941)

Hết thầy mọi phương diện, chẳng hạn, từ văn học tới nghệ thuật – chúng ta đều ăn của người, nhưng đã biết hóa để làm của riêng của mình chưa?

Bình tĩnh mà xét, từ hình thức đến tinh thần ta nay cũng có một đôi phần tiến. Nhưng cái óc mô phỏng hay còn rõ sờ sờ trung hết thầy mọi mặt.

“Chúng ta phải làm con cháu của cổ nhân chứ không nên làm nô lệ của cổ nhân.” Đối với cổ nhân ta nay còn phải dè dặt thay, huống chi đối với giới bốn phương, há lại nên bạ chiều nào che chiều ấy?!

7- Kiếp người bấp bênh văn chương sâu não.

Nguyễn Văn Huyền

(“Văn minh Việt Nam,” năm 1944)

Sự đơn điệu tẻ nhạt của cảnh sắc thiên nhiên, tính chất chu kỳ của thiên tai, sự cách biệt của các nhóm người, sự phân chia nam nữ, nền giáo dục khắc nghiệt và khô khan khiến người Việt thiên về u buồn và sâu não.

Cá nhân bị giam hãm một cách chặt chẽ và giả tạo trong những khuôn khổ cứng nhắc như gia đình và làng mạc đến nỗi họ không quan niệm nỗi họ có khả năng hành động một mình. Vì thế khi môi trường chung quanh không còn giữ họ lại bằng những mối ràng buộc thông thường mà lễ giáo quy định, người ta dễ đắm mình vào những bài hát buồn bã u sầu, khiến mọi nỗ lực trí tuệ tiêu tán.

Nền văn hóa vốn thấm nhuần lòng từ bi Phật giáo cũng góp thêm phần dồn nén các dục vọng cá nhân. Rồi quan niệm siêu hình của đạo Lão khiến nhiều tác giả thiên về một cái nhìn bi quan sâu sắc và một sự mĩa mai chua chát. Chinh phụ ngâm, Cung oán ngâm, Thu dạ lữ hoài ngâm cũng như các tác phẩm của Trần Tế Xương, Trần Tuấn Khải, Nguyễn Khắc

Hiếu... chỉ là những tiếng vọng của nỗi đau nhân loại. Trong nhiều tác phẩm khác, ta luôn luôn thấy cùng những đề tài giống nhau về nỗi đau khổ, ước mong và hối tiếc, phản ánh tất cả sự dồn nén tinh thần của cá nhân, hoặc gần như vậy, sự sợ hãi muôn thuở của một kiếp người bấp bênh, một cuộc sống chật hẹp.

8- Một nền nghệ thuật thiếu tư tưởng.

Hoài Thanh

(“Có một nền văn hóa Việt Nam,” năm 1946)

Trong lịch sử ta biết bao thế hệ nhà nho kế tiếp nhau mài miệt trong sách vở của thánh hiền mà nào có sáng tác được gì đâu.

Ta không có một nền quốc học nếu quốc học là học thuật riêng của nước. Trải qua mấy ngàn năm lịch sử ta cơ hồ không có sáng tác gì về học thuật. Ấy cũng vì ta kém óc trừu tượng khái quát, điều kiện căn bản để phát minh về tư tưởng.

Người phương Tây rất ngạc nhiên thấy ta hôm qua chỉ biết có Tứ thư Ngũ kinh mà hôm nay bỗng tin theo những thuyết rất mới mẻ, rất cấp tiến của khoa học hiện kim. Họ không biết rằng học thuật tư tưởng không phải là những căn bản tinh thần của dân tộc ta. Tư tưởng nào có lợi cho đời sống của dân tộc thì ta theo, nhưng một khi tình thế đổi thay, tư tưởng ấy trở nên có hại cho đời sống chung, ta sẽ trút bỏ dễ dàng không tiếc hối.

9- Đằng sau thói quen đẽ gọt là sự nhu nhược.

Phan Kế Bính

(“Việt Nam phong tục,” năm 1915)

Văn chương gọt từng tiếng khác nào như người gọt củ thủy tiên, cái lá này bắt cho quăn, cái giò kia hãm cho thấp trông thì hoa nở đều nhau đẹp đẽ nhưng động vào đã gãy, đẽ chưa mấy ngày đã úa. Cốt lấy cái khéo nhỏ nhặt làm mất đi cái khí mạnh, gọi là “*nhu nhược chi văn chương!*”

10- Xu thế trang sức quá nặng.

Đào Duy Anh

(“Việt Nam văn hóa sử cương,” năm 1938)

Nghệ thuật Việt Nam thường bị bó buộc trong lề lối cũ. Phải tôn trọng những phép tắc xưa, cho nên nhà nghệ tài giỏi mấy cũng chỉ phỏng lại những hình thức có sẵn cho khéo, chứ không được theo tự ý mà sáng kiến những cách thức mới.

Nhà nghệ thuật Việt Nam không phải là người biểu diễn ý chí tâm tình của mình, cũng không phải người quan sát và biểu hiện tự nhiên mà chỉ là người giỏi bắt chước những kiểu mẫu sẵn. Có muốn hơn người thì họ chỉ cốt ra tay cho khéo cốt làm cho thật tỉ mỉ, thật tinh tế, thật dụng công, chỉ cốt xếp đặt các bộ phận cho xinh xắn lộng lẫy.

Tính chất đặc biệt của nghệ thuật Việt Nam là tính trang sức. Nó thiếu hẳn hoạt khí, vì cách biến hóa tuy lưu động mà ở trong phạm vi hình thức, cách phối hợp tuy phiền phức mà ở trong phạm vi thái độ chế kiểu.

11- Lối tính toán thiên cận.

Lương Dữ Thức

(“Nông cổ mím đàm,” năm 1901)

Cách đại thương (1) là có gan làm giàu. Coi người ta phí (2) là bao nhiêu tiền bạc mà không sợ mất, là vì người ta tiên liệu đại lợi, kể chi sự phí. Chớ như người bản quốc ta, muốn cho thấy trước mắt có lợi mới chịu làm. Nếu đem đại thương mà sánh với bán hàng bông (3) thì bán hàng bông ắt thấy lợi trước mắt, hễ mua sớm mai thì chiều thấy lợi, còn mua chiều sáng thấy, chớ như đại thương thì ít nữa là năm năm còn nhiều hơn là mười năm mới thấy lợi. Song so lợi dễ thấy thì là lợi ít, cái lợi mà lâu thấy thì thật lớn lắm.

Người nước nào đều có ngay, gian, xấu tốt, họ không phải là tiên phạt chi hơn mình, song họ làm rồi thì quen, còn người mình không làm, nên cứ nghi hoặc hoài mà thôi.

(1) *buôn bán lớn.*

(2) *bỏ tiền của ra sử dụng.*

(3) *bán hoa quả bông trái.*

12- Mê tín gây nhiều lãng phí.

Phan Kế Bính

(“Việt Nam phong tục,” năm 1915)

Lễ kỳ (1) an chủ ý là trừ khử ma quỷ cho dân xã bình an. Ta lại tin theo Phật thuyết (2), bày ra vàng mã, nào mũ Ngọc Hoàng, nào tượng Minh Vương, nào âm quan quý tốt, chiến khí binh tiên được việc cũng cam, nhưng nào có được việc gì đâu, rút lại chỉ tại ta tin nhầm.

(1) kỳ đây là cầu.

(2) theo tôi (**Trần Văn Giang**) Cụ Phan Kế Bính không đọc kỹ Phật thuyết (!?) nên hiểu lầm Phật giáo về vấn đề đốt vàng mã, mũ Ngọc Hoàng etc... Đốt vàng mã không phải là sản phẩm của Phật giáo mà là sản phẩm của mấy ông nhà Nho Trung Hoa truyền sang Việt Nam dưới thời Việt Nam bị đô hộ. Một số các thầy “cúng,” những người này không phải là các Sư Tăng đạo Phật, vẫn còn dùng cái hủ tục mê tín dị đoan này vì nhiều người Việt vẫn còn tin!

13- Không ai chuyên nhất việc gì .

Tân Việt (*)

(“Mỗi người một việc” – Đông Pháp thời báo, năm 1928)

Các nước phú cường, người nào làm việc gì. Nhà khoa học lo cả đời phát minh, người làm giàu thì cứ việc làm giàu. Còn nước ta thì không thế. Một người làm năm bảy việc, trong khi làm bầu gánh hát bộ, lại có xuất bản một cuốn tiểu thuyết ái tình, lại có mở một cửa hàng tạp hóa, ít lúc chi đó lại vọt xuống tàu sang Pháp làm chính trị.

Người ngoại quốc thấy vậy, cho rằng chúng ta có lòng ham hố quá, hoặc cho rằng không có đức chuyên nhất, không có tính nhẫn nại.

(*) Một bút danh mà Diệp Văn Kỳ và Phan Khôi ký chung trên Đông Pháp thời báo 1928 (theo Lại Nguyên Ân). Nghe giọng thì người viết ở đây có lẽ là Diệp Văn Kỳ (?)

14- Dễ dãi trong tiếp nhận nên hỏng việc.

Phạm Quỳnh

256 Người Việt Xấu Xí

(“Giải nghĩa đồng hóa,” Nam Phong, năm 1931)

Người An Nam vốn có cái thiên tính dễ đồng hóa (1), dễ am hiểu, dễ thu nạp lấy những cái khác lạ với mình, dễ đem những điều hay điều dở của người mà hóa (2) làm của mình, nhưng cái tài đồng hóa đó thường thường chỉ là cái khéo tinh (3), biết xem xét và bắt chước của người, chỉ phẳng phất ở bề ngoài chứ không thấu triệt được đến chỗ căn đẽ (4) chỗ tinh túy.

Tỷ như thợ An Nam thì phỏng chép tài lắm, những hình dáng kỳ đến đâu, những kiểu cách lạ đến đâu, họ cũng bắt chước được như hệt cả.

Học trò ta học rất mau, nhớ cũng rất mau, nhưng chưa chắc đã hiểu thấu đã hóa được những cái người ta dạy mình.

Một người trí não khô cạn hay là vì không được tiêm nhiễm những cái tinh hoa của nòi giống mà thành ra khó cạn đi – một người như thế không thể không thể nào hiểu thấu được cái tinh thần của Tây phương. Có đồng hóa chỉ đồng hóa được cái bề ngoài, chỉ bắt chước được cái hình thức.

Cái cách đồng hóa dễ dàng thô thiển đó thiết tưởng không phải là cái tính tốt, mà có thể cho là cái tính xấu được. Chưa chắc cái học tiếp thu được dễ dàng như vậy đã làm cho óc được khôn ra, người được chín ra chút nào.

Đồng hóa một cách cấp tốc, một cách vô độ há chẳng phải là hại hơn lợi?

(1) tiếp nhận.

(2) biến cải

(3) ngón nghề, mảnh lối.

(4) gốc rễ, cơ bản.

15- Quá tin ở những điều viễn vông.

Phan Bội Châu

(“Cao đẳng quốc dân,” năm 1928)

Mê tín sinh ra những việc nực cười. Ngày giờ nào cũng là trời bày định mà bảo rằng có ngày dữ ngày lành, núi sông nào cũng là đất tự nhiên mà bảo

rằng có đất tốt đất xấu, vì nấu ăn mới có bếp mà bảo rằng có ông thần táo, vì che mưa gió mới có nhà mà bảo rằng có ông thần nhà, cho đến thần cửa thần đường, thần cầu tài, thần cầu tử, trăm việc gì cũng trông mong vào thần, kết quả thần chẳng thấy đâu, chỉ thấy những cửa nát nhà tan, của mòn người hết, tin thần bao nhiêu thì tai họa bấy nhiêu...

16- Tâm thường hóa những giáo lý sâu xa .

Phan Kế Bính

(“Việt Nam phong tục,” năm 1915)

Phật giáo là một tôn giáo riêng, cũng có lý tưởng. Mà lời thiện ác báo ứng cũng đủ khuyên răn người. Nhưng hiềm ta không cứu (1) đến nguyên lý mà chỉ tin những lời trần hủ (2), sùng tín cái vô xác ngoài còn cái lý cao xa của người ta, không mấy người nghĩ đến. Đã không ích gì, mà làm hại của cải cũng chỉ bởi lòng tin sai vậy.

(1) xét đoán, tra hỏi.

(2) cũ kỹ, không hợp thời.

17- Vớ được sách nào theo sách ấy.

Nguyễn Văn Vĩnh

(“Hương Sơn hành trình,” Đông Dương Tạp chí, năm 1914)

Có kẻ sáng ngày ra vào phủ thờ bà cô, ông mãnh nào, chiều lại vào làm tôi con ông Trần Hưng Đạo là thần hay trị những tà ma, những ông hoàng bà chúa. Đến sáng hôm sau cũng người ấy có thể chạy lòng thực dạ mà nghe giảng những lời đạo đức của ông Khổng, ông này không có dạy phải tin thờ ông thần, ông thánh nào cả hoặc là đi lễ Phật là một đạo trái hẳn với mọi ma thiêng thần dữ.

Nói rút lại, thì người An Nam ta tin bậy hình như theo lý tưởng này: Dầu không có mà tin cũng chẳng hề chi, ngộ có mà không tin, có lẽ hại đến mình. Cho nên cứ tin liều đi.

Người ta theo lý tưởng ấy cho nên sinh ra những đạo không có tôn chỉ, quy tắc pháp ở trong tay mây anh sư mô, thầy cúng, ngày nay làm theo sách

này, ngày mai bịa ra sách khác, có ngược nhau cũng chẳng ai bảo sao. Mà người tin, người tộc trưởng, người làm lễ tang lễ hỷ, cũng cứ tùy bện mà theo, vớ được sách nào theo sách ấy, tùy cách lịch sự tùy gia tư (1) mà theo lễ này hay lễ kia, chứ không theo tôn chỉ nào cả.

Còn như sự đi chùa Hương và các chùa chiền khác, nhiều người cho như một cái tật của các cụ già và của người đàn bà. Cũng có kẻ bảo là việc hay, cũng có người cho là việc dở. Hay là vì các bà các cô đi lễ bái như thế nó cũng thêm được cái dáng đạo đức, cái nếp nhà ra một chút. Dở là vì các bà ganh nhau tốn kém và mấy ông sư ông vãi lại cũng chưa quên hẳn sự đời.

(1) của cái, tài sản trong gia đình.

18- Đời sống tôn giáo hời hợt.

Nguyễn Văn Huyền

(“Hương Sơn hành trình,” Đông Dương Tạp chí, năm 1914)

Mặc dù sự có mặt của vô số ma quỷ và thần linh, người Việt vẫn có một đời sống tôn giáo không lấy gì làm sâu sắc cho lắm. Người ta chỉ có những niềm tin mơ hồ về linh hồn, về sự sống ở thế giới bên kia, về các thần. Một số lớn thần được định tính không rõ ràng và thường thường là phi nhân cách. Không có sự giáo dục tôn giáo cụ thể, cũng như không có sự truyền tôn giáo có tổ chức.

Mọi người chỉ cầu tới tôn giáo do nhu cầu vật chất. Ở một số trường hợp, người ta tìm kiếm một kết quả trước mắt như khỏi bệnh, có con, có tiền tài. Người ta cũng cầu thần để cho đời sống một người đã khuất ở thế giới bên kia được dễ dàng, dễ thi đỗ, dễ nhanh chóng trong một việc, dễ đi xa một chuyến được bình yên... Thường thường trong ý thức dân gian, tôn giáo được quy lại chỉ còn là một lô thực hành thờ cúng đã trở thành bất buộc. Lễ nghi là tất cả, nó đôi khi bao gồm những nghi thức rắc rối hoặc núp dưới một hình thức long trọng có tính cách bề ngoài.

19. Đầu óc vọng ngoại và hay kỳ thị ()**

Luôn luôn có đầu óc vọng ngoại, nghĩa là tôn sùng hàng (ngoại) hóa và người ngoại quốc. Có lẽ vì dân trí mình còn thấp kém lại bị ngoại quốc đô hộ trên ngàn năm. Đã đành là đối với người ngoại quốc thì e sợ, nhát nhúa, nhưng đối với nhau thì lại thích hồng hách và kỳ thị. Người mình có đủ

mọi kiểu kỳ thị: tôn giáo (Phật giáo, Công giáo, Hoà hảo, Cao đài, Tin lành v.v..) , địa phương (nơi, miền) sinh trưởng (Nam, Trung, Bắc), sắc dân (Kinh, Thượng, Cao miên, Chàm, Trung hoa...), bằng cấp và xuất xứ được đào tạo giáo dục (trường Việt, trường Mỹ, trường Tây, trường Tàu, trường Liên xô...)

Sang sống ở hải ngoại, sau khi ăn nên làm ra, cũng thấy bắt đầu dờ mò kỳ thị người da màu bản xứ (da đen và da nâu) nhiều khi người mình còn kỳ thị hơn cả người Mỹ da trắng chính gốc bản địa nữa.

20. Vô kỷ luật ()**

Bất cứ ở đâu cũng có thể lấy thịt đè người, to tiếng, chen lấn vô trật tự, khinh thường người khác.

Sau biến cố 1975, người Việt-Nam di tản đi khắp thế giới, nhất là đến những nước Âu Mỹ thì Cộng Đồng Việt Nam bị những sắc dân khác coi thường chỉ vì “thói 4000 năm chen lấn” này.

Vấn đề “vô kỷ luật” còn được thấy ngay trong các dịp đi dự tiệc cưới, họp mặt... Đi trễ cả tiếng đồng hồ làm các quan khách, các thân hữu phải chờ đợi, đã trở thành một hủ tục gắn liền với người Việt Nam. Đến nỗi tại hải ngoại có câu về châm biếm:

“Không ăn đậu (“bean”) không phải người Mỹ,

Không đi trễ không phải người Việt”

<http://baotoquoc.com/2011/04/15/26655/>

Năm tính xấu của người Việt

GS Nguyễn Lân Dũng chỉ ra 5 tính xấu của không ít người Việt Nam, đó là ham tiền, hiếu danh, coi thường danh dự, vô cảm và hèn nhát, coi nhẹ ý nghĩa "đồng bào". Tự biến mình thành hèn hạ

- Là Giáo sư - Tiến sĩ, Nhà giáo Nhân dân gần gũi với người Việt Nam, theo ông, người Việt có tính xấu nào cần phải thay đổi trong thế giới hiện đại?

- Không có tính xấu nào là của mọi người Việt, nhưng có thể có những tính xấu của một bộ phận không nhỏ người Việt. Trong thế giới hiện đại mọi người đều tiếp nhận được không ít những nét đẹp văn hóa do cuộc cách mạng khoa học và công nghệ đem lại. Chẳng hạn như thói quen thường xuyên theo dõi tin tức trong và ngoài nước thông qua các phương tiện thông tin đại chúng, nhất là truyền thanh, truyền hình. Với giới trẻ là thông qua Internet, điện thoại trực tuyến... Nền kinh tế thị trường bên cạnh các ưu việt rõ rệt so với nền kinh tế kế hoạch hóa trước đây, nhưng do tính tự phát vốn có, kinh tế thị trường có thể mang lại không chỉ có tiến bộ mà còn cả suy thoái, khủng hoảng và xung đột xã hội. Cái chính là việc chạy theo đồng tiền bằng mọi giá.

Trước đây trong các cuộc kháng chiến, mọi người sống giản dị, thân thiện với nhau, khoảng cách giàu nghèo thu hẹp, cán bộ gần gũi với dân và tôn trọng dân. Ngày nay, bộ phận nhẽ ra phải là ưu tú nhất trong xã hội là cán bộ, đảng viên nhưng như nhận xét của Đảng trong Nghị quyết Trung ương 4 thì "Một bộ phận không nhỏ cán bộ, đảng viên, trong đó có những đảng viên giữ vị trí lãnh đạo, quản lý, kể cả một số cán bộ cao cấp, suy thoái về tư tưởng chính trị, đạo đức, lối sống với những biểu hiện khác nhau về sự phai nhạt lý tưởng, sa vào chủ nghĩa cá nhân ích kỷ, cơ hội, thực dụng, chạy theo danh lợi, tiền tài, kèn cựa địa vị, cục bộ, tham nhũng, lãng phí, tùy tiện, vô nguyên tắc".

Chúng ta từng có khẩu hiệu Đảng viên đi trước, làng nước theo sau. Nay

một bộ phận không nhỏ Đảng viên suy thoái, biến chất thì tránh sao khỏi sự suy thoái, biến chất của quần chúng? Người ta coi chuyện chạy chọt bằng phong bì là chuyện bình thường và thường được gọi là văn hóa phong bì. Từ vị trí chủ nhân ông của đất nước người dân mặc nhiên hạ thấp vị trí của mình xuống, việc gì cũng phải xin xỏ, cầu cạnh, không dám công khai tố cáo các hành động sai trái của những người có chức có quyền (một phần do pháp luật quy định người đưa hối lộ cũng có tội). Tự nhiên biến mình thành hèn hạ, chịu khuất phục, làm ngơ trước mọi sai trái, mọi diễn biến xấu trong xã hội (cái gọi là chủ nghĩa mackeno).

Tôi cho đó là cái xấu nhất đang kìm hãm sự phát triển của xã hội ta, cản trở việc phát huy các thành tựu của sự nghiệp đổi mới do Đảng ta khởi xướng.

- GS văn hóa nổi tiếng Trần Lâm Biền đã từng ví: Lòng tham như một chất ma túy, phá hoại nhân cách con người và có sức cám dỗ ghê ghớm. Theo ông, lòng tham khiến người Việt xấu xí và suy yếu thế nào trong quan hệ cộng đồng và thế giới?

- Lòng tham đẩy lùi nhân cách sống giản dị, vị tha, thương người như thể thương thân, lá lành đùm lá rách... những đức tính quý giá vốn là truyền thống của nhân dân ta. Lòng tham khiến mất đi sự quý trọng vốn có của nhân dân với những người cán bộ, nhẽ ra phải là công bộc của dân như lời dạy của Bác Hồ.

Lòng tham khiến mất đi sự chung thủy của không ít vợ chồng, kể cả những cặp vợ chồng trẻ biểu hiện qua tỷ lệ ly hôn ngày càng tăng. Lòng tham khiến láng giềng vốn yên lành nay trở nên náo loạn vì chuyện tịch thu bờ xôi ruộng mật một cách bừa bãi, thiếu cơ sở khoa học và pháp lý, còn vì cất tóc thư giãn, karaoke, nhà nghỉ, game online... đã len lỏi tới tận các vùng quê.

Lòng tham khiến bố mẹ nhắm mắt chạy theo đồng tiền để các quý tử tự do phá phách, bỏ học, trở thành những anh hùng xa lộ hoặc những tên Don Juan chuyên hại đời các cô gái mới lớn... Đạo lý đang bị thách thức, đơn từ khiếu nại, tố cáo xếp đầy các tủ hồ sơ mà không kịp giải quyết thỏa đáng...

"Vĩ cuồng vì chút địa vị của mình thật là vô kể"

- Thói tham danh, bệnh sùng bái danh hiệu, chức vụ... trong giới trí thức đã được nhạc sĩ Đặng Hữu Phúc xem như một quốc nạn. Giáo sư Cao Xuân Hạo trong một bài viết ở cuốn Tâm lý người Việt nhìn từ nhiều góc độ gọi là bệnh vĩ cuồng (me'ganomanie). Theo ông, thói háo danh của

người Việt hiện nay đã ở mức báo động ra sao?

- Danh lợi có nghĩa là cái danh hiện nay đi liền với cái lợi. Hầu như ai có chút quyền hành gì đều cố hết sức tận dụng cái uy quyền ấy để làm giàu một cách bất chính. Vì vậy dân gian mới có câu "Nhà mặt phố, bỏ làm quan". Cũng còn có những ông quan thanh liêm, nhưng số đó quả không nhiều. Vì cường vì chùt địa vị của mình thật là vô kê. Chuyện mãi lộ của cảnh sát giao thông ai cũng biết mà có lẽ không có cách gì khắc phục nổi. Một lái xe taxi nói với tôi đưa bệnh nhân đến công bệnh viện, vì không được đồ nên đã cẩn thận hỏi anh cảnh sát giao thông là phải đỗ chỗ nào?. Anh ấy trả lời là lên quá chỗ cầu vượt kia. Làm đúng như vậy thì lại đã có anh cảnh sát giao thông khác xông ra đòi phạt với số tiền cao ngất ngưỡng. Đành phải đưa một nửa số tiền ấy mà không lấy biên bản.

Chuyện này tôi đã nói ở diễn đàn Quốc hội nhiều lần mà hầu như chưa có chuyển biến gì. Sao ta không học hỏi cảnh sát nước ngoài, xe đỗ sai quy định họ gài giấy phạt lên cái gạt nước mưa, lái xe cứ việc nhanh chóng chuyển tiền qua ngân hàng, càng chậm số tiền phạt càng tăng. Đây chỉ là một ví dụ trong muôn vàn ví dụ.

Một nữ doanh nhân rất thành đạt đã trả lời khi tôi hỏi sao không thấy xuất hiện trên tivi trong các lần được lãnh đạo đeo cho vòng hoa và cổ: "Chú tướng ngon lành thế à. Nộp nhiều tiền lắm đấy chú ạ". Thật ngoài trí tưởng tượng của tôi.

Tham lam còn dẫn đến mất uy tín quốc tế. Nào là tôm bị trả lại vì có đính đóng vào đầu tôm cho tăng cân, nào cà phê thi hái lẫn lộn cả quả xanh (vì nếu để chín hết sẽ mất thơm), nào giày vải lẫn cả loại vải có lẫn formalin (do nhập ầu nguyên liệu rẻ), nào phạt gây ô nhiễm chỉ nắm "anh có tóc" trong khi hàng chục cơ sở cùng gây ô nhiễm tại cùng chỗ đó...

Ai cũng có thể kể ra hàng trăm ví dụ về việc lạm dụng chức quyền để gây tác hại cho xã hội. Học hàm, học vị là chuyện nghiêm túc với các quy định hết sức chặt chẽ. Vậy mà vẫn có những người có bằng tiến sĩ nước ngoài trong khi tiếng Anh chỉ đủ ở mức biết vài câu chào hỏi, may mà báo chí chưa sò đến hay không dám sò đến đấy. Học hàm giáo sư, phó giáo sư trên toàn thế giới là chuyện chỉ dành riêng cho các trường đại học và thường chỉ cần do hiệu trưởng đại học quyết định. Hơn nữa cần ghi rõ là Giáo sư của trường nào? Làm gì có chuyện dành cho vô số vụ trường, thứ trưởng, sĩ quan quân đội, công an... như ở nước ta?

Coi nặng tiền tài hơn giáo dục

- Trong cuộc sống, nếu phải kể tên ra 5 tính xấu đáng sợ nhất của người

Việt thì ông "dị ứng" nhất với những loại tham nào? Muốn thay đổi nó, người Việt phải làm gì?

- Tôi nghĩ không nên nói của người Việt Nam mà nên nói của không ít người Việt Nam: Nếu cần chọn ra 5 điều thì tôi chọn là: Ham tiền - Hiếu danh - Coi thường danh dự - Vô cảm và hèn nhát - Coi nhẹ ý nghĩa "đồng bào".

- Theo ông, căn nguyên của những tính xấu mà ông kể trên là gì?

- Thứ nhất, tôi cho là do chưa hiểu đúng mặt tích cực của kinh tế thị trường, nhưng lại chịu những ảnh hưởng xấu của kinh tế thị trường.

Thứ hai là tính thiếu dân chủ trong đời sống xã hội, nhất là trên phương tiện truyền thông, khiến cái xấu không được chỉ đích danh, kể cả trong lĩnh vực khoa học như anh Dương Trung Quốc đã phải thốt lên là một kiểu Lịch sử học vô nhân xưng. Chính vì vậy mà không ít người đọc đã quay lưng lại với báo viết mà quay sang báo mạng (bên cạnh nhiều trang tốt còn có cả những trang xấu của một số ít người có ác ý).

Thứ ba là do thiếu duy trì truyền thống gia giáo, coi nặng tiền tài hơn giáo dục, chăm sóc con cái.

Thứ tư là sự thiếu gương mẫu của các quan phụ mẫu các cấp, những người coi chức vụ là cần câu cơm (đúng hơn là cần câu vàng bạc, ngoại tệ).

Và thứ năm là tình trạng thiếu tin tưởng và ít trọng dụng người tài, không có lý do gì mọi chức vụ từ cấp thôn xóm trở lên đều phải là đảng viên (trong khi tỷ lệ đảng viên chỉ là 3 triệu trong 90 triệu dân số).

- Nhà văn Vương Trí Nhàn đã từng viết rất nhiều sách về tính xấu của người Việt và chia sẻ người Việt chẳng có tính tốt nào. Với ông thì sao, người Việt có thể tự hào về điều gì?

- Tôi nghĩ chẳng có ai muốn "vơ đũa cả nắm" như vậy. Chúng ta cần tự hào về những truyền thống tốt đẹp của nhân dân ta. Nếu không có những truyền thống tốt đẹp ấy thì làm sao giữ vững được nền độc lập quốc gia, làm sao có được những tiến bộ trông thấy trong đời sống kinh tế-xã hội, làm sao có được những bước bứt phá về tổng thu nhập quốc nội (GDP) mà quốc tế cũng phải thừa nhận, làm sao có vị trí ngày càng được tôn trọng trên thế giới....

Hãy tiếp xúc với các cựu chiến binh, với lớp người cao tuổi, với đa số bà

con ở nông thôn, ở vùng cao, vùng sâu, vùng xa... Ta sẽ gặp biết bao những tấm gương tuy còn nghèo khổ nhưng vẫn nêu cao sự trong sáng về đạo đức, về lòng nhân ái và sự hy sinh hết mình dành cho việc học hành của con cái cũng như cho sự đóng góp theo quy định của Nhà nước.

Bản thân người Việt chúng ta có sẵn một truyền thống đạo đức tốt đẹp. Chỉ cần khắc phục những bất cập trong quản lý Nhà nước, trước hết hãy thực hiện nghiêm chỉnh Nghị quyết Hội nghị Trung ương 4 Khóa XI, để loại hết mọi con sâu, dù là một đàn sâu như lời Chủ tịch Nước, thì xã hội sẽ sớm ổn định, điều tốt đẹp sẽ nảy nở và các tính xấu chắc chắn sẽ bị đẩy lùi. Tôi vững tin là như vậy.

Theo Giáo dục Việt nam

Hãnh diện là người Việt Nam?

23 - 06 - 2013

nguồn: Nguoi-Viet

Tạp ghi Huy Phương

“Người Việt thông minh, chăm chỉ và anh hùng, thế bạn có hãnh diện là người Việt Nam không?”

(Câu hỏi của báo Thanh Niên trong nước)

Trong bài “Đêm Của Những Cánh Bướm Việt Ở Malaysia” đăng trên nhật báo Người Việt (2009) trước đây, ký giả Đông Bàn đã vô tình nhắc lại câu nói của giới taxi Kuala Lumpur, “Con gái Việt Nam đẹp lắm!” Thủy, một “cánh bướm đêm” tại Beach Club đã cay đắng hỏi lại những người ký giả cùng quê hương với cô: “Người ta nói vậy, các anh có hãnh diện không?”

Câu trả lời tất nhiên là không! Ai lại hãnh diện khi có đồng bào, con em của mình, dù được khen là đẹp phải thất thân đi làm gái mại dâm. Không những được khen đẹp lắm, mà dân địa phương còn một “lắm” nữa, khi nói: “Con gái Việt Nam rẻ lắm!”

Một chuyến bay của Vietnam Airlines cất cánh tại phi trường Đà Nẵng. Nhân viên hãng này từng bị tố cáo đánh cắp hàng hóa trong các siêu thị Nhật vận chuyển về Việt Nam. (Hình minh họa: HOANG DINH NAM/AFP/Getty Images)

Khi Đông Bàn đang đứng trên đất Malaysia, hẳn ông không thể nào hãnh

diện là người Việt Nam.

Chúng ta cũng không hãnh diện là người Việt Nam, nếu chúng ta đang ở Đài Loan.

Theo số liệu thống kê kết hôn giữa phụ nữ Việt Nam với người Đài Loan trong 14 năm (1995-2008) đã có 117,679 trường hợp, chiếm 82% tổng số phụ nữ Việt Nam kết hôn với người nước ngoài. Trong một đảo quốc nhỏ như Đài Loan đã có hơn 10,000 phụ nữ Việt bỏ xứ sang đây làm vợ người, dù hạnh phúc hay khổ khổ, thì cũng vì thân phận nghèo đói, tương lai mờ mịt, có vinh dự gì cho đất nước khi đàn bà phải ly hương, với những cuộc hôn nhân không tình yêu chỉ vì đồng tiền. Điều khổ nạn nhất là trong tâm ý của người dân đồng bằng Cửu Long, “lấy chồng Đài Loan” là chuyện mơ ước của tất cả mọi người. Một đôi vợ chồng đem con gái về thăm quê được một người bà con buột miệng khen: “Ui, con bé này ngộ quá, lớn chút nữa lấy chồng Đài Loan được à ghen!”

Cũng ở Đài Loan, năm người lao động Việt Nam làm thuê ở một công ty thủy sản địa phương đã hợp lực khiêng lồng đi bắt hai con chó của dân địa phương bỏ vào bao tải, đem xuống biển cho chết, sau đó mang lên làm thịt.

Ngoài việc phải quỳ hai giờ cúi lạy bàn thờ chó để tạ tội và để quản chúng giám con thịnh nộ, năm người lao động Việt Nam này còn bị phạt 10,000 tiền Đài Loan.

Câu trả lời cũng là không, nếu chúng ta đang ở Nhật.

Trên nhiều diễn đàn của Nhật, nhiều người Nhật “cực đoan” kêu gọi tẩy chay người Việt, đuổi hết người Việt về nước, cắt vĩnh viễn các khoản viện trợ cho Việt Nam. Có người so sánh viện trợ cho Việt Nam ưởng hơn là đổ tiền vào... cống, bởi tiền thuế của họ đang được dùng để nuôi bọn “dòi bọ” ở Việt Nam, sau những vụ: PCP, một tập đoàn cung cấp dịch vụ của Nhật bị Việt Nam đòi hồi lộ 15% để được trúng thầu các dự án dùng tiền viện trợ của Nhật tại Việt Nam; Nhân viên, tiếp viên hàng không và phi công Vietnam Airlines, tổ chức đánh cắp hàng hóa trong các siêu thị Nhật để vận chuyển hàng gian về tiêu thụ tại Việt Nam; Các tu nghiệp sinh Việt Nam trước khi sang Nhật đã bị các doanh nghiệp xuất khẩu lao động CSVN bóc lột thậm tệ; Lãnh sự quán Việt Nam ở Nhật tại Osaka tổ chức bán giấy thông hành Việt Nam.

Trong một số siêu thị tại Nhật, có bảng cảnh cáo dành cho người Việt về chuyện ăn cắp vặt sẽ bị vào tù! Bức ảnh đã làm rộ lên tin đồn về nạn ăn cắp vặt của người Việt ở bên Nhật. Nhiều người cho rằng, người Việt đã

để lại ấn tượng xấu xa trong mắt người Nhật khi xuất ngoại sang đất nước của họ.

Câu trả lời cũng là không, nếu chúng ta đang ở Singapore.

Trang mạng với tên gọi là Craigslist có mặt tại Singapore đưa thông tin rằng khách hàng có thể lựa chọn “gái Việt còn trinh,” giá khoảng \$3,000 một tuần, ngay tại sân bay, khách sạn hoặc bất cứ nơi nào khách hàng yêu cầu. Tình trạng các cô gái Việt Nam bán trinh tại Singapore dường như công khai, ai cũng hay biết. Cảnh sát Singapore cho biết, hầu hết các cô gái Việt còn trinh đều ở độ tuổi từ 16 đến 17, đến và “làm việc” qua nhân vật trung gian, và năm ngoái, tại đây, một cô gái Việt Nam 17 tuổi cũng đã rao bán trinh tiết với giá \$1,500!

Câu trả lời cũng là không, nếu chúng ta đang ở Nga.

Các đường dây buôn người đưa hàng nghìn phụ nữ Việt Nam vào các nhà chứa Nga, nhưng Đại Sứ Quán Việt Nam tại Nga từ chối trả lời câu hỏi của BBC cho rằng cơ quan này không có thẩm quyền để nói về việc này. Theo Tiến Sĩ Nguyễn Đình Thắng: “Trong tất cả các trường hợp ở Nga này, thủ phạm là những người Việt được bao che bởi một số giới chức ở Tòa Đại Sứ Việt Nam ở Nga, thậm chí họ thành Hiệp Hội May Đệt dưới sự bảo trợ của Tòa Đại Sứ Việt Nam.”

Cảnh sát Nga vừa khám phá một xưởng may “đen” dưới lòng đất tại khu chợ Cherkizov ở thủ đô Moscow, bắt hàng trăm di dân lậu Việt Nam. Nạn buôn lậu của người Việt tại Nga là chuyện xảy ra hằng ngày, có lẽ bởi nguyên nhân trong 80,000 người Việt ở Nga đã có 80% làm nghề buôn bán, phần lớn là chợ trời, mảnh mung.

Ở Ba Lan: “Cầm quyền Hà Nội và nhân viên Tòa Đại Sứ Việt Nam tại Warsaw là một băng nhóm tội phạm có tổ chức, một hệ thống Mafia.” (Đài báo Weltspiegel Đức)

Câu trả lời là không, ở mọi nơi trên thế giới.

Trên VietNamNet, người Việt Nam sinh sống ở Nhật, ở Nga, ở Anh, ở Úc, ở Nam Phi, ở Mozambique và ngay cả ở California, đã trình bày những những mâu chuyện về người Việt đọc xong chỉ muốn “độn thổ,” với bao nhiêu thói hư, tật xấu khác của người Việt từ trong nước đến như trộm cắp, gian dối, đái bậy, khạc nhổ, vứt rác bừa bãi, ăn uống thô tục, tranh giành, chen lấn nơi công cộng, không biết nói cảm ơn, xin lỗi khi cần. Nói về chuyện ăn cắp và ăn cắp vặt thì Việt Nam chắc hẳn bỏ xa đàn anh Trung Quốc. Ngay cả cuộn giấy đi cầu trong khách sạn, khách người

Việt cũng không tha.

Một người Việt làm nghề thông dịch cho tòa án và cảnh sát ở Úc, cho biết phần lớn thủ phạm ăn cắp trong siêu thị và trộm cắp trong nhà là những người mới định cư, đặc biệt những người từ Bắc Việt Nam và du học sinh. Mỗi lần người này đi dịch là anh ta khổ tâm vì cảm thấy nhục nhã cho dân tộc mình.

Trong khi trao đổi chuyện này với một phụ nữ trong nước, bà này đã viết cho chúng tôi: “Năm 2008 vào dịp Tết Nguyên Đán, tôi được con trai cho đi du lịch Doha (Qatar,) sẵn dịp công ty của con bảo lãnh qua chơi Dubai. Nhưng đến chiều về lại Doha thì bị giữ lại phi trường vì nghe nói có chuyện gì xảy ra ở một siêu thị mà có người Việt mình dính vô. Trong khi cả đoàn ‘check in’ thì riêng tôi bị giữ lại vì mang passport CHXHCN Việt Nam. Mang hộ chiếu Việt Nam đi nước ngoài buồn lắm ông ơi!!!”

Lâu nay, người ta nhắc đến hai chữ Việt Nam hơi nhiều, không phải vì “tiếng tăm” mà vì “tai tiếng!”

Như vậy cũng không nên trách câu phát biểu của Đức Tổng Giám Mục Ngô Quang Kiệt: “Chúng tôi đi nước ngoài rất nhiều, chúng tôi rất là nhục nhã khi cầm cái hộ chiếu Việt Nam, đi đâu cũng bị soi xét, chúng tôi buồn lắm chứ, chúng tôi mong muốn đất nước mình mạnh lên. Làm sao như một anh Nhật nó cầm cái hộ chiếu là đi qua tất cả mọi nơi, không ai xem xét gì cả. Anh Hàn Quốc bây giờ cũng thế.”

Nhân câu nói này, các cơ quan truyền thông tại Việt Nam đã chỉ trích, lên án ông và đặt câu hỏi về lòng yêu nước của ông.

Tôi thì nghĩ khác, vì yêu nước nên ông Ngô Quang Kiệt mới cảm thấy nhục nhã. Tôi cũng không hãnh diện lắm về chuyện làm người Việt Nam, nhưng không phải như vậy là tôi không yêu nước, mà có thể vì lòng yêu nước, biết đâu có tác giả sẽ cho ra đời một cuốn sách mang tên “Người Việt Xấu Xa”.

Chúng ta đang nói chuyện người Việt dưới chế độ Cộng Sản. Để công bằng chúng ta nên có thêm một cái nhìn về người Việt ở Mỹ. Ngoài những chuyện được đề cao là làm “về vang dân tộc Việt,” không có gì hơn là xin trích dẫn lời của ông Nguyễn Hữu Hanh, cựu thống đốc ngân hàng VNCH:

“Những năm tiếp theo đó ở nước Mỹ, tôi lại càng thêm ngao ngán và tuyệt vọng. Ngoài một số thành tích sáng chói của sinh viên Việt Nam và một vài thành công đáng kể của

các chuyên gia Việt Nam trẻ tuổi, thì cộng đồng người Việt di tản đã gây nên tai tiếng xấu xa trong cái xã hội đã dung dưỡng họ: Bên cạnh những người đang cố gắng làm lụng để nuôi nấng con cái, một số người di tản lại đem qua đây những thói xấu cũ, lừa đảo và chôm chia bất cứ khi nào có dịp. Không phải chỉ có những người nghèo khổ phải sống bằng tiền trợ cấp, mà cả những tầng lớp trên (bác sĩ, dược sĩ, những người môi giới cổ phần, mua bán bất động sản, v.v.). Một ngày nọ tại Westminster, bang California, người ta trông thấy 80 vị bác sĩ và dược sĩ Việt Nam bị công tay dẫn đi sau một toán cảnh sát Mỹ. Xấu hổ thay cho cộng đồng người Việt chúng ta ở đây, và xấu hổ lây cho cả quê hương đất nước chúng ta bên kia nữa!” (“Lời Nói Đầu” - “Làm việc với các nhân vật danh tiếng thế giới” hồi ký, XB 2004.)

Như vậy, sau một người có tên tuổi trong nước là Tổng Giám Mục Ngô Quang Kiệt cảm thấy “nhục nhã,” bây giờ một người ngoài nước, lại là một viên chức cao cấp của hai nền Cộng Hòa Việt Nam, cảm thấy “xấu hổ,” một phụ nữ bình thường thì than “buồn lắm!” Thế mà không biết sao thời “chống Mỹ” báo chí miền Bắc lại phịa ra câu chuyện một anh chàng “bá vơ” nào đó tuyên bố: “Mơ ước một buổi sáng thức dậy, thấy mình được trở thành một người... Việt Nam!”

Ông Nguyễn Hồi Thủ khi dịch cuốn “Người Trung Quốc Xấu Xí” đã có nhận xét: “Thường trong lịch sử Việt Nam vốn đã rất ít người thật tình có can đảm và trung thực để tìm hiểu, phê bình, những cái xấu, cái dở của dân tộc mình. Gần đây lại chỉ toàn thấy ca tụng đất nước rừng vàng biển bạc, con người cần cù, thông minh, cao cả, đẹp đẽ, kiên cường, anh hùng, trong sáng... Thậm chí lại có cả người lãnh đạo lấy tên già viết sách để ca ngợi cá nhân mình, có cả nhà văn bịa tên một người nước ngoài để ca ngợi dân tộc mình.”

Báo Thanh Niên trong nước đã đặt câu hỏi: “Người Việt thông minh, chăm chỉ và anh hùng, thế bạn có hãnh diện là người Việt Nam không?”

Thưa, các yếu tố thông minh, chăm chỉ và nhất là kiểu “ra ngô là gặp anh hùng,” chưa đủ để tạo thành một con người tử tế và một đất nước tử tế để cho thế giới tôn trọng và yêu mến!

Mẹ đánh con tét trán, bắt đi bán vé số

21 – 11 - 2011

Trích báo Người Việt

BÌNH PHƯỚC (TN) - Dùng nhục hình đánh đập, biến con trẻ chưa đầy 2 tuổi làm phương tiện bán vé số sinh nhai, một phụ nữ 21 tuổi có thể bị khởi tố tại thị xã Đồng Xoài, tỉnh Bình Phước.

Đặt con trong giỏ lưới kèm đi bán vé số dạo. (Hình: báo Thanh Niên)

Bà mẹ trẻ này tên Vũ Thị Thanh Nguyệt lâu nay là người sống lang thang. Sau lần mang thai và hạ sinh một bé trai vào ngày 2 tháng 5 năm 2010, bà Nguyệt đặt tên con là Vũ Hoàng Ngọc Quý.

Tên đặt cho đứa trẻ mỹ miều như thế nhưng bà Nguyệt lại luôn tay đánh đập, hành hạ, ngược đãi cậu bé để mưu cầu lòng thương hại của mọi người.

Quả vậy, hai mẹ con bà Nguyệt được gia đình của bà Hồ Thị Thu Thảo, cư dân thị xã Đồng Xoài cho trú ngụ miễn phí và còn đứng ra làm giấy khai sinh cho cậu bé. Nguyệt còn được giúp một chiếc xe đạp để bán vé số sinh nhai.

Để gọi là giúp cho việc buôn bán thuận lợi, bà Nguyệt đặt bé Quý trong một cái giỏ bằng lưới kèm cột phía yên sau của chiếc xe đạp, mỗi ngày

chạy đi bán vé số kiếm tiền. Thấy cậu bé chịu nắng, chịu mưa khổ sở, rất nhiều người thương tình mua vé số để giúp đỡ người mẹ có tiền nuôi con.

Cách nay một tháng, một số nhà hảo tâm gửi tiền bạc, sữa, quần áo giúp bà Nguyệt “có sức nuôi con.”

Không ngờ, nghĩa cử này lại khiến bà Nguyệt ra tay hành hạ đứa trẻ nhiều hơn.

Cậu bé nạn nhân được mẹ bế trên tay sau trận đòn gây thương tích ở trán. (Hình: báo Thanh Niên)

Sáng ngày 17 tháng 11, bà Nguyệt đánh bé Quý tét trán phải vào bệnh viện băng bó vết thương. Theo báo Thanh Niên, bà Nguyệt lén đánh con mang thương tích khắp người để mọi người thương xót mà cho tiền.

Bị người dân tố cáo, chính quyền địa phương quyết định giao cậu bé cho bà Hồ Thị Thu Thảo tạm thời dưỡng nuôi.

Chính quyền thị xã Đồng Xoài cũng cho hay đang mở cuộc điều tra việc bà Nguyệt hành hạ, đánh đập con để có thể truy tố bà này ra tòa. **(PL)**

Xây lăng mộ bạc tỉ ở Huế: người chết lấn đất người sống

18- 12- 2011

Trích báo Người Việt

HUẾ (NV) - Phong trào xây lăng mộ to lớn và mắc tiền cho người thân qua đời ở Thừa Thiên Huế không những không giảm mà còn đang từng ngày lấn hết đất canh tác của người sống.

*Một khu lăng mộ tiền tỉ ở thôn An Bằng, xã Vinh An, huyện Phú Vang.
(Hình: Ngọc Lan/Người Việt)*

Báo Đất Việt kể: “Một lăng mộ ở 'thành phố lăng' An Bằng được xây dựng hơn 1.5 tỷ đồng (khoảng 75 ngàn đô la). Trong đó, riêng quan tài đã đúc hết 5-6 tấn xi măng và đây chỉ là ngôi mộ bình thường như hàng vạn ngôi mộ khác.”

Báo này cho hay, “Việc mai táng người qua đời tùy tiện mạnh ai đẩy làm, đang tràn lan tại Thừa Thiên-Huế. Hệ lụy là việc chôn cất ngày càng lộn xộn, rất khó kiểm soát.”

Theo báo Đất Việt, “Cả xã Vinh An của huyện Phú Vang rộng 750 ha, đã phải dành đến 60 ha cho diện tích lăng mộ. Ở thôn An Bằng, xã Vinh An, có hàng ngàn ngôi lăng mộ, mỗi ngôi mộ từ hàng trăm đến cả ngàn mét vuông đua nhau mọc lên. Chỉ vì không ai nhường ai, cứ thấy hàng xóm xây lăng to hơn thì ngay lập tức đập bỏ lăng nhà mình làm để lại cái khác, dù cho những ngôi mộ này có trị giá cả tỷ đồng thậm chí cả vài tỷ cũng là chuyện bình thường.”

Báo này dẫn lời, ông Nguyễn Văn Thành, chủ tịch xã Vinh An thừa nhận: “Lâu nay người dân an táng người thân và xây cất lăng mộ ít khi thông qua chính quyền địa phương. Tình trạng tùy tiện xây dựng lăng mộ của người dân diễn ra từ lâu nhưng xã bó tay vì chưa có quy hoạch cụ thể. Bên cạnh đó, việc xây dựng lăng mộ có phần do vấn đề tâm linh, là nguyện vọng của bà con nên địa phương không thể làm gì hơn.”

Vẫn theo báo Đất Việt, toàn tỉnh Thừa Thiên Huế có 506,527 ha đất tự nhiên nhưng có đến 8,209 ha dành cho nghĩa trang, nghĩa địa. **(KN)**

Nhật và Việt sao khác nhau đến thế?

21/03/2011

Mạc Việt Hồng

<http://www.danchimviet.info/archives/30253>

Việt Nam khác Nhật là lẽ thường. Bối, lịch sử, văn hóa, nền giáo dục của mỗi dân tộc một khác. Vấn đề ở đây là tại sao lại khác đến như vậy, trong khi cùng ở châu Á, cùng máu đỏ da vàng. Tại sao không chỉ khác nhau ở văn hóa ứng xử mà còn ở đạo đức xã hội?

Trong những ngày qua, khi những trận động đất làm rung chuyển nước Nhật thì ở ngay nơi tâm chấn điều tàn và đổ nát, nhiều câu chuyện đã làm rung động lòng người.

Người ta truyền nhau bức thư gửi từ Nhật Bản của một người gốc Việt đang làm việc cách nhà máy điện hạt nhân Fukushima khoảng 25 km. Anh đi trợ giúp người Nhật nhưng công việc chính là thu lượm và chôn cất những người xấu số.

Trong bức thư này, Hà Minh Thành- tên người viết- kể về một đứa bé 9 tuổi, có lẽ đã mất cả cha lẫn mẹ nằm lủi đứng, trong gió rét, với bộ quần áo mong manh, giữa hàng người rờn rần để chờ lấy khẩu phần ăn bé nhỏ. Cảm thương với em và sợ em khi đến lượt sẽ chẳng còn thức ăn, người đàn ông đã khoác lên tấm thân bé nhỏ của em chiếc áo và đưa em gói lương khô khẩu phần của mình. Thằng bé khom người cảm ơn nhưng không ăn ngẫu nhiên – như phản ứng bình thường của một đứa trẻ đang đói – mà lặng lẽ đem lên nộp lại cho người phân phát rồi quay lại đứng tiếp vào hàng.

Hay chuyện không hề có cướp phá, hôi của ở Nhật. Chuyện dòng người dài, xếp hàng im lặng để lấy nước, lấy thức ăn, dầu thắp sáng... không hề chen lấn, xô đẩy, cãi cọ. Người khỏe tự giác chăm sóc, giúp đỡ người già yếu, có những người già được cõng trên lưng hàng km. Chuyện 30 đứa bé mồ côi ở một trường học vẫn lặng lẽ chờ cha mẹ tới đón mà mỗi tiếng kẹt cửa có thể làm lóe lên những hy vọng mong manh của chúng, chúng im lặng chịu đựng mà không hề than khóc dù có thể đã biết bố mẹ mình không bao giờ quay lại đón chúng nữa. Hay 50 kỹ sư và công nhân Nhật tình nguyện bám trụ ở nhà máy điện hạt nhân sau khi 4 tổ máy đã phát nổ

và hàng trăm ngàn người cũng như hầu hết công nhân nhà máy phải sơ tán. Trong số người tình nguyện ở lại, có người chỉ còn 6 tháng nữa về hưu. Người công nhân sắp hưu trí ấy đã nhắn với lại vợ mình, “*Em đừng buồn, nếu anh không về*”. Những người tình nguyện ở lại đều biết rằng mình có thể hy sinh. Rồi hình ảnh những người gói hàng cứu trợ làm việc hết sức khẩn trương. Các đội tìm kiếm nạn nhân miệt mài không kể đêm ngày, hối hả, lo lắng như đang tìm chính thân nhân của mình. Còn nhiều lắm những câu chuyện cảm động...

Vặt và cướp hoa trong lễ hội hoa Anh Đào

Báo chí Việt Nam cũng đưa tin khá đầy đủ và có nhiều bài viết ca ngợi tinh thần Nhật bản, bày tỏ sự khâm phục người Nhật và không ít người đã ngậm ngùi so sánh với Việt Nam.

Có người đặt câu hỏi, nếu Việt Nam động đất thì sao nhỉ? Ừ nhỉ, thì sao?

Thì:

- Động đất có khi chết 200 nhưng giẫm đạp lên nhau mà chạy, chết thêm nghìn nữa.

- Các ban ngành sẽ họp bàn cách cứu hộ từ ngày này qua ngày kia.

- Cướp giật hôi của sẽ phổ biến, hoa người ta còn cướp giật nói chi tới đồ ăn hay tiền bạc vào lúc hỗn quan, hỗn quân như vậy. Người đi hôi của sẽ nhiều hơn người đi cứu trợ.

- Nếu có phát khẩu phần ăn sẽ chẳng có hàng lỏi gì, bà già trẻ nhỏ sẽ bị chen cho bẹp ruột, ai thối mắc hay nhìn đều mấy kẻ chen lấn, thì “bố cho mày mấy chường”.

- Sẽ xuất hiện đủ loại cò: Cò mua, cò bán, cò đi tản, cò cứu trợ, cò bệnh viện... tha hồ chặt chém đồng bào.

- Tiền và hàng cứu trợ sẽ vào tay dân thì ít, cửa quan thì nhiều.

- Ai muốn người nhà mình đang kẹt trong đồng đồ nát được đào bới, tìm kiếm trước thì hãy chi đẹp cho đội cứu hộ.

- Khu nào có quan chức ở thì được ưu tiên cứu hộ trước, khu nào dân đen sinh sống thì cứu sau.

- Cửa hàng sẽ thi nhau tăng giá, bắt chẹt những người khốn khổ.

- Tổ chức nào, tôn giáo nào muốn cứu trợ thì phải được sự đồng ý của Mặt trận Tổ quốc và các cấp chính quyền kéo các “thế lực thù địch” lợi dụng. v.v...

Bức tranh toàn cảnh động đất ở Việt Nam, nếu có, nó sẽ na ná như vậy. Nhiều người nhức lòng tự hỏi, sao dân Việt Nam lại tha hóa như thế, có khi cả thế kỷ nữa họ cũng không theo kịp nước Nhật về văn hóa ứng xử...

Nhưng sao họ không đặt câu hỏi, quan chức Việt Nam ra sao, giáo dục của Việt Nam thế nào? Em bé 9 tuổi kia chắc chắn được dạy dỗ trong một nền giáo dục đầy nhân bản, nơi cha mẹ em không phải đi tét lễ, đút lót thầy cô để em được đối xử tốt hơn, được điểm cao hơn, không bị liếm ghế khi phạm lỗi; nơi thầy hiệu trưởng của em không mua dâm hàng chục học trò; nơi giáo viên không chửi học sinh như hát hay bằng những từ “thằng nọ”, “con kia”; nơi các anh chị lớp trên không đấm đá hội đồng, giật tóc, lột áo nhau trong những giờ ra chơi; nơi em đi học không phải qua những con đường đầy hồ tử thần bầy người hay những cây cầu xây bằng xi măng cốt tre bởi những quan chức như Huỳnh Ngọc Sĩ.v.v.

Người dân Việt Nam chắc chắn sẽ tốt hơn, nhường nhịn, trật tự và tương thân tương ái hơn nếu họ không sống trong một xã hội chup giật, mua quan bán chức, tham nhũng từ trên xuống dưới; nơi kẻ có quyền hành tha hồ vơ vét cho đầy túi tham; nơi quan chức sở hữu hàng hecta đất, nhà nọ

nhà kia, mỗi căn hàng triệu đô mà trẻ em phải đu dây đi học; nơi quan bố chưa nhắc đít khỏi ghế, quan con đã nhăm nhăm ngồi vào; nơi vào cửa đồn công an thì ra cửa nghĩa địa, công an đánh chết dân như đập ruồi; nơi mỗi mét rừng đầu nguồn bị đám quan tham đem bán bằng những món tiền ít hơn tiền mua mớ rau muống.v.v. Quan như thế, sao đòi hỏi dân phải mẫu mực, phải liêm khiết, không hôi của, không cướp giết?

Giám đốc sở điện lực Tokyo khóc. Ảnh AP

Người dân Nhật như vậy vì họ được hưởng nền giáo dục nghiêm khắc và trong sạch; vì họ có những quan chức biết đau nỗi đau của dân, biết khóc cùng dân như ông giám đốc sở Điện lực Tokyo dù sự cố xảy ra là do thiên tai, chứ không phải do lỗi ông; vì họ có những vị bộ trưởng như Ngoại trưởng Seiji Maehara, từ chức và xin lỗi dân vì đã nhận số tiền ủng hộ của một nữ doanh nhân nước ngoài trị giá (chỉ có) 610 đô la trong một hoạt động gây quỹ; vì họ có vị thủ tướng rơm róm nước mắt từ xin từ

chức vì không thực hiện được một trong các cam kết của mình... Ở Việt Nam có những quan chức mẫu mực như vậy không? Câu trả lời là một ngàn lần không! Thủ tướng Việt Nam vẫn tại vị sau hàng loạt các bê bối. Quan chức ta không ai chịu trách nhiệm khi thủy điện xả lũ chết dân, khi dân hàng ngày sập bẫy tử thần. Ông Lê Đức Thúy vẫn tại vị và lên Ti vi trả lời phỏng vấn về chính sách tiền tệ khi báo chí Úc đã không ít lần nhắc tên ông trong vụ nhận hối lộ 10 triệu đô la in tiền Polymer. Bác Nguyễn Trường Tô vẫn đủ can đảm ngày ngày xách cặp tới cơ quan làm việc khi cả nước biết chuyện chủ tịch tỉnh côi truồng...

Thôi, đừng trách móc, đòi hỏi người dân nếu quan chức của ta như vậy!
Đúng là nhà dột từ nóc dột xuống!

Còn tại sao ư?

Hồ Chí Minh khi sinh thời từng nói: “*Vì lợi ích mười năm thì phải trồng cây, vì lợi ích trăm năm thì phải trồng người*”. Dân tộc ta đã 81 năm “có” đảng. Như vậy, đại đa số dân chúng Việt Nam hiện nay là những người sinh ra và trưởng thành – như cách chúng ta thường nghe- “dưới ánh sáng của đảng”, “dưới sự lãnh đạo tài tình của đảng”. Vậy họ là sản phẩm từ sự gieo trồng của đảng mà ra. Không lẽ nói rằng tại đế quốc hay thể lực thù nghịch ư? Không lẽ ‘thành tích’ đánh đuổi đế quốc, thực dân, giành độc lập dân tộc, tăng trưởng kinh tế... là do đảng lãnh đạo, còn suy đồi đạo đức là do thiên tai? Xưa rồi, bây giờ không phải thời kỳ nói lấy được mà người ta vẫn tin.

Nghịch lý của Việt Nam là đời sống kinh tế càng đi lên thì nền đạo đức xã hội lại càng đi xuống.

Đó là bi kịch của dân tộc.

Chẳng biết bi kịch đó còn làm ai bận khoăn nữa không?

© Đàn Chim Việt

TẠI SAO CÓ SỰ KHÁC BIỆT QUÁ LỚN GIỮA NGƯỜI VIỆT NAM VÀ NGƯỜI NHẬT BẢN?

TẠI SAO CÓ SỰ KHÁC BIỆT QUÁ LỚN GIỮA NGƯỜI VIỆT NAM VÀ NGƯỜI NHẬT BẢN? (Bài 1)

Trước đây do công việc tôi có dịp đi Nhật nhiều lần cũng như đi nhiều nước khác trên thế giới. Nước Nhật không phải là nước mà tôi thích đến nhất (có thể vì đắt đỏ quá) nhưng đó là đất nước mà tôi nể phục nhất – không chỉ phục ở những thành tựu của sự văn minh, những công trình kiến trúc tuyệt mỹ mà còn ở yếu tố con người.

Kể từ đó tôi luôn tò mò tìm hiểu thêm về lịch sử và văn hóa của các con cháu Thái Dương Thần Nữ.

Càng biết thêm về họ tôi càng phục họ hơn. Đó là một dân tộc có nhiều điểm rất đặc biệt. Một dân tộc luôn tự hào về những giá trị truyền thống nhưng khi cần cũng sẵn sàng dứt bỏ những gì đã lỗi thời. Một dân tộc mang niềm kiêu hãnh lớn lao nhưng đồng thời cũng luôn biết học hỏi cái hay của người khác. Một dân tộc đã từng đánh bại các đế quốc Mông Cổ, Trung Hoa và Nga Sô nhưng cũng biết nuốt cái nhục bại trận để vươn lên thành một cường quốc kinh tế. Một dân tộc ít khi ồn ào lớn tiếng, và luôn xem trọng sự ngăn nắp sạch sẽ. Nhưng đặc biệt hơn cả – đó là một dân tộc chưa bao giờ biết đầu hàng trước nghịch cảnh.

Tôi nhớ trước đây có đọc một bài viết của một người Việt sống lâu năm tại Nhật, quên mất tên tác giả, trong đó ông có nêu ra một chi tiết để phân biệt giữa người Nhật bản địa và người ngoại quốc sống ở Nhật – đó là nhìn qua cách phơi quần áo. Người ngoại quốc phơi lung tung, còn người Nhật phơi theo thứ tự, quần theo quần, áo theo áo....

Đúng như nhà văn Haruki Murakami đã nhận định: “Người Nhật là kho tàng của nước Nhật”. Tôi rất cảm ơn đất nước này vì chính người Nhật

đã cho tôi một niềm tin rằng bất cứ một đất nước nào, dù nhỏ, dù bị bất lợi về địa lý, tài nguyên... nhưng nếu dân tộc đó có một nhân sinh quan đúng đắn thì vẫn có thể trở thành một dân tộc giàu mạnh.

Thiên tai động đất và sóng thần xảy ra ở Nhật cách đây 2 tháng, mặc dầu những tin tức liên quan đến biến cố này không còn được nhắc đến nữa, nhưng đối với những người Việt Nam còn quan tâm đến đất nước thì những dư âm của nó vẫn còn để lại nhiều vướng vẩn suy tư. Cùng là hai nước nhỏ ở Á Châu nhưng định mệnh nào đã đưa đẩy hai dân tộc

khác biệt nhau quá xa. Một dân tộc mà mỗi khi nhắc tới, từ Đông sang Tây, đều phải ngã mũ bái phục, còn dân tộc kia thì ít khi được nhắc đến, hay nếu có thì thường là những điều không lấy gì làm vinh dự cho lắm.

Sau biến cố này đã có hàng ngàn ý kiến xuất hiện trên các diễn đàn Internet đặt câu hỏi: “Tại sao lại có sự khác biệt quá lớn giữa người Việt và người Nhật”, phần lớn những ý kiến này xuất phát từ những người trẻ đang sống ở Việt Nam. Đó là một tín hiệu đáng mừng cho thấy có nhiều người Việt Nam đang thao thức muốn thay đổi số phận của đất nước mình.

Đây là một đề tài rất lớn và đòi hỏi sự suy nghĩ, nghiên cứu nghiêm túc của nhiều người nhất là những nhà trí thức. Bài viết này để chia sẻ câu hỏi đó và chỉ nên xem như những lời góp ý rất khiêm tốn.

Sự chênh lệch giữa Việt Nam và Nhật Bản không phải chỉ xảy ra bây giờ, từ đầu thế kỷ 20 Nhật đã vượt ta rất xa. Trong cuốn “Niên Biểu” cụ Phan bội Châu đã kể lại kinh nghiệm của mình sau hai lần đến nước Nhật để tìm đường cứu nước (lần đầu tiên vào năm 1905). Những điều tai nghe mắt thấy tại đây khiến cụ rất phục tinh thần của dân tộc Nhật Bản. Người phu xe, thuộc giai cấp lao động bình dân, chở cụ đi tìm một sinh viên

người Trung Hoa, mất nhiều thời gian công sức mà cuối cùng vẫn nhận đúng 52 xu: “Than ôi! trình độ trí thức dân nước ta xem với tên phu xe Nhật Bản chẳng dám chết thẹn lắm sao!”.

Nước Nhật nằm ở vị trí đầu sóng ngọn gió, chịu liên tục những thiên tai trong suốt chiều dài lịch sử và họ chấp nhận định mệnh đó với lòng can đảm. Thiên tai vừa rồi rất nhỏ so với trận động đất tại Tokyo vào năm 1923 và hai quả bom nguyên tử vào cuối Đệ Nhị Thế Chiến. Nhờ phương tiện truyền thông quá văn minh cho nên cả thế giới vừa rồi có cơ hội nhìn thấy rõ hơn “tinh thần Nhật Bản” trong cơn nguy biến.

Trận động đất xảy ra tại Tokyo ngày 1/9/1923 đã làm cho 130,000 người thiệt mạng, Yokohama bị tàn phá hoàn toàn, phân nửa của Tokyo bị tiêu hủy. Trong quyển “Thảm nạn Nhật Bản” (Le désastre Japonais) của đại sứ Pháp tại Nhật thời đó thuật lại: *“Từng cá nhân kẻ góp chút gạo, kẻ đem chiếc xuồng để giúp đỡ nhau như một đại gia đình”* chứng tỏ là họ có một truyền thống tương thân tương ái lâu đời.

Vào cuối Đệ Nhị Thế Chiến hai quả bom nguyên tử bỏ xuống Hiroshima và Nagasaki, ngay lập tức làm thiệt mạng khoảng 150,000 người. Những thành phố kỹ nghệ của Nhật cũng bị tàn phá nặng nề vì những trận mưa bom của phi cơ Đồng Minh. Lần đầu tiên trong lịch sử người Nhật phải chấp nhận đầu hàng và là nỗi nhục quá lớn đối với họ như lời của Nhật Hoàng Hirohito: *“Chúng ta phải chịu đựng những điều không thể chịu đựng nổi”*.

Không có hình ảnh nào thể thảm như nước Nhật lúc đó, kinh tế gần như bị kiệt quệ hoàn toàn. Tuy nhiên Đồng Minh có thể tiêu diệt nước Nhật nhưng không thể tiêu diệt được tinh thần của người Nhật, họ đã biến cái nhục thua trận thành sức mạnh để vươn lên từ đống tro tàn.

Đến năm 1970, chỉ có 25 năm, một nước bại trận hoang tàn đổ nát trở thành một cường quốc kinh tế đứng thứ nhì trên thế giới, chỉ thua có Hoa Kỳ. Danh từ “Phép lạ kinh tế” phát xuất từ hiện tượng này.

Trong 7 năm từ 1945 cho đến 1952, tướng MacArthur, thay mặt Hoa Kỳ quản trị nước Nhật với tư cách là Chi Huy Tối Cao của Lực Lượng Đồng Minh (**Supreme Commander of the Allied Powers**) – vì nể phục và quý mến người Nhật cho nên vị tướng này muốn biến nước Nhật trở thành một “Nước Mỹ lý tưởng” hay nước Thụy Sĩ ở Á Châu. Tuy cuối cùng kết quả không được trọn vẹn như ý muốn của ông vì người Nhật không thể để mất hồn tính dân tộc. Nhưng nước Nhật được như ngày nay có công đóng góp rất lớn của tướng MacArthur.

Trở lại chuyện thiên tai vừa rồi, ngay sau đó có cả ngàn bài viết ca ngợi tinh thần của người Nhật. Nhiều tờ báo lớn của Tây Phương đi tít trang mặt: “*Người Nhật: Một Dân Tộc Vĩ Đại*”. Nhật báo lớn nhất của Mỹ, New York Times, số ra ngày 20 tháng 3 đăng bài “*Những điều người Nhật có thể dạy chúng ta*” của ký giả Nicholas Kristoff.

Đúng như lời của nhà báo Ngô Nhân Dụng đã viết: “*Một dân tộc, và mỗi con người, khi bị thử thách trong cơn hoạn nạn, là lúc chúng tỏ mình lớn hay nhỏ, có đáng kính trọng hay không*”.

Dùng từ vĩ đại đối với nước Nhật không cường điệu chút nào, họ vĩ đại thật. Giữa cảnh chết chóc, nhà cửa tan nát, đói lạnh, tuyệt vọng... vậy mà họ vẫn không để mất nhân cách, mọi người nối đuôi nhau chờ đợi hàng giờ để lãnh thức ăn, tuyệt đối không oán trách trời, không trách chính quyền, không lớn tiếng, không ồn ào, kiên nhẫn chờ đợi đến phiên mình.

Một đất nước mà trong cơn khốn khó, không đổ lỗi cho nhau, từ quan đến dân, trăm người như một, trên dưới một lòng lo tìm cách đối phó, thì đất nước đó xứng đáng là một đất nước vĩ đại.

Toàn bộ nội các Nhật làm việc gần như 24/24. Các hiệu trưởng ngủ lại trường cho đến khi học sinh cuối cùng được di chuyển đi. Các siêu thị hoàn toàn không lợi dụng tình cảnh này để tăng giá. Tiền rơi ngoài đường từ những căn nhà đổ nát không ai mò tới thì đừng nói chi đến chuyện hôi của. Ông Gregory Pflugfelder, giáo sư chuyên nghiên cứu văn hóa Nhật Bản tại Đại Học Columbia (Mỹ) đã nhận xét về người Nhật sau thiên tai này như sau: *“Hôi của đơn giản là không xảy ra ở Nhật Bản. Tôi thậm chí còn không chắc rằng trong ngôn ngữ Nhật Bản có từ ngữ này.”*

Người Nhật là một dân tộc có tinh thần độc lập, tự trọng và lòng yêu nước rất cao, không chờ đợi ai mở lòng thương hại, sau những hoang tàn đổ nát, mọi người cùng nhau bắt tay xây dựng lại.

Mặc dầu chính phủ Hoa Kỳ đề nghị đến giúp dập tắt lò nguyên tử Fukushima nhưng họ từ chối.

Xa lộ tại thành phố Naka, thuộc tỉnh Ibaraki bị hư hại nặng do động đất. Chỉ một tuần sau, ngày 17/3 các công nhân cầu đường Nhật bắt đầu sửa chữa, chỉ 6 ngày sau xa lộ này đã hoàn tất, ngay cả Hoa Kỳ có lẽ cũng không thể đạt được kỷ lục này.

Từ Nhật Hoàng Akihito, Thủ Tướng Naoto, cho đến các thường dân đều tự tin rằng: *“Chúng tôi sẽ phục hồi”* như họ đã từng làm trong quá khứ. Cho đến hôm nay (18/5) theo những tin mà chúng ta đọc được trên Internet thì những nơi bị tàn phá đang được phục hồi nhanh chóng. Có thể chỉ 2, 3 năm sau nếu có dịp đến đây chúng ta sẽ thấy cảnh vật hoàn toàn thay đổi.

Điều đáng chú ý nhất trong thiên tai này đối với người viết – chính là thái độ của trẻ em. Đến xứ nào, chỉ cần nhìn qua tuổi trẻ là có thể đoán được

tương lai của xứ đó, bởi vì tuổi trẻ là hy vọng, là tương lai của đất nước. Không phải chỉ có em học sinh 9 tuổi mất cha mất mẹ, đang đói khát nhưng vẫn từ chối sự ưu tiên hơn người khác được cả thế giới biết đến, mà còn có cả ngàn em học sinh Nhật khác trong hoàn cảnh tương tự vẫn luôn luôn giữ tinh thần kỷ luật và lễ phép.

Những em nhỏ, có em còn được bồng trên tay, có em ngồi bên cạnh mẹ trong các nơi tạm cư, mặc dầu đói khát từ mấy ngày qua nhưng nét mặt của các em vẫn bình thản chờ đợi thức ăn mang đến. Những em bé này được dạy dỗ từ nhỏ tinh thần kỷ luật, tự trọng, danh dự và khắc kỷ... không phải chỉ học ở trường hay qua sách vở mà còn qua những tấm gương của người lớn trong những hoàn cảnh thực tế và được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác.

Mai đây nếu có một cuốn sách giới thiệu những nét đẹp nhất, cao thượng nhất của con người sống trên hành tinh này thì cuốn sách đó không thể thiếu được những hình ảnh của người Nhật trong thiên tai vừa qua.

Trông người lại nghĩ đến ta!

Trong bài “*Góc ảnh chiếu từ nước Nhật*”, nhạc sĩ Tuấn Khanh (ở VN) đã viết một câu thật thấm thía:

“Đôi khi giữa những hoang tàn đó của nước Nhật, người ta bùng sáng hy vọng và đôi khi sống giữa những điều được gọi tên là bình yên của đất nước mình, một người Việt Nam vẫn có thể cảm nhận được những ánh chiếu sắc cạnh của sự hoang tàn”.

Một số người đặt câu hỏi: Nếu tai họa như nước Nhật xảy ra tại VN thì chuyện gì sẽ xảy ra? Ông Mạc Việt Hồng đã diễn tả bức tranh đó như thế này:

- Động đất có khi chết 200 nhưng giẫm đạp lên nhau mà chạy, chết thêm nghìn nữa.

- Các ban ngành sẽ họp bàn cách cứu hộ từ ngày này qua ngày kia.
- Cướp giết hôi của sẽ phổ biến, hoa người ta còn cướp giết nói chi tới đồ ăn hay tiền bạc vào lúc hỗn quan hỗn quân như vậy. Người đi hôi của sẽ nhiều hơn người đi cứu trợ.
- Nếu có phát khẩu phần ăn sẽ chẳng có hàng lối gì, bà già trẻ nhỏ sẽ bị chen cho bẹp ruột, ai thối mắc hay nhìn đều mấy kẻ chen lấn, thì “bố cho mày mấy chường”.
- Sẽ xuất hiện đủ loại cò: Cò mua, cò bán, cò di tản, cò cứu trợ, cò bệnh viện... tha hồ chặt chém đồng bào.
- Tiền và hàng cứu trợ sẽ vào tay dân thì ít, cửa quan thì nhiều.
- Ai muốn người nhà mình đang kẹt trong đồng đở nát được đào bới, tìm kiếm trước thì hãy chi đẹp cho đội cứu hộ.
- Khu nào có quan chức ở thì được ưu tiên cứu hộ trước, khu nào dân đen sinh sống thì cứu sau.
- Cửa hàng sẽ thi nhau tăng giá, bắt chẹt những người khôn khố.
- Tổ chức nào, tôn giáo nào muốn cứu trợ thì phải được sự đồng ý của Mặt trận Tổ quốc và các cấp chính quyền kẻo các “thế lực thù địch” lợi dụng. .v.v...

Tôi không nghĩ là ông Mạc Việt Hồng nói quá đáng. Chúng ta cũng không cần phải có kinh nghiệm thực tế, chỉ cần đọc qua báo trong nước sau mỗi lần có thiên tai cũng đủ biết là những ghi nhận trên của tác giả không sai chút nào. Nói chung nạn nhân nếu muốn sống sót phải làm theo bản năng “mạnh được yếu thua” hay “khôn nhờ dại chịu”, còn quan chức chính quyền thì coi đó như thời cơ để kiếm tiền.

Ngay tại hải ngoại, nếu thiên tai xảy ra tại những nơi tập trung đông đúc người Việt, phản ứng của người dân có thể không tệ như trong nước nhưng chắc chắn bức tranh đó cũng sẽ không được đẹp đẽ cho lắm.

Có thể có những quý vị nghĩ rằng: không nên quá đề cao người khác và rẻ rúng thân phận của mình – vì phải giữ lại niềm tự hào dân tộc. Riêng tôi thì không đồng ý với những quan điểm như thế.

Có hãnh diện gì khi nói ra những điều không hay về chính dân tộc mình, người viết cũng là người Việt, cũng có tất cả những thói hư tật xấu của người VN. Nhưng thiết nghĩ, muốn thoát khỏi sự thua kém, trước hết phải dám can đảm biết nhìn lại chính mình, phải biết mình tốt chỗ nào, xấu chỗ nào, đang đứng tại đâu và cần phải làm những gì. Cũng giống như một người sinh ra trong một gia đình nghèo khó bất hạnh, phải biết chấp nhận số phận đó, nhưng chấp nhận để tìm cách vươn lên chứ không phải chấp nhận để đầu hàng hoàn cảnh. Gần một trăm năm nước đây, Lỗ Tấn từ bỏ nghề y chuyên sang viết văn để mong đánh thức được dân tộc Trung Hoa ra khỏi căn bệnh bạc nhược bằng những toa thuốc cực đắng như “*AQ chính truyện*”, gần đây nhà văn Bá Dương tiếp nối tinh thần đó với “*Người Trung Quốc xấu xí*” cũng được nhiều đồng bào của ông cho đó là một đóng góp đáng kể. Cuộc cách mạng Duy Tân của Minh Trị Thiên Hoàng vào giữa thế kỷ 19 chắc chắn sẽ không thành công được như vậy nếu những nhà tư tưởng của Nhật lúc đó không vạch ra cho đồng bào của họ thấy được những những cái yếu kém trong văn hóa truyền thống cần phải bỏ đi để học hỏi những cái hay của Tây Phương, nhà văn Miyake Setsurei, dành riêng một cuốn sách công phu “*Người Nhật xấu xa*” xuất bản năm 1891 để đánh thức người Nhật ra khỏi căn bệnh lạc hậu.

Chúng ta chỉ có thể yêu nước nếu chúng ta có niềm tự hào dân tộc. Nhưng tự hào vào những điều không có căn cứ hay không có thật sẽ có tác dụng ngược như những liều thuốc an thần.

Những tự hào giả tạo này có khi vì thiếu hiểu biết, có khi vì mưu đồ chính trị của kẻ cầm quyền như những gì mà người CS đã làm đối với dân VN trong hơn nửa thế kỷ qua, và tác hại của nó thì ngày nay chúng ta đã thấy rõ.

Người Việt có những mâu thuẫn kỳ lạ. ***Chúng ta mang tự ái dân tộc rất cao nhưng đồng thời chúng ta cũng mang một tinh thần vọng ngoại mù quáng.*** Chúng ta thù ghét sự hiện diện của ngoại bang trên đất nước chúng ta bất kể sự hiện diện đó có chính đáng đến đâu, nhưng đồng thời giữa chúng ta cũng không tin lẫn nhau, xưa nay mọi giải pháp quan trọng của đất nước chúng ta đều trông chờ vào người ngoại quốc, chớ không tự quyết định số phận của mình.

Mỗi khi nói về những tệ hại của đất nước VN hiện nay đa số chúng ta thường hay đổ hết trách nhiệm cho người Cộng Sản. Thật sự CS không phải là thành phần duy nhất chịu trách nhiệm cho những bi kịch của đất nước hôm nay, họ chỉ là sản phẩm đương nhiên của một nền văn hóa thiếu lành mạnh. Nếu CS là nguyên nhân của mọi sự xấu xa thì thành phần người Việt đang sống tại những quốc gia văn minh và giàu có nhất thế giới như Hoa Kỳ, Canada, Úc... phải là những người thể hiện nếp sống văn hóa cao xứng đáng với xã hội văn minh mà họ thừa hưởng. Nhưng không, những người Việt đó, tuy khá hơn người trong nước nhưng vẫn thua kém nhiều sắc dân khác, vẫn mang tất cả những khuyết tật mà cụ Phan Bội Châu, Phan Chu Trinh đã nêu ra gần một trăm năm trước. ***Vẫn chia rẽ, vẫn tự hiềm nhau, vẫn xấu xí lẫn nhau, có khi chỉ vì bất đồng quan điểm, có khi chỉ vì một quyền lợi thật nhỏ, thậm chí có khi chỉ vì một hư danh.***

Không phải là một tình cờ của lịch sử mà chủ nghĩa CS đã dành được những thắng lợi trong cuộc cách mạng mùa thu năm 1945, và luôn luôn giữ thế thượng phong trên đất nước VN từ đó đến nay. Dân tộc VN đã chọn Hồ Chí Minh thay vì Phan Bội Châu, Phan Chu Trinh, Phạm Quỳnh, Trần Trọng Kim... hoàn toàn không phải vì Hồ Chí Minh giỏi

hơn, yêu nước hơn, nhiệt tình hơn những người kia, nhưng chỉ vì Hồ Chí Minh đáp ứng đúng *tâm lý của người Việt – đó là tâm lý tôn thờ bạo lực*. Chắc chắn không có nước nào trên thế giới này mà bài Quốc Ca có câu sắt máu như thế này: “*Thẻ phanh thầy uống máu quân thù*”, mà “quân thù” đó bắt cần là ngoại bang hay đồng bào ruột thịt, nghe mà rợn người. Khẩu hiệu của phong trào Xô-viết Nghệ Tĩnh vào những năm 1930, 31 do đảng CS lãnh đạo là: *Trí, phú, địa, hào -Đào tận gốc tróc tận rễ*.

Đối với người VN bạo lực có sức quyến rũ hơn là nhu cầu khai sáng trí tuệ để giải quyết vấn đề một cách ôn hòa. Hồ Chí Minh chọn chủ nghĩa CS dựa trên bạo lực cách mạng và đấu tranh giai cấp. Giải pháp bạo lực này đòi hỏi phải luôn tồn tại một kẻ thù làm đối tượng. Hết kẻ thù thực dân phải tìm ra một kẻ thù khác để có lý do hành động, chính vì thế cho nên máu và nước mắt vẫn tiếp tục rơi trên đất nước VN trong suốt hơn nửa thế kỷ qua.

Hoàn toàn trái ngược với Hồ Chí Minh, Phan Chu Trinh chọn giải pháp *Khai Dân trí, Chấn Dân Khí, Hậu Dân sinh*. Theo ông, muốn thoát khỏi ách đô hộ của ngoại bang và sự nghèo khổ lạc hậu, trước hết phải nâng cao dân trí, mở mang trí tuệ. Dân trí cao người dân sẽ ý thức được quyền làm người, quyền dân tộc, rồi từ đó sẽ tranh đấu bằng giải pháp chính trị để giành độc lập. Dân trí thấp kém cho dù có dành được độc lập thì vẫn tiếp tục là một dân tộc nô lệ ở một hình thức khác.

Có thể nói trong lịch sử hiện đại của VN, ông là một trong những người Việt hiếm hoi nhìn ra nguyên nhân mất nước, nguy cơ dân tộc, không phải ở đâu khác mà là trong văn hóa, từ văn hóa mà ra.

Sau Đệ Nhị Thế Chiến có gần 30 nước dành được độc lập, phần lớn không đổ một giọt máu, chỉ có vài nước chọn chủ nghĩa CS trong đó có VN, phải trả bằng máu và nước mắt của hàng triệu sinh mạng để cuối cùng trở thành một trong những nước nghèo khổ và lạc hậu nhất

thế giới. Chọn lựa này là chọn lựa của dân tộc của VN chứ không phải do sức ép của ngoại bang hay một lý do gì khác. Người Cộng sản biến dân tộc VN trở thành một lực lượng tiên phong trong cuộc tranh chấp giữa hai khối CS và Tự Do và luôn luôn hãnh diện với thế giới về một dân tộc “bước ra khỏi cửa là thấy anh hùng”.

Hà Sĩ Phu đã có nhận xét rất đúng là giữa Hồ Chí Minh và Phan Chu Trinh, dân tộc VN đã chọn Hồ Chí Minh và những bi kịch của đất nước hôm nay là cái giá phải trả cho sự chọn lựa đó.

Thật cay đắng cho những người hết lòng vì nước vì dân như Phan Chu Trinh, mặc dầu nhìn xa thấy rộng, tư tưởng nhân bản, kiến thức uyên bác, lòng yêu nước và nhiệt tình có thừa, nhưng cuối cùng Phong Trào Duy Tân của cụ đã thất bại chỉ vì không được sự ủng hộ rộng rãi của quần chúng, ngay cả cụ Phan Bội Châu – một đồng chí thân thiết với cụ trong nhiều năm cũng không ủng hộ quan điểm của cụ.

Là một người yêu nước chân thật ông không tự lừa dối mình và lừa dối dân tộc của mình bằng những chiêu bài mị dân, những điều tự hào không có thật. Ông là người nhìn thấy được vấn đề, và cố gắng đi tìm một phương thuốc cứu chữa.

Nhưng tại những nơi mà lưỡi gươm có tác dụng mạnh hơn ngòi bút thì những tiếng nói nhân bản như ông trở thành những tiếng kêu giữa sa mạc hoang vắng và ông trở nên lạc lõng trong một xã hội mà nếp suy nghĩ hủ lậu đã bám rễ quá lâu và quá chặt, trở thành một căn bệnh trầm kha hủy hoại đất nước và làm cho dân tộc sa vào vòng nô lệ.

Nhìn qua đất nước Nhật Bản, một dân tộc có chiều dài lịch sử gần giống như chúng ta, có diện tích gần bằng, dân số không chênh lệch mấy (127 triệu so với 87 triệu), cũng chịu ảnh hưởng văn hóa Trung Hoa và Khổng Giáo, không khỏi làm cho chúng ta đau lòng khi thấy được sự khác biệt quá lớn giữa hai đất nước. Sự khác biệt về kinh tế, sự giàu có tiện nghi

không phải là điều quan trọng, chủ yếu là sự khác biệt về cách suy nghĩ (mentality) giữa hai dân tộc. Vào thời điểm 1858, khi người Pháp bắt đầu xâm lăng VN thì dân ta vẫn còn u mê bám vào những giá trị đã lỗi thời, người Nhật tức thời bỏ những truyền thống hủ lậu, học hỏi những cái hay của Tây Phương để bắt kịp họ. Đến thời điểm sau Đệ Nhị Thế Chiến, VN muốn trở thành biểu tượng của một dân tộc anh hùng, người Nhật biết nuốt nhục của kẻ thua trận chịu sự đô hộ của Mỹ, tận dụng lòng mã thượng của kẻ chiến thắng, dồn mọi sinh lực dân tộc để vươn lên thành một cường quốc kinh tế.

Tại sao lại có sự khác biệt như vậy? Những nghiên cứu công phu và nghiêm chỉnh của các cơ quan quốc tế gần đây như Cơ quan Phát Triển Liên Hiệp Quốc (United Nations Development Program – UNDP) đã chứng minh một cách thuyết phục rằng sự chênh lệch giàu nghèo giữa các quốc gia chủ yếu không phải do yếu tố địa lý, tài nguyên thiên nhiên, tôn giáo, chủng tộc... mà chủ yếu là do yếu tố văn hóa. Văn hóa quyết định tất cả. ***Văn hóa tạo ra nếp suy nghĩ (mentality) của mỗi dân tộc***, và chính nếp suy nghĩ này làm cho mỗi dân tộc có ứng xử khác nhau khi đương đầu với cùng một thử thách. Tại sao có những dân tộc mà quan chức chính phủ tham nhũng cả hàng triệu đô la như ở các nước Phi Châu hay VN ngày nay mà mọi người vẫn xem đó là chuyện bình thường, trong lúc đó tại một nước khác – một bộ trưởng chỉ vì nhằm lần nhận 600 đô cho quỹ tranh cử đã phải xin lỗi quốc dân rồi từ chức (1)? tại sao một quốc gia nhỏ bé như Do Thái chưa tới 3 triệu dân (2) có thể chiến thắng cả khối Á Rập trong cuộc chiến năm 1967 và tồn tại vững mạnh cho đến ngày hôm nay? Trong lúc đó có những nền văn minh đã từng một thời ngự trị thế giới mà ngày nay biến mất ... và còn cả ngàn thí dụ khác để chứng minh rằng chính yếu tố văn hóa quyết định sự tồn vong và sự lớn bé của mỗi dân tộc.

Những dân tộc như Đức, Nhật, Do Thái, Thụy Sĩ, Hòa Lan, Hoa Kỳ... cho dù bị thiên tai tàn phá đến đâu, cho dù sống ở bất cứ hoàn cảnh nào cũng vẫn có thể vươn trở thành những nước giàu mạnh, trái lại những xứ

như Iraq, Nigeria, Venezuela, Angola, Libya... mặc dầu tràn ngập dầu hỏa nhưng vẫn là những nước nghèo.

Bước ngoặt quan trọng nhất đã làm thay đổi khoảng cách giữa ta và Nhật chính là cuộc cách mạng Duy Tân tại Nhật bắt đầu từ năm 1868. Trong lúc người Nhật tức thời thay đổi thì các vua chúa VN vẫn còn ngủ mê bên trong các bức tường cung điện ở Huế. Họ không thấy được thế giới đã thay đổi, vẫn tiếp tục tôn sùng và thần tượng Trung Quốc trong lúc nước này đã bị thua thê thảm trước sức mạnh của Tây Phương.

Vào tháng 7 năm 1853 khi triều đình Tokugawa từ chối không cho Thuyền trưởng người Mỹ Mathew Perry lên bờ để trao bức thư của Tổng Thống Fillmore, ông ra lệnh bắn vào thành phố Edo (Tokyo ngày nay). Những quả đại bác này đã làm cho người Nhật thức tỉnh ngay. Lòng ái quốc và niềm tự hào dân tộc đã làm cho họ đoàn kết lại để tìm cách giúp đất nước thoát khỏi nguy cơ nô lệ. Chính sự thức tỉnh này đã mở đầu cuộc cách mạng Minh Trị Duy Tân kéo dài 44 năm. Đó là một cuộc cách mạng đúng nghĩa, một cuộc cách mạng triệt để, họ làm đến nơi đến chốn, kẻ đi Mỹ, người đi Âu Châu, kẻ đi chính thức người đi lậu bằng cách trốn xuống tàu buôn Tây Phương như trường hợp của thần đồng Yoshida Shôin, tất cả đều cùng một mục đích là tìm đến tận nguồn cội của nền văn minh để học hỏi những cái tinh túy mang về thay đổi đất nước. Họ từ bỏ một cách dứt khoát tất cả những cái cũ không còn hợp nhưng không để mất tinh thần độc lập. Họ không phải chỉ có một ông vua Minh Trị hết lòng yêu nước mà cả trăm ngàn những tấm lòng như thế quyết tâm đưa nước Nhật lên vị trí ngang hàng với các nước Tây Phương.

Khi nói đến cuộc Duy Tân Minh Trị nhiều người vẫn lầm tưởng đó là cuộc cách mạng kỹ nghệ, mở cửa để giao thương và học hỏi kỹ thuật của Phương Tây. Thật sự không phải như thế, học hỏi kỹ thuật chỉ là mặt nổi, chủ yếu là người Nhật học hỏi những tinh túy về tư tưởng của người Tây Phương để khai sáng trí tuệ cho dân tộc của họ.

Chỉ có vài quả bom của Thuyền Trường *Mathew Perry* đã làm cho người Nhật thức tỉnh, trong lúc đó nhìn lại đất nước chúng ta, kể từ thời điểm 1853 cho đến hôm nay đã có hàng trăm ngàn quả bom đã rơi xuống đất nước Việt Nam, không những chỉ tàn phá hình hài đất nước mà còn làm tan nát tâm hồn dân tộc với bao sự ngấm ngùi, nhục nhã đắng cay của một dân tộc nhược tiểu. Nhưng tất cả những nỗi đau đó vẫn chưa đủ để làm cho người Việt thức tỉnh, để thấy cần phải có một nhu cầu thay đổi cần thiết như người Nhật đã làm từ giữa thế kỷ thứ 19.

Vào tháng 8 năm 1858 người Pháp bắt đầu cuộc chiến xâm lăng đất nước VN, trước đó vào mùa thu năm 1847 để phản đối chính sách cấm đạo của vua Thiệu Trị, Trung tướng Rigault de Genouilly đã bắn chìm 5 chiếc thuyền của Việt Nam, năm 1842 Trung Quốc đã bại trận thê thảm trước sức mạnh của Tây Phương trong cuộc chiến Nha Phiến. Nhưng tiếc thay tất cả những dấu hiệu cảnh cáo đó vẫn chưa đủ để làm cho triều đình nhà Nguyễn thức tỉnh. Đến lúc đó họ vẫn không nhận ra rằng đất nước đang đứng trước khúc quanh của lịch sử. Từ thời điểm năm 1842 hay 1847 cho đến 1858, đó là một khoảng thời gian rất dài (14 năm), nếu các vua nhà Nguyễn thức thời, khôn khéo như các vua chúa Nhật Bản thì đất nước chúng ta đâu phải chịu 80 năm đô hộ của người Pháp và đâu phải chịu tai họa Cộng Sản kéo dài đến hôm nay.

Phạm Hoài Nam

TẠI SAO CÓ SỰ KHÁC BIỆT QUÁ LỚN GIỮA NGƯỜI VIỆT NAM VÀ NGƯỜI NHẬT BẢN? (Bài 2)

Cuộc Cách Mạng Minh Trị Duy Tân

Vào giữa thế kỷ 19, các nước Tây Phương đã trải qua thời Thời Đại Khai Sáng (Enlightenment Age) và cuộc Cách Mạng Kỹ Nghệ, tạo ra những thay đổi rất lớn về phương diện tư tưởng và kinh tế, bên cạnh đó cuộc Cách mạng Pháp năm 1789 là một mốc quan trọng của lịch sử thế giới gợi ý cho những giá trị dân chủ và dân quyền. Hoa Kỳ sau gần một năm độc lập đã trở thành một cường quốc về quân sự và kinh tế. Nói chung vào thời điểm đó thế giới Tây Phương đã thay đổi rất nhiều, trong lúc đó thì Á Châu vẫn còn trong tình trạng “bán khai”, trung tâm của nền văn minh Châu Á là Trung Quốc vẫn còn ngủ mê trên những hào quang của quá khứ trong suốt hơn một ngàn năm, không thể chống đỡ nổi trước sức mạnh quân sự của Anh và Pháp trong trận chiến năm 1842, trong lúc đó các vua chúa Việt Nam vẫn còn sùng bái Thiên triều Trung Hoa, hoàn toàn ngỡ ngàng bối rối khi người Pháp bắt đầu cuộc xâm lăng, khá nhất tại Á Châu lúc bấy giờ là Nhật, nhưng vẫn còn là một nước phong kiến, chủ quyền đất nước thuộc về vua chúa hay các Shogun và quyền công dân là một ý niệm hoàn toàn xa lạ.

Hoa Kỳ đe dọa Nhật Bản

Thuyền trưởng Mathew Perry chỉ huy ba tàu chiến cập đến cảng Edo (Tokyo ngày nay) vào ngày 8 tháng 7 năm 1853 và xin được lên bờ nhưng đại diện của triều đình Mạc Phủ ([Tokugawa Shogunate](#)) yêu cầu ông đến cảng Nagasaki – nơi đây họ có giao thương với người Hòa Lan và là cảng duy nhất mở cửa cho người ngoại quốc. Thuyền trưởng Perry không nhượng bộ và đã sử dụng đại bác bắn vào một số cơ sở dọc theo hải cảng. Cuối cùng triều đình Nhật nhượng bộ đồng ý cho phái đoàn Hoa Kỳ lên bờ để trao bức thư của tổng thống Millard Fillmore cho Hoàng Đế Mạc Phủ mà họ lầm tưởng là có uy quyền thật sự, không biết

đúng ra phải là Shogun. Sau khi trao lá thư, nể mặt con cháu Thái Dương Thần Nữ, thuyền trưởng Perry dành cho họ một năm để suy nghĩ và sẽ trở lại với một lực lượng quân sự hùng hậu hơn.

Hành động của thuyền trưởng Perry đã gây ra một chấn động tâm thức rất lớn đối với người Nhật thời bấy giờ và lúc đó họ mới giật mình nhận ra sự tụt hậu của mình: những con tàu của thuyền trưởng Perry là hiện thân của văn minh phương Tây, và người Nhật chưa bao giờ thấy một con tàu lớn được trang bị súng ống hiện đại như thế.

Trước tình thế đó, họ chỉ có 2 con đường để chọn lựa:

- 1/ Tiếp tục duy trì chế độ phong kiến và chấp nhận đối đầu với Hoa Kỳ
- 2/ Nhượng bộ mở cửa giao thương và theo con đường canh tân đất nước.

Lòng ái quốc truyền thống và niềm kiêu hãnh dân tộc không cho phép họ nhượng bộ một cách dễ dàng. Một cuộc tranh luận sôi nổi xảy ra trên khắp nước Nhật giữa hai khuynh hướng: nhượng bộ và đối đầu. Tuy nhiên, dầu thuộc khuynh hướng nào, người Nhật cũng có một cái nhìn chung là học hỏi văn minh Tây Phương là một nhu cầu cấp bách.

Shogun bị đặt vào một tình thế khó xử, lần đầu tiên trong lịch sử họ phải thỉnh ý các lãnh chúa địa phương và Triều đình Mạc Phủ. Đa số trả lời là không nhượng bộ.

May mắn là dưới thời Shogun đời thứ 13 này có những cố vấn giỏi, trong số này có những người từng du học ở Tây Phương, nhưng người có ảnh hưởng lớn nhất là cố vấn chánh Abe Masashiro – một người nhạy bén và sáng suốt.

Quan điểm của Abe Masashiro là lực lượng quân sự của Nhật lúc đó thua kém Hoa Kỳ rất xa, cho nên nếu nước Nhật chọn giải pháp đương đầu thì chắc chắn phải chịu số phận giống như nhà Thanh.

Cuối cùng Shogun nghe theo đề nghị của cố vấn của Abe Masashiro. Khi Thuyền trưởng Perry trở lại Nhật năm sau (1854) với một lực lượng hùng hậu với 10 tàu chiến, Nhật nhượng bộ, ký Hòa Ước Kanagawa tại Yokogama đồng ý mở hai hải cảng Shimoda và Hakodate. Tháng 7 năm 1858, một thỏa ước thương mại khác được ký kết giữa Nhật và Hoa Kỳ, mở thêm nhiều hải cảng mới ở Nhật và các khu vực đặc quyền dành cho Tây Phương.

Vào năm 1866, Shogun thứ 13 qua đời và Keiki lên thay, mặc dầu Shogun mới đã có những cải tổ đáng kể, nhưng vẫn không thể đáp ứng kịp với những thay đổi lớn trong tâm thức của người dân và những biến chuyển quá nhanh của thời cuộc. Ngày 17 tháng Giêng năm 1868 lực lượng của Shogun Keiki tại Kyoto bị đánh bại bởi lực lượng của một số võ sĩ sumurai trẻ và cấp tiến.

Thời kỳ Minh Trị Thiên Hoàng và cuộc Minh Trị Duy Tân

Minh Trị Thiên hoàng

(3 tháng 11 năm 1852 – 30 tháng 7 năm 1912)

hình từ sách Tenno Yondai

Tháng 4 năm 1868, các lãnh tụ samurai trẻ đưa một thanh niên – Minh Trị Thiên Hoàng lên ngôi với 5 Lời thề Hiến Chương (Charter Oath) như sau:

Điều 1: *Dự trù thiết lập các hội đồng (quốc hội) rộng rãi khắp nơi, để lấy quyết định cho mọi thảo luận công cộng.*

Điều 2 : Mọi giai cấp cao hay thấp phải đoàn kết thi hành việc quản trị đất nước

Điều 3: Mọi công dân phải được phép đeo đuổi nguyện vọng để tránh sự bất bình.

Điều 4: Mọi hủ tục trong quá khứ sẽ bị dẹp bỏ và tất cả mọi việc đều chỉ dựa trên các luật của Thiên Nhiên.

Điều 5: Hiểu biết sẽ được tìm kiếm khắp thế giới, để củng cố nền tảng cai trị của hoàng đế.

Có 3 điểm đáng chú ý nhất trong 5 lời thề này:

1/ Chuẩn bị cho một mô hình hiến pháp, chuyển từ một chế độ phong kiến sang một chế độ quốc hội nghị viện, tức là trao quyền lại cho quốc dân

2/ Đoạn tuyệt quyết liệt với một nền văn hóa cũ không còn thích hợp.

3/ Tìm kiếm những kiến thức mới trên khắp thế giới để canh tân đất nước.

Trong suốt thời gian trị nước Nhật từ năm 1968 cho đến 1912 Minh Trị Thiên Hoàng luôn theo đuổi 5 lời thề lúc nhậm chức.

Là một người vốn thông minh và sáng suốt, vua Minh Trị ý thức rõ ràng trách nhiệm của mình đối với tiền nhân và đối với tiền đồ của đất nước, đã dồn mọi tâm huyết vào việc canh tân đất nước để bắt kịp Tây Phương. May mắn cho giới trí thức Nhật là trong thời gian trị vì Minh Trị cũng là cơ hội thuận tiện nhất cho họ thi thố tài năng.

Ngày nay khi nói về vua Minh Trị, điều mà người Nhật biết ơn ông không phải là những đóng góp trong công cuộc canh tân đất nước, mà còn vì ông biết đặt quyền lợi đất nước lên trên quyền lợi cá nhân. Sau khi nghiên cứu quá trình phát triển của nền văn minh Tây Phương các nhà Tây học của Nhật nhận ra rằng muốn bắt kịp họ không phải chỉ học về kỹ thuật, mà còn phải có một thể chế chính trị do dân và vì dân. Sau 3 năm soạn thảo và bàn luận cuối cùng vào tháng 9 năm 1871 Hội Đồng Quốc Gia ra đời. Đây là bước đầu trước khi áp dụng thể chế Quân Chủ Lập Hiến theo kiểu Anh Quốc. Tháng 12 năm 1885 nước Nhật có Thủ tướng đầu tiên do Nhật Hoàng đề cử và đến đầu năm 1889 bản Hiến pháp đầu tiên ra đời, Nhật Bản chính thức trở thành nước theo thể chế quân chủ lập hiến, gồm Quốc Hội Nghị Viện do dân bầu. Đây là hệ thống chính phủ đại diện cho dân đầu tiên ở Á Châu.

Những năm đầu của Triều Đại Minh Trị là một giai đoạn khó khăn nhất, vấn đề nan giải làm sao để tập trung quyền hành về một mối, có nghĩa là phải dẹp bỏ các lãnh chúa địa phương, mà dưới quyền các lãnh chúa địa phương này là các võ sĩ *sumarai*. Chính quyền Minh Trị giải quyết bằng cách bồi thường cho các lãnh chúa địa phương và các samurai hoặc tuyển dụng các samurai cũ vào quân đội quốc gia mới thành lập.

Từ năm 1876 trở đi, trên đường phố Nhật Bản không còn thấy cảnh các samurai mặc quần áo võ sĩ, để tóc dài, đeo kiếm bên hông, trước đó là một đặc quyền. Xem như cuộc Cách Mạng Duy Tân đã hoàn tất mà không phải đổ máu giống như cuộc Cách mạng Pháp năm 1789.

Cuộc cách mạng canh tân bắt đầu ngay sau khi vua Minh Trị lên ngôi, kéo dài 30 năm (1868-1898). Nhờ cuộc cách mạng này mà nước Nhật đã tạo được những thay đổi thần kỳ, là nền móng cơ bản đưa Nhật bản trở thành một trong những cường quốc trên thế giới. Trong đó 10 năm đầu là giai đoạn quan trọng nhất mà người Nhật gọi là "*Thời kỳ Văn minh khai hóa*".

Khi nói về cuộc canh tân Minh Trị người ta thường nghĩ đơn giản đó là sự mở cửa để giao thương và học kỹ thuật tân tiến của Tây Phương. Thật sự không phải như vậy. Học hỏi kỹ thuật của Tây Phương chỉ là mặt nổi bên ngoài, thực chất của cuộc Minh Trị Duy Tân là người Nhật muốn học những tinh hoa văn minh của người Tây Phương để tự khai hóa mình và để gìn giữ được nền độc lập quốc gia.

May mắn thay cho nước Nhật, vào thập niên 1860, một nhóm trí thức Nhật Bản vì niềm hãnh diện dân tộc cùng với ý thức trách nhiệm đối với tiền đồ đất nước, quyết định tìm đến các nước Tây Phương để học hỏi. Họ nôn nóng cái gì cũng muốn biết, từ kỹ thuật, quân sự, chế độ chính trị cho đến tư tưởng, phong tục tập quán....

Họ ra đi bằng nhiều cách khác nhau, kẻ đi Âu, người đi Mỹ, kẻ đi chính thức, người trốn xuống các tàu buôn... tìm đến tập nôi, nhìn thấy tận mắt những thành quả của nền văn minh để so sánh với hiện trạng của đất nước mình và tránh vết xe đổ của nhà Thanh.

Sự nghiệp đáng nói của các bậc tiền nhân dân tộc Nhật Bản là không để mất cái đã có trong quá trình tiếp thu cái mới. Dù ngỡ ngàng trước ánh sáng của nền văn minh Tây Phương nhưng người Nhật lúc nào cũng chú trọng phải giữ lại tinh thần của Nhật Bản với niềm tự hào: *“Người Âu Châu không dạy cho người Nhật mà chính vì người Nhật tự mình muốn học hỏi các phương pháp tổ chức dân sự và quân sự của phương Tây”*.

Riêng đối với chính quyền, muốn đổi mới thì phải có kiến thức về kỹ thuật, kinh tế, chính trị, quan hệ ngoại giao, luật pháp... những ngành này mới lạ và chưa có ai dạy ở Nhật, cho nên chỉ còn cách là phải gởi người ra Tây Phương học hỏi Chính phủ chọn ra các sinh viên ưu tú gởi đi du học, bất kể là nam hay nữ, dựa vào năng khiếu của từng người gởi đến một quốc gia thích hợp nhất. Họ không chọn một quốc gia nào làm kiểu mẫu, mà chọn mô hình tốt nhất ở mỗi lãnh vực. Họ gởi người đến Đức để học về kỹ thuật, quân đội và y khoa, đến Anh học về hải quân-

hàng hải, đến Pháp học về luật pháp và tòa án, đến Mỹ học về thương mại và mậu dịch.

Đồng thời một phái đoàn Ngoại giao của chính phủ có tên Iwakura Mission gồm 48 viên chức cao cấp bao gồm những nhân vật lỗi lạc như Itō Hirobumi, Ōkubo Toshimichi, Kido Takayoshi, Mori Arinori, trưởng phái đoàn là Bộ Trưởng Iwakura Tomomi, thực hiện một chuyến công du đến Âu Châu và Mỹ từ tháng 12 năm 1871 cho đến tháng 9 năm 1873 (gần 2 năm). Mục đích của chuyến đi là để đàm phán lại các hiệp ước bất bình đẳng đã ký với các nước Âu Châu và Hoa Kỳ, nhưng chính yếu là để thu thập các thông tin về quân sự, kinh tế, kỹ thuật, xã hội.. tại những nơi mà họ thăm viếng để trở về thực hiện chương hiện đại hóa đất nước.

Chính những thành phần đi du học hay tu nghiệp này, sau khi trở về trở thành lực lượng nòng cốt cho công cuộc canh tân, điển hình như Itō Hirobumi trở thành thủ tướng đầu tiên của Nhật và Mori Arinori trở thành Bộ Trưởng Giáo Dục – được xem là người sáng lập ra hệ thống giáo dục hiện đại của Nhật.

Học hỏi được từ người Mỹ, người Nhật bắt đầu thành lập những hội trí thức để chia sẻ nhau thông tin và phổ biến tư tưởng đến quần chúng. Hội có nhiều ảnh hưởng nhất với xã hội trong giai đoạn này là Hội Trí Thức Meirokusha, do Mori Arinori và Nishimura Shigeki sáng lập năm 1873, quy tụ những nhà khai sáng theo Tây học có tâm quyết như Nishi Amane, Tsuda Mamichi, Nakamura Masanao, Katō Hiroyuki, Mitsukuri Shuuhei, Fukuzawa Yukichi, Sugi Kōji, Mitsukuri Rinshō, Nishimura Shigeki.

Mục đích của hội là giới thiệu văn minh Tây Phương và khuyến khích người Nhật canh tân theo chiều hướng này. Họ lập ra tờ báo Meiroku – tạp chí tư tưởng đầu tiên ở Nhật để thảo luận mọi đề tài liên quan đến đất nước, xã hội, từ vấn đề vợ chồng, cách dạy con, đạo đức nam nữ, vấn đề

hôn nhân, cho đến những việc trọng đại hơn như vấn đề giáo dục, tín ngưỡng, các quyền tự do, quyền được bình đẳng, quyền được chọn một quốc hội do dân bầu. Họ cũng bàn về tiền tệ, thuế má, mậu dịch, tài chính v.v..

Đồng thời hội chỉ dẫn cho người dân học cách suy nghĩ và phương pháp tư duy mới để vượt qua lối mòn của nho giáo chỉ lập lại những gì trong sách vở và may mắn cho họ là có nhiều người trẻ ở lứa tuổi 40 trong số các thành viên để tiếp nối và phần đông đã tham gia chính quyền để thực hiện hoài bão khai hóa quốc dân.

Các học giả Nhật làm điều này bằng cách dịch sách vở của Tây Phương sang tiếng mẹ đẻ, và áp dụng theo phương châm: “Thầy làm sao trò làm vậy.” Người Đức chế tạo cơ khí ra sao họ cố gắng làm theo như vậy, người Anh đóng tàu và tổ chức hải quân ra sao họ làm giống như vậy, người Pháp tổ chức hệ thống luật pháp ra sao họ cũng bắt chước làm theo như vậy...nhưng 10, 20 năm sau trò có thể qua mặt cả thầy.

Trong thời gian 10 năm đầu này, các tác phẩm chính yếu của nền văn minh Tây Phương đều được dịch sang tiếng Nhật tiêu biểu như: Lịch sử nền Văn minh của nước Anh (History of Civilization in England) của Henry T. Buckle, Khế ước xã hội (Du contrat social) của Jean-Jacques Rousseau, Quyền con người (Rights of Man) của Thomas Paine, Sự Thịnh Vượng của Quốc Gia (the Wealth of Nations) của Adam Smith, Tự Do Luận (On Liberty) và Các nguyên Lý về Chính Trị Kinh Tế Học (Principles of political economy) của John Stuart Mill, Tinh thần của luật pháp (De l'esprit des lois) của Montesquieu, Tự giúp (Self-help) của Samuel Smiles, Thuyết Tiến Hóa (The Theory of Evolution) của Charles Darwin....

Việc dịch thuật từ tiếng Anh, Đức hay Pháp sang tiếng Nhật là một việc vô cùng khó khăn đối với các học giả Nhật vào thời phôi thai này, lý do là vì tiếng Nhật giống như tiếng nôm của ta dựa trên tiếng Hán, cho nên

họ phải tự tìm ra những từ ngữ khoa học hay triết học tương xứng. Vậy mà họ vẫn vượt qua được. Chỉ việc này thôi họ đã đi trước người Trung Hoa và Việt Nam rất xa.

Thời kỳ Văn minh khai hóa này cũng tạo ra một dòng “**văn học khai sáng**”, ở đó các nhà văn viết hàng loạt “tiểu thuyết chính trị” để giải thích, không phải chỉ cho quốc dân mà còn cho những người lãnh đạo đất nước, hiểu về những giá trị của con người, về lợi ích của giáo dục, về bản chất của Tinh thần luật pháp, về dân chủ như một “giá trị đạo đức” và “phương thức quan hệ” trong xã hội, về con đường để rèn luyện văn hóa dân chủ và tuân thủ những giá trị đạo đức đó...

Những tên tuổi lớn của Nhật trong thời kỳ này gồm có Katô Hiroyuki là người tiên phong của ngành chính trị học, Nishi Amane mở đầu cho ngành triết học. Mitshkusi Rinsho là cha đẻ ngành nghiên cứu luật pháp. Sugi là người sáng lập ra ngành xác xuất thống kê (statistics). Fukuzawa Yukichi dẫn đầu trong ngành giáo dục, nhà tư tưởng Nakae Chômin được xem là một “Jean-Jacques Rousseau của phương Đông” v.v....

Những nhà canh tân của Nhật trong thời kỳ này không xa rời thực tế của đất nước họ. Vì tư tưởng của Tây Phương hoàn toàn mới lạ đối với đại đa số quần chúng, cho nên họ phải trang bị cho mình một kiến thức toàn khoa để đáp ứng được nhu cầu của thực tế.

Bên cạnh những sinh viên gởi đi du học, họ còn sẵn sàng trả số lương hậu hĩ cho các giáo sư, chuyên viên Tây Phương đến Nhật dạy tại các trường đại học, trường dạy nghề, cố vấn cho các công ty tư nhân và các cơ quan của chính phủ. Theo tài liệu của học giả Fukuzawa trong quyển “Khuyến Học” cho biết là chỉ trong 4 năm, từ 1868-1872, để học hỏi thể chế chính trị, xã hội và kỹ thuật của Phương Tây, chưa kể phần tư nhân, chính phủ Minh Trị, đã thuê hơn 500 chuyên viên, học giả sang Nhật làm việc, trong đó đông nhất là Bộ Công Nghiệp có 130 cố vấn Tây Phương.

Dĩ nhiên giữa những nhà canh tân không phải là không có những xung đột vì bất đồng quan điểm nhưng như một nhà văn Nhật đã nhận xét:
“Cánh tương buổi đầu thời cận đại ở Nhật giống như một sân khấu lớn đầy những diễn viên đóng mọi vai trò. Những trào lưu tư tưởng đã xung đột, kết hợp, giao thoa với nhau để làm nguồn cảm hứng tạo ra một nước Nhật cận đại phong phú và đa dạng”

Dù đứng trên quan điểm nào những nhà tư tưởng khai sáng Nhật Bản cũng có chung một quan điểm là họ không thể đi ngược lại quá trình tiến hóa của nhân loại, từ man rợ tiến tới văn minh. Đồng thời họ cũng không thể quên chân lý từ ngàn xưa đến nay là muốn mở mang trí tuệ thì trước hết con người phải được thoải mái về vật chất.

Kết quả của 10 năm Khai Hóa Văn Minh

Nếu chỉ cần có 25 năm người Nhật đã biến một nước Nhật hoang tàn đổ nát sau Đệ Nhị Thế Chiến trở thành một cường quốc kinh tế thứ nhì trên thế giới, thì gần 100 năm trước đó người Nhật cũng làm được một phép lạ kinh tế tương tự. Chỉ có 10 năm sau khi bắt đầu cuộc Minh Trị Duy Tân, người Nhật đã tạo ra được những thành đáng nể, qua mặt cả một số nước ở Âu Châu.

Dưới đây chỉ là vài kết quả tiêu biểu:

- Năm 1871 hệ thống bưu điện, điện tín được thành lập.
- 1872 đường xe lửa nối liền Tokyo với hải cảng Yokohama dài gần 40km, Kobe được nối liền với Osaka năm 1874 và với Kyoto 3 năm sau, Tokyo – Kobe năm 1877.
- Cùng năm 1872 Bộ Giáo Dục được thành lập để quản trị từ bậc Tiểu Học lên đến Đại Học.

- Nhiều đại học được thành lập trong thời gian này, Đại Học Tsukuba được thành lập năm (1872), Đại Học Tokyo (1877), trước đó Đại học tư nhân của Fukuzawa là Keio được thành lập năm 1858.

- Xưởng đóng tàu tại Hyogo (Kobe) được thành lập 1868.

- Các hãng chế tạo vũ khí hiện đại tại Tokyo và Okasa cũng được thành lập.

- Năm 1870 hãng chế tạo đồ tiêu dùng Mitsubishi ra đời

- 1876, Mitsui Bank, ngân hàng tư nhân đầu tiên của Nhật được thành lập...

và vô số những thành quả khác.

Đến năm 1895 thì Nhật đã trở thành một nước mạnh nhất ở Á Châu khi đánh bại Trung Hoa và 10 năm họ đã thật sự trở thành một cường quốc sau khi đánh bại Nga tại eo biển Đồi Mã. Chiến thắng này đã làm sừng sốt tất cả các nước Tây Phương bởi vì không ai nghĩ họ có thể chiến thắng trước sức mạnh quân sự của Nga. Nên nhớ là vào thời điểm 1905 Nga đã là một đế quốc, lãnh thổ bao gồm phần lớn các nước trong Liên Bang Sô Viết cũ, rộng đến 23 triệu cây số vuông, dân số 140 triệu, trong lúc Nhật chỉ rộng có 377 ngàn cây số vuông, dân số 45 triệu vào thời điểm đó.

Tính từ năm 1868 đến 1905, có nghĩa là chỉ 37 năm kể từ khi cuộc Minh Trị Duy Tân bắt đầu, nước Nhật từ một nước phong kiến tụt hậu trở thành một cường quốc hiện đại trên thế giới. Thành tích thần kỳ là nhờ lòng yêu nước và niềm kiêu hãnh dân tộc là động lực khiến họ đoàn kết trên dưới một lòng quyết tâm đưa đất nước lên vị trí ngang hàng với các cường quốc Tây Phương.

Ngoài yếu tố tinh thần, một bài học mà chúng ta có thể học được từ cuộc Cách Mạng Duy Tân của người Nhật là họ đã biết cách làm như thế nào để chuyển hóa từ một nước lạc hậu sang một nước văn minh.

Ngoài Minh Trị Thiên Hoàng, sẽ thật thiếu sót vô cùng nếu không nói về một nhân vật lỗi lạc khác của Nhật đã có công đóng góp rất lớn cuộc Minh Trị Duy Tân – một người mà cho đến ngày nay người Nhật vẫn gọi là “Người khai sinh ra nước Nhật hiện đại”.

Phạm Hoài Nam